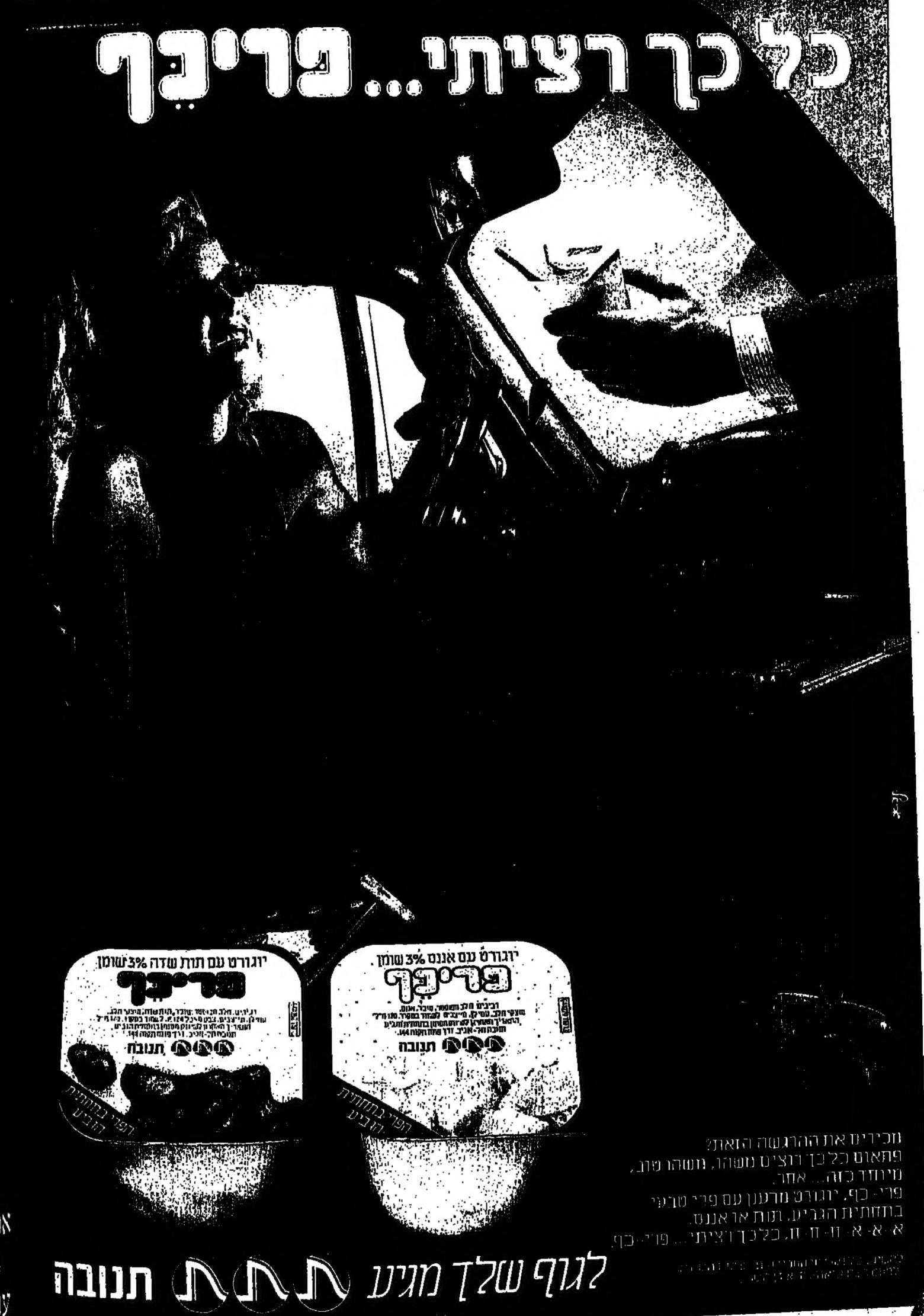
ב"ז בתמוז, תשמ"ז 24.7.1987

אסי דיין. נישואי בזק עם סמדר | נוטשים את רמת־הגולן. הערבים נכנסים אברהם שפירא. יריבים מאחורי הפינה | זהבית אלוני. אהבה במאסר עולם | ראיון עם אל | מועדון המציצים. החיים על פי אורי זוהר |

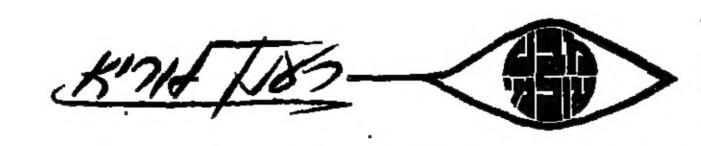

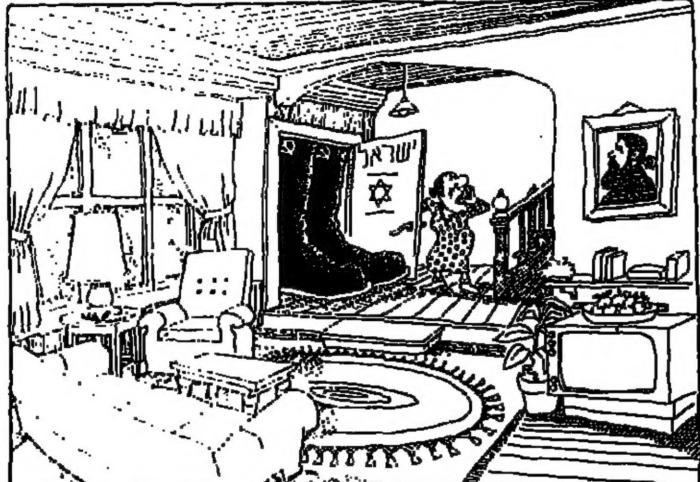

ב"ו בתמוז, תשמ"ז 24.7.1987

דרפיקה: נטע גרינשו This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition © 1987 © מודעות: אורי דגן

עורך גרפי: יורם נאמן מעצבת: יעל תורן גרפיקה: נטע גרינשפן

שמעון, המשלחת הסובייטית המצומצמת הגיעה".

לעמדה לפי סגנון המאבק כפי שהוא משתקף בתקשורת. לא פחות קשה לנוור בין טפל לעיקר. מרוב מחומה נעלמה עד כה תוצאת לוואי מסוכנת של השנר, כפי שנולדה כישובי רמת־הגולן. דוברי הרמח שהתראיינו בתקשורת, השתדלו להצניע אותה. יצחק בן־חורין, לשעבר כתב באיזור שעדיין שומר זל קשרים הדוקים עם תושביו, חזר משם בסוף השבוע שעבר עם הסיפור המתח את המוסף. היהודים נוטשים את תגולן. שיעור העויבה נע בין 10 ל־15 אחוזים. עוזבים בעלי תפקידים מרכזיים, לפי שעה בנימוקים של "חומשה" או "שליחות". כמעט בחשאי נרקמות שותפויות סמויות בין חקלאים יחודים לערבים עשירים מהגליל ואפילו מיהודה ושומרון. משנויקים שמים יד על חלקות של שכניהם שנטשו את הישובים, וה"ואיסים" מספקים את הממון והידיים העובדות. היתודים צופים שבעוד נמה שנים ישארו שם רק הערבים. בן-חורין שומע דברים כוטים מפי תושבי הומה, כאלה שתושבים להישאר בכל מרויר, כאלה שנשארים על תנאי, ומפי תנכירים עם רגל וחצי כחוץ, שכבר מצאו פרנסה בתל־אביב. השורה האחוונה היא "קטסטרופה". ציון שמגיע גם לדברי האישים בממשלה ונסומות, שצריכים לטייע בפתרון המשכר, ושנתבקשו להגיב.

שי דיין מפרטם את הפרק חשני בסדרת "שנת האפס". סיפור נישואיו החפוים לסמדר קילצ'ינסקי בלאס־ווגאס אחרי תיכרות בת פחות מחצי שבה נלוסיאנג'לס. חימור גדול על אחבה. הפרק הראשון של וידויו האישי שמוקם נשבוע שעבר עשה גלים. הוא סיפר בו על ראשית תתמכרותו לקוקאין. עכשיו, בתאור פרשת רומן חבוק עם סמדר, הוא מכחיש להרומנטיקה הואת פרחה על גלי הסם. על הרומן הזה נכתב בתקשורת מכלי שוי ושלישי. אסי, שנשאל בשבוע שעבר מה דחף אותו לכתוב על עצמו מילויילב כה חושפני, תשיב די בצדק כי את חייו שלו הוא מסוגל לתאר ננשרון וב יותר מכל אלה שמבקשים לכתוב עליו. פרק נוסף בשבוע הבא.

עוד וומן. מוזר בפני עצמו. אבי מורגנשטרן מראיין את זחבית אלוני, מורה למתמטיקה מראשון-לציון, על טיפור אהבתה את אורי דרור, אחרי חשותם חצוועה שנערכת לפני שבוע בכלא רמלת. אורי מרצח עונש מאסר שלם על רצח אשתו נגה ז"ל. יצחק בן־חורין שיחזר כאן לא מכבר את סיפור הערגדיה של משפחת דרור, מיד לאחר שבית המשפט גזר את דינו של אורי. ההיכרות שלחם, מסתבר, החלה עוד בחיי נגה. מעניין לשמוע איך היא מתכוונה לנחל עכשיו את חיי המשפחה. זחבית מדכרת חפשי. כשמדובר ננעל שלישי, כנראה שרחוק מן חעין לא מוכרח להיות גם דתוק מחלב.

36 שטח ברטי,

43 שיפודים

דב תבורי

38 עלובים מצליחים

מאת אריה יאס

מאת מאיר עוזיאל

44 מועדון המציצים מאת אבי מורגנשטרן

בעריכת גבריאל שטרסמן

מאת נורית ברצקי

נשער: טל אמיר ב"עלובי החיים" ממזר כ"קאמרי". צילום: ישראל הרמתי.

ל יורדים ברמה

11 אוש תמים היה

מאת אסי דיין

18 שואה אלמונית מאת עמנואל רוזן

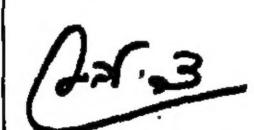
24 אהבח במאסר עולם

לאכול בתוץ מאו"ל

מאת אבי מורגנשטרן

מאת יצחק בן חורין

מאת סימה קדמון

"אוֹ־טוֹיטו הגענו, חבר׳ה.אני כבר מריח את המים".

5 HIREDIO

מאות חקלאים ובעלי תפקידים מרכזיים נוטשים את ישובי רמת-הגולן, עשרים שנה שנים לאחר סיפוחה לישראל. במקומם נכנסים בעלי ממון ערבים, מהגליל והגדה, עם גייסות של ידיים עובדות ואיסטרטגיה של כיבוש ארמות. שותפויות שקטות נרקמות בחשאי. שמועות שאש"ף מכוון מאחורי הקלעים. הסחף בחיתוליו. אם יימשך, אומרים שם, הסורים לא יצטרכו לבובו על הרמה אפילו פגז אחר. "האם יתכן שהממשלה קיימה ישיבה סורית והחליטה לוותר על הגולן בלי להודיע לנו?"

מאת יצחק בן־חורין

הערבים יישבו כאן כמעט לבד". (צילום: יצחק בו־חורין)

אי עמירה בהתחייבות של הממשלה והסוכנות, וגם האם יתכן שהממשלה קיימה ישובה, סודית בגלל טעויות ניהול של המתיישבים. מתיישג בן 40 האדמה ישובה סודית שהשקיע כאן 20 שנות עבודה קשה, אפילו לפשוט לנו? אפשר שהשקיע כאן 20 שנות עבודה קשה, אפילו לפשוט להשתע", אומר חושב רמת מגשימים, "לפני 13 רגל בצורה מסוררת הוא לא יכול. יהודי כוה קם ומהגדה בעוד שלוש שנים שלנו בעת חדירת מחבלים. חרשנו החדירת מחבלים. חרשנו החדירת מחבלים. חרשנו החדירת מחבלים. חרשנו החדירת מחבלים הרשנו החדירת מחבלים. חרשנו המחבלים לעזוב את הייצור, והולך כמו כולם לתל אביב ולמעמים יותר רחוק, לחתוך קופונים, יבוא יצוא, מסחר: שם הוא לא לוקח שום טיכון. האנשים שלנו מוכשרים. עובדה שהם מסתררים וחיים טוב, לא מייצור, מפני שבאן בגולן החמוטטה חמערכת

היצרנית. גם המנהיגות המקומית סובלת מעייפות החומר. (חמשר בעמודים חבאים)

את השרות עם טרקטור משוריין כשסביבנו נופלים וי עות נלחמנו שלא יפנו אותנו. בשביל מה עשינו את

כל זהלי דם מוכנים להאבק. השבוע דיברו שם אפילו לל אלימות מבוערת", אם לא יועילו המלים. ראש המועצה איתן ליס: "אנשים השקיעו פה 20 אנת חיים, ומתאום הם רואים שכל מה שיצא להם זה יון של 280 מיליון שקלים חוב שנוצר בגלל ריבית מיואשים. הראש שלהם בהחלט לא בתגיגות. בשנה נתונים העלולים לחאיץ את העזיבה. בקיבוץ מרום־גולן, ככור ישובי הגולן והסמל המסחרי שלו. ירד מספר החברים מ־520 ל־420. פיחות של 20 אונו! חמור מכל: מזה שנה וחצי אין מועמרים חרשים להתיישבות בגולן, בעבר נערכו שם מיברקים פסיכומטרים ומכחני קכלה, והתנחלו מאבקים על כל כית ויחירת משק. היום מגדירים את מצב החתיישכות שם – קטסטרופה. מעולם לא היה רע יותר. אס לא

לפיטום ולקיים פעילות חקלאית שיגרתית, מגלה וחצי האחרונות עובו את רמת־הגולן לא פדעת מעשרה סוורים ערבים מהגדה והגליל, כאלה שער היום סיפקו "ריק" את העוברים, ועתה הם גם בעלי הממון. היולרים מספקים את אמצעי הייצור – קרקע ומים שהעמירה לרשותם המדינה. הערכים - שותפים סמויים. לפי הערכה מרובר בינתים כאלף דונם.

ראש המועצה האיזורית רמתיהגולו, איתן לים, מאשר כי באחרונה נקשרו כמה שותפויות כאלה, המנוגדות לחוק לים תיכנן לקיים בימים אלה חניגות

שישי בשבוע שעבר, המקום: שדות מושב לתרהמתו מציאות שלא היתה מעולם: מקורות המימון אחוז מתושביה המבוגרים. יש בגולן גם מי שמרברים ער, דרום רמת הגולן, עשרים שנה לאחר שצה"ל נסתתמה. לתפר הזה החלו לחדור בשבועות האחרונים על עזיכה בהיקף של 15 אחוזים. חוששים לפרסם ויס את המרים מהרמה במלחמה משה. תיורים אליה אליער, דרום רמת הגולן. עשרים שנה לאחר שצה"ל הרחיק את הטורים מהרמה כמלחמה קשה, תוורים אליה הערכים עם גייסות של יריים עוברות ואיסטרטגיית כיבוש אדמות כאמצעות כוח הממון.

התהליך בחיתוליו. סימנים ראשונים שמקורם כמשבר הכספי חחמור הפוקד את ההתיישבות בכלל וזו של רמת הגולן בפרט. 280 מיליון שקלים חייפים מתיישבי ורמה, ושנתם של רבים מהם נוררת כלילות. האגודות השיתופיות במושבים מצויות בתחליכי

Rinepio 6

7. Binenio

עודד שמיר: "הפרנסה מצויה בתל־אביב. רה־פקטו אני לא כגולן. את כל החסכונות שלי השקעתי בכית שהיום אינו שווה גרוש. אחרי 14 שנים אני יוצא משם עם שלושה ילדים וצריך להתחיל הכל מההתחלה".

(המשך מהעמודים חקודמים)

אישית לשליחות או לחופשה.

חלק מנושאי התפקירים המרכזים – אנשים מוכשרים

אחד אחד שיכולים להסתרר יפה כעיר הגדולה – קמים

שימה חלקית: אמנון קרוקר, מי שהקים וניהל

את מפעל הרפוס של קיבוץ אפיק, יצא לשנת

הלקין, מראשוני ירמות, ומוטי עשת, מנהל

המיפעלים האיזורים כגולן – יושבים כטבעון. עומר

ערן, מנהל החברה לתיירות, נמצא בדרום־אפריקה.

ציקי לוי, גובר קיבוץ כפר־הרוב, עובר מחוץ לגולן.

עופרה בן־גיא, מזכירת קיבוץ אפיק, חיה בתימרת

שבגליל התחתון ועוכדת כטכריה. רפי גולן, נושא

בתפקידי מפתח כמושב רמות ומהדמויות המרכזיות

בגולן, מסיים עכשיו שש שנות ניהול בחברת מייגולן

חופשה. יושב בתל־אכיב, בעסקי מחשכים. נחיק

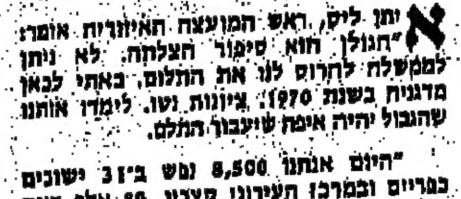
עודר שמיר בתל אכיב

שמואל הורביץ, סוכן ביטוח (צילומים: ראוכן קסטרו)

התיירות חמת־גדר, הניח קונצרן "כלל" הצעה שאי־אפשר לסרב לה. מלבדם ישנו יהודה הראל, האידאולוג של הגולן, שמנהל את "יד טבנקין" באפעל

בתפקידי המרכז והגזבר ברמות מ־1969 עד 1974. רפי

"תחזירים את האדתות לערבים, והלב כואב"

חפיתות של הטוכנות, וחמדינה התנעוה

ומסתלקים. בשלב ראשון זהם מודיעים על יציאה וחוור בטופי־שבוע לקיבוצו מרום־גולן. שמעון שבס, פרטית. נכון שהוא יוצא לפרק זמן קצוב, אנל אני לחופשת־שנה, או לשליחות. כל אחד מהם מציג סיבה עוזר לשר הבטחון רבין, מגיע לקיבוץ אפיק רק מכיר את התהליך. לדעתי זו התחלת מהלן של שינו. חבר'ה לעניין אחר אחר. איראליסטים שנתנו

לגולן את שנותיהם היפות ביותר. באיושהו מקום מסויים, והוא יושב שם ככר שלוש שנים". שכרו להם את החלום.

רפי גולן: "במצב כזה, לא רע לקחת פסקיזמן. אבל,שיהיה ברור שהנסיעה שלי תוכננה לפני זמן רב. הייתי פעיל הרכה מאוד שנים וביצעתי את תפקידי, בצורה מסודרת. הנסיעה שלי אינה קשורה למצב של הגולן. אני לא המקרה הטיפוסי של 'עווכ הגולן'. חתמתי על חוזה עבורה לשנתיים בחברה ישראלית ליצוא של דבר חשוב. אני לא מוכר את המשק ברמות, ודואג שהמטעים שלי יטופלו".

- ויוצא לקליפורניה. עודד שמיר, קודמו בתפקיד, תושב בני־יהורה, מגלגל עסקים בתל־אביב. לפני איתן ליס: "רפי גולן ואני התחלפנו בינינו שלומי רנות מקיבוץ מבוא־חמה, מנהל מצליח של אתר

"חגולן חוא סיפור הצלתה. לא ניתן לממשלה לחרום לנו את החלום, באתי לכאן מדגניון בשנת 1970: ציונות נטו. לימדו אותנו שהגבול יהיה איפה שיעבור החלם.

"היום אנחנו 8,500 נפש ב"ו 3 ישונים כמריים וכמרכז תעירוני קצרין. 30 אלף דונם מטעים המניבים בשוח 20 אלף טון פרי. 350 אלף דוום למרעה, עם 15 אלף פרוח ויסו אלפים כבשים המניבים בשנה 30 מיליון ליטר חלב. ערך הייצור הכולל של דמת תגולן מטחכם ב־110 מיליון דולר בשנה - 70 אלף דולר למשפחה, בממוצע. היקף גדול בקנה מידה ישראלי. לקחנו הלוואות מכל מקור אפשרי כדי לפתח בקצב מחיר דברים שבנדה מקכלים בחינם - דיור, אמצעי יצור. כי בחמש חשנים האחרונות קטנו תקציבי מאחריותה לספק לוו אמצעים. חריבית הרצחנית:

"אנחנו מסונלים לקיים את עצמנו ואמולו יישאר עודף, אבל לא מסנגלים לחרוזיר את דילר, אבל בנגל הרשקעה צבר בחוך הריבית המטורסת חבשלון הגדול של שנתיים חוב של 11 מיליון: ההתיישבות בגולן נובע מניהול חסד ניסיון של אנשים צעירים, ומפני שלא ניחשנו את חלתועו הכלכלה הישראלית. אני מביר וק בודדים שוהחליטו לבנות באופן ראוותני והסובנות לא עצרה אותם. זה לא תסיפור שבגללו הרתוכ הוא כמעט פי שלושה מערר הנפסים, למשל, כהקמה כפר הנופש של מושם רמות הושקעו ז מיליון דולר. יש לו רווח חיפעולי שנחי של 2007000 אלה

כאילן ההתיישבות היא לא של המדינה, על סף מרוק נמצאים נשובנם מכל החנולות. המנקיגות יודעה לשהל רק במקומות שצועקום דוראה אין נהגן עם ביה ד'אן: הדרונים יודעים להאכל על האדמה ארך לאמי. מחוידים את האדמות לערבים. והלב פואביי

הקים את מכון המים של רמות, ובשש שנים האדוניו היה מנהל מצליח של אגורת המים שהקים, מפקל מש אדיר של הגולן. הוא יוצא לקליפורניה נמסגות גם עומר ערן מרמות, שהיה מנהל התיירות של הנולן. יצא לדרום־אפריקה לשנה אחת לעשות שם פרוייק:

זוון יעו ליד המכולה, התחליף לחדר.

שמוליק: 'תאמין לי שלא היה לי זמן להסתכל

נעיתון ולנדוק אם המארק עלה - או ירד. קמתי

מקדם נכוקר למטע, ומשם נסעתי לעכור בחברת מי

נלן. בערב חזרתי להשלים יום עבודה במטע. הקמתי

את מאגרי המים של רמת־הגולן, ויום אחר אוכל

להואות לילרים שלי שעשיתי שם משהו. עשיתי גם

מסהו להקמת אכני־איתן. נכון, השארתי שם גם חוב.

למה כי המשלה קבעה לי כמה אשלם בעבור חומרי

הגלם, קבעה כמה אקבל בעבור התוצרת ובין לבין

תקעה לי ריבית היסטרית. שלא לדבר על הצורך

לותמודר עם פגעי טבע וסיכונים מקצועים אחרים.

אולו רייגן הקפיטליסט שומר על החקלאים שלו ונתן

לום סוכסיריה לכותנה. תראה איך שמדו אצלנו על

והתיישכות הצעירה כגולן: שלחתי תפוחים לכית

לחפישים אחוזים מהחברים רוצים לעזוב, אבל אין

לום אומץ לקום ולהתחיל סיבוב שני בחיים. עד לפני

סנתיים הקפידו שם על עכודה עצמית. בגלל המשכר

עכור לגירולים אינטנסיביים המחייבים עבורה

שאליק בן־צור מבניייהורה, מזכיר המועצה

האיזורית, מציין תוך נסיעה לאורך עשרות T

ק'מ של שום־דבר בכבישי הרמה: "זה לא זה

ולא זה. לא עיר ולא איכות־חיים של כפר.

תאה את הדרכים המוזנחות. שום פיתוח לא נעשה פה

נמפך שנים. הממשלה ויתרה על רמת הגולן. זה

השנה, כירוע, היתה דווקא שנה מצויינת

הקלאות, אכל החקלאים חששו לייצר. דורון יער, בן

וו ממושב אליער, העריף שלא להיכנס לסיכונים

נוספים. בינתיים הוא מבכר לעבוד כגזבר במושב

מוך, כמו שאבנר ויים ממושב גבעת־יואב, בעל הרפת

הנרולה כיוחר שם, נהפך לעובר במסערת הרגים של

למת נדר. וכמו שרודי חמי מגבעת־יואכ ויצחק אדרי

פנאת גולן הם הקלאים העוברים היום כשכירים בחוף

הבית של דורון הוא מכנה "סוכנותי" כן 64 מ"ר

לקשה לגרל בו שלושת ילרים. ובאמת, אושר רורון

לנות חרר נוסף. אכל הוא לא בונח בגלל העתיר

נסלון קטן עם ריהוט מיושן. צופה בטלוויזיה

לקתור לנן ומתקשה להירום בלילות. "אני פוחר

לקות הלוואה, פוחר לבנות ולהשקיע פה אגורה

שפת, כי אני לא יורע מה יהיה. לא יורע מה מצכי

דורון וחברו זאב דנציג, כן 34, הם בוגרי פנימיה הלאית נכפר גלים. לאליעד באו בשנת 1973 להיות

חלאים. עברו את כל התהמוכות עד שהמקום הוכרו

הלכלי, ווי באייוראות מוחלטת".

התרגום שלי למה שקורה".

'עכשיו אני מגיע לשם פעם כחודש ורואה

בציוה וקיכלתי מחיר של סנט לקילו.

הנסרים של מפעלים איזוריים.

ודד (עודי) שמיר ושמואל הורניץ, זמו 🛌 🛦 "פליטי הגולן" שהיו בעבר פעילים מינוים ברמה, הם היום בעלים שותפים של טכנות ביטוח בקומה השלישית של בית ישן נותו מאז"ה בתל־אביב. משרוים פועל זה שותיים. שמיר, כן 37, כא לגולן מגבעתיים בשנת 1970 לי ה

נראה כאתגר חשוב לי ולמדינה". עד 1978 היה וכי קיבוץ מבוא־חמה. אחר־כך התגורר במרכז האיזורי בני־יהודה. הקים וניהל את "מי־גולן", אגורת המים לו ישובי הגולן. הקים וביהל את החברה לפיחות העלו. הקים את מפעל "רמה" לאריוות מזון ואת מחלנות רמת הגולן. השקיע כעבודה ימים ולילות.

היום הוא אומר: "הפרנסה מצוייה נתלאניב האשה ושלושת הילדים עריין גרים נגולן, ואני מצטרף אליהם לסופיישבוע. דהיפקטו אני לא נטלו לפני שנתיים היה קשה לחשיג כית בבנייתודה ות" השכירות הגיעו ל-400 דולר. השנה עוזכות שכונה משפחות, ולדירות הריקות אין רורש את ני החסכונות שלי ואת הזכאות השקעתי ננית בכני־יהודה, שהיום אינו שווה גרוש. אורי 14 שים

דורון יער: "אני פוחר לקחת הלוואה פוחד לבנות ולהשקיע פה אגורה נוספת, כי אני לא יודע מה יהיה לא יודע מה מצבי הכלכלי. חי באי־ודאות מוחלטת".

אני יוצא משם עם שלושה ילדים, וצריך להתחיל המ

שמואל הורביץ, כן נילן של שמיר אוניר במרירות שהוא מוחק 15 שנח מחייו. "אין לי צופיות ומעורפל. הוא ממתין. בינתים הצמיד לבית מכולה, החליף לחדר החסר. אפילו את הקירות אינו צובע. חי שיתנו לי גרוש, ואם אתה רוצה לקחת את שמר החג שלי – אתה יוצא מהמשרר, הזה עם בית זיחיות מסק על שמך במושב אבני־איתן. 30 אלף דולר, זה היינ שלי. עזבתי לפני שנתיים בתחושת כשלוו וצינו לעשות משהו, ווה לא הצליח באתי לנולן כניל 22 לא כשביל להתעשר. ברם שלי זרמה חלוציות לא כסי אני מרגיש שחייתי שליח של המרונה הממשה רימתה אותי, לפני שנתיים עובתיובי הגעתי לכמלה שאין לזה עתור, ואין לי וותר מה לעשות שם הורביק הגיע לגולן עם גרעין נח"ל ב־1971 היה

ין שנעת הראשונים שעלו לאכני־איתן כ־1973. היה: כמושב עוברים ב־1978. עכשיו הם מפרקים את אצלנו לא מנוצלות. יש פה 13 משקי רפת, שלוטה ומ המשק ארבע שנים. טיפח משק של עשרה דונם, האגודה. רורון וואב, שני פעילים מרכזיים שנשאו תפוחים, שזיפים, גירולי שרה. משק שנשא עצמו בתפקיד המזכיר. עכשיו אינם מסתירים יותר את כלכלית, אכל נשא על גבו – כמו משקים אחרים –

ואב: "אנחנו כאן 39 משפחות, ואין מועמדים נוספים להתיישכ. פעם המועמרים היו מחכים אצלנו בתור גם חצי שנה. היינו מעכירים אותם מכדקים פסיכוטכניים כמו לפני קורס טיים. היתה מלחמה על כל בית. היום יש פה 15 בתים ריקים עם חלקות לא מעוברות. זו השנה הראשונה שכל־כך הרבה אדמות

1

ירקנים, והאחרים עושים עכודות מודמנות. לי יש משאית, אכל כשכיל להפעיל אותה אני לא צריך לגור בגולו. את העבודה אני מוצא כתל־אכיב ובכאר־שבע, אבל קשה לי להסתלק. באתי לכאן בן 21, השקעתי כאן את חיי ולא הכרתי שום רבר אחר כחיים. עשינו פה נח"ל, עברנו פה מלחמה. יש קשר נפשייחברתי למקום. אני פה כבר 13 שנה. קשה לי סתם לקום וללכת. אבל מה שקורה בשטח מחטיא את המטרה".

שהייתי שליח של המדינה והממשלה רימתה אותי. עזבתי לפני שנתיים בתחושת כשלון. רצינו לעשות, וזה לא הצליח".

שמואל הורביץ:

"באתי לגולן לא בשביל

חלוציות. אני מרגיש

להתעשר. בדם שלי זרמה

(המשך בעמוד 55)

"מלבד לטפס על קירות עשיחי הכל"

רמת־הגולן גיחכו כשתנועת אינכם יודעים מי טיבך את "התחיה" איימה בהקדמת המושבים, ואיך אפשר לחציל. הבחירות למען עוד 100 מיליון שקל ליו"ש, ואותם שכחה. גם נציגי חליכוד והמערך מתעמחים שישוחרר מיד כטף לגולן, בוועדת הכטפים כאילו לא מדובר

לבקעה ולישובי קו העימוח, שאלת למתחיהו דרובלס, המושבויקים. המערך כורך את יו"ר המחלקה" להתיישבות . זה שגם ארגוני הקניות יקבלו". םסוכנות (וציג הליכוד): בנולו טוענים שהעברתם

תקציבים ליו"ש ושכחתם את דרובלסו "מתיישבי רמתיהגולו קיבלו את מה שמגיע להם. הם קיבלו בממוצע

למשפחה פי חמישה ממתיישבי יו"ש. זו התיישבות חקלאית".

אבל לא לכמות". ולכן הגענו למשבר החמור עשיתי הכל".

ביותר בתולדות הגולוו דרובלק: קשה במו שאתה מציג אותו.

שאלה למיכאל דקל קגן שר אחרי מו"ם מרתוני. השנהי

שהמצב לא עוב, אבל תוא אינו עלינו לומה שתיתח שחורת בנבולת והוום תיא ורומח".

תפטחון (ליכוד חבר פושב מחיקה של 77 מיליון דולר מוחוב של ישובי הטלן ותכשעה, החלטונם ליותר על וייתוח חחוב תוחור במשך המתיחנולה המתיחנולה החליישכות בנולן מיחו אל דחו רוצת אכל זה מת שיש אן קודם בנלל ווכוח איך לחלק את שיזוועדה האשר את מון שטוכם

אריק נחמקין, שר החקלאות (מערך, חבר מושב נהלל) :אומר: "כל מה שאחה מחאר לובי חומדת המצכ כגולן –

הגולו הבקעה הם נוזמקין: "יושכת שם חבורה דרובלם: "אני לא שולט מוזרה, בוועדת הכספים. המצב בישובים. אני יכול לכוון, לייעץ, חמור בתוצאה מחוסר מעש שלהם, מלבד לטפס על קירות

המערך בוועדת הכספים. תצענו

וחקום מינהלה לחלק כסף בין

לחורים מיד כסף לישובי הספרו נחמקיון "הם אלה שמעכבים חסכם שחנעתי אליו: עם שה האוצר שהוא איש הליכוד. אני לא מרוצה ממה

9 Blacald

דקל אומר שתליכוד מוכן

EN -

B olegen

מרווח־חיסכון של אלפי שקלים! רובינשטין ושיכון עובדים בונות דירות מרווחות של 5-4 חדרים, בתיכנון חדשני,

כגבעת־אביב. בנייה איכותית לפי המסורת הנודעת של

רובינשטין ושיכון עובדים. אם לא תהיה בין הרוכשים הראשונים של דירה ברמת־אביב ג׳ ת״א

גבעת־אביב

: פרטים מלאים במשרדי שיכון עובדים ורובינשטין

תל־אביב והמרכז: רחי לה־גרריה 58. טלי 270721-03

חברת הבנייה הפרטית הוותיקה והאמיבה בישראל תליאכיב, רח׳ מקוה־ישראל 8, טל׳ 622621

ואת היא מרוויחה יותר". (צילום: שמואל ררומני)

מתפקד יותר כסוחר מאשר כאיש פוליטי. מי שתופס את זה אצלו, יודע איך להתנהג איתו. והתמימות כביכול, היא

> שיחת חצות עם ח"כ אברהם שפירא. מחכים לו בפינה. יריבים במחנה החרדי מנסים לחסום את כניסתו לכנסת הבאה. למטה מכבודו להגיב על טענות שהן למטה מכבודו. טוען שלא מערבב כנסת ועסקים. מרבר כאילו המינוי כבר בכיסו. מתכוון להגן על מבצרו הפוליטי בקסם ובחן האישיים שלו. בתוליו תפוליטיים מומן. הבעיה שלו עכשיו היא שהוא גם מאכד גובה". הנשק הסודי. מצליח בעזרתו לכבוש את לב

סביבתו, גם של יריבים ממפלגות חילוניות.

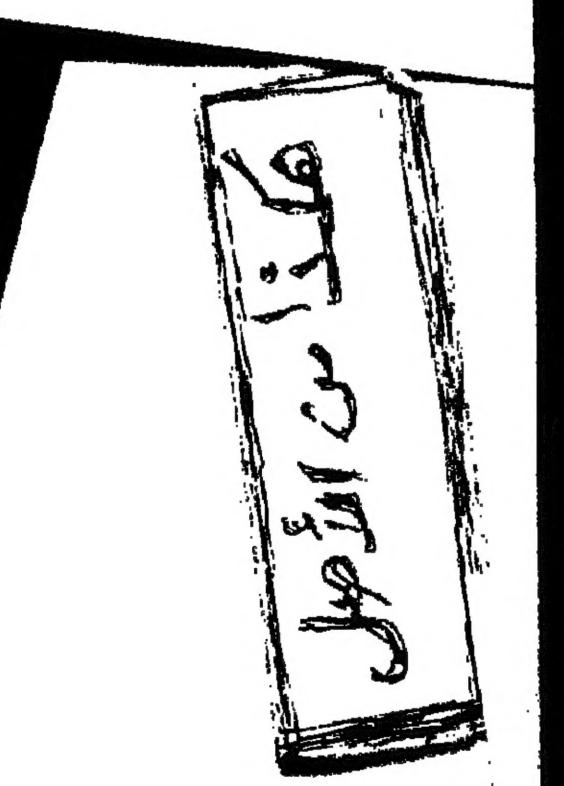
חלק מזה".

בע שנים חלפו מאז הונחת חבר הכנסת אברהם שפירא היישר אל תוך כל כיבשנה של הפוליטיקה הישראלית, ויש עריין כאלה שאומרים שהוא חסר חושים פוליטיים: "הוא פשוט תמים, לא מיתמם. אחר שלא מבין כלום בפוליטיקה", אומר עליו כשיא הרצינות כתכ פרלמנטרי.

חמים? מיתמם? אברהם שפירא שומע וצוחק, כמו נהנה מתרמית שאולי בנה לעצמו בכוונה רבה. אכל שפירא, שהצליח למכור שטיחים פרסיים אפילו לפרסים, לא מצליח למכור לכולם את התדמית התמימה הואת. ח"ב חיים רמון, לדוגמא, שיושב עם שפירא בוועדת הכספים, טוען שהתמימות הואת גם ממוסחרת: "שפירא מתפקר יותר כסוחר מאשר כאיש פוליטי. מי שתופס את זה אצלו, יורע איך להתנהג איתו. כששפירא אומר משתו, אני חושב מייד למה הוא חותר. מה הוא רוצה להשיג בזה. איזה רווח הוא יפיס מזה. והתמימות כביכול, היא חלק מזה". אפילו ברחוב החרדי אמר לי מישהו, ממש במלים אלה: "שפירא לא בתולה פוליטית. הוא איבר את

בתוקיו הפוליטיים מומן. הבעיה שלו עכשיו היא שהוא גם מאכד גוכה"
זה התחיל עם הופעתה של ש"ס. עד לבחירות כ'84' היו שפירא וחבריו
באגורת ישראל "הרגל הרביעית של הקואליציה", כפי סאומר שפירא עצמו. הוא היה
ממכל גות חלונית הממשלה בגרון, וכולם קראו לו "המנכ"ל של
המהינה" הבעלים של "שטיחי כרמל", מעשירי המרינה, למד את שתת הכוח
המהינה" הפוליטי "יהיה קשח לו לוומר על הכוח הזה", אומרים יריכיו במחנה החרורי, "און לא
תהיה לו ברירה. לקראת הבחירות הבאות, הוא יאלץ לפרוש מתפקירוי,
במו כל מנחיני אגורת ישראל כפוף שפירא לפוצא פיה של פועצת גרולי
התורה הם קוצבים לנבחריהם בכנסת רק שתי קרנציום. האם ינהנו כו לפנים משורת

איבע סיעות ב"אנורח". שפירא נמנה על הטיעה המרכזית, חנדולה מכולן,

THE REPORT OF THE PROPERTY WHEN HE WAS A STREET OF THE PROPERTY OF THE PROPERT

אברהם שמירא: אם מועצת גדולי התורח תבקש ממנו להמשיך בכנסת "אני לא אוכל לסרב להם". (צילום: יוסי זמיר)

לפנות בוקר נמשכה שיחתנו. שפירא לא גילה סימני עייפות. למרות שבערב חור מירושלים, ובכוקר מוקדם "יכנס להסגר", כהגררתו, עד שיימצא פתרון לבעיית

ארכע בנים ושתי כנוח יש לשפירא. הכנות חיות כניו־יורק. כן אחר כלונדון, נן אחר נשוי לבת וינה וגר בארץ, השלישי נשוי לבתו של הארמו"ר מסריגורה, ומנהל את עיסקי המשפחה בישראל. אחר מנכדיו של שפירא נולד בשבוע שעבר נברויל כבית הורי כלתו, אשתו של הבן הרביעי. ביתו הגדול של שפירא שוקק חיים. בחו . הגיעה מניוייורק. בחצות ניכנס בנו שחזר זה עתה מברזיל. כמהלך הפנישה ינקש שפירא את סליחתי וילך לארח מבקרים, "גויים שהגיעו בענייני עסקים". מרי פעם נכנסת אשתו. היא לא תלך לישון לפני שכל האורחים יקבלו טיפול מושלם. לאתר שהבית יתרוקן מזרים, יישבו בניו של שפירא סכיבו, ויעדכנו אותו בנעשה במפעלה לפרטי פרטים. "הוא מרגוח על כל גול, כל חוט, כמה מטר שטיח נארגו, אילו מני אריזה. וזה למרות שהוא טוען שאינו מתעסק כשטיחים מאז שהוא בפוליטיקה", סיפר אחר מהמקורכים למשפחה.

האם המיסוי על שטיחים מיובאים נועד להגן על התוצרת שלו? שפירא: "אין עלילה יותר שפלה מזו. לפני שהגעתי לכנסת, המס היה יותר גבוה. מאז שאני בווערת הכספים, המס יורד כל הזמן".

אני שואלת את שפירא אם הוא מתקרב לסיום פעילותו הפוליטית. "מועצת גדולי התורה", הוא משיב, "החליטה על רוטציה לאחר תקופה סל שמונה שנים. וגם אז הם יכולים להאריך את התקופה. אני עוד לא גמרתי כליכי אם אני רוצה להמשיך, אכל אם אמשיך, זה יהיה כתאום עם ככוד קדושת הארטו"ו

ימים אחדים לאחר מכן, אומר לי הרובר והיועץ אריה פרנקל, שאין לו ספק שמועצת גרולי התורה תבקש משפירא להמשיך עוד קרנציה. אני שואלת את שפירא, טלפונית, אם כבר התכקש. שפירא, שיש עריין אנשים שטוענים שהוא תמים, אומר שוב, שיפעל רק על פי ההוראות ממועצת גדולי תורה.

כלומרז אני מתעקשת. "אם הם יבקשו אותי להמשיך, אני לא אוכל לסרב להם".

חוגים החררים מתלחשים על התקרבות בין שפירא לרב ש"ך. ששפירא מכקי לעתים תכופות את הרב ש"ך. שהוא הולך אליו להתייעצויות. אני שואלת את שפירא שאלה שסופקה לי על־ידי מקור חררי: "האם בכך שאתה, חסיר גור, הולך אל הרב ש"ך להתיעצויות, אינך מגיש לו את חסידות גור על מנס

אריה פרנקל מזררו לענות במקומו. "זה היופי אצל שפירא. הוא הוכיה שאפשר להיות חסיר ולהיות ביחסים טובים עם המתנגדים. הוא יכול להושיב סכיב שולתן אחד מישהו מהציבור חליטאי, ולירו את ראש ישיבת ויז'ניק. אין הרכה רתיים שיכולים להרשות לעצמם להיות מיודדים עם נטורי קרתא ולגלות את אותה מידה של ידידות לרכנים הראשיים לישראל, שות מוסד ציוני ממלכתי". ושפירא מוסיף האדמו"ר מגור יודע על כל צער שאני עושה. כל פעם שהלכתי לרג ש"ר, הוא ציג הסיעה המרכזית מאייש את המקום הראשון ברשימת ה"אגורה" לכנסת. אישר ואפילו ברך על כך שחסיד גור, נציג שלו, יורע לכבד ולחיות עם כל הברי

ביום רביעי אחה"צ יוצא שפירא מן הכנסת. ביום ראשון אחה"צ הוא חוור אליה בעל־בית, ולחזור ללון כבכיתו בתל־אביב. חצי מומנו מכלה שפירא במכונית ה"לינקולן" שלו. "אני קשור מאד לנהג שלי", הוא אומר, "לא ראיתי מסירות נסש, התלמוד, כתבי הרמכ"ם, ה"שולחן ערוך" וספרי פרשנות על פרשת השבוע. יש גם קלטות של שעורי תלמור. במכונית הוא אוכל בדרך־כלל את ארוחותיו, מתור "שקר", הוא אומר, "אני פשוט מתכייש מהשאלה. זה בכלל לא כירי. לסיעה צידנית צמודה. המכונית גם משמשת לו כחדר ישיכות. קורה ששפירא לוקח מישה מתל־אביב לישיבה ממונעת שכואת, ומוריר אותו כשער הגיא כרי לאסוף שם מישהו

ההרגל הזה מזכיר את מנהגו של שר האוצר המנוח, פנחס ספיר. "בודאי", מאשר תיבות. כל סיעה היתה צריכה לאשר אותו. הסיעות לא אישרו ולכן חוא לא קיים. פרנקל. היו יחסים מיוחדים מאך כין ספיר לשפירא. השילוב של חסיר ותעשיין מצא מאר הן בעיניו של ספיר. אבא של ספיר היה יהורי דתי וספיר ראה בשפירא בבואה במכצרו הפרטי, ברוורב שטריקר בתל־אביב, לא נראה שפירא כמי שמאבר גובה. מהבית. למרות ששפירא מעולם לא היה מפא"יניק, ספיר שיתף אותו בעניינים

ספיר לא היה חברו החילוני היחיד של שפירא. אנשים מצכיעים על שורה יהודה גיל, יו"ר המפעלים הפטרובימיים וחברו הקרוב של שפירא מוה 30 שנה יכולם אוזונים אותו", אמר לי כתב פרלמנטרי. "יש משהו מרתק באיש אומר: "אני מאחל לכל ידידי חברים כמו שפירא. חבר אמיתי: הרלת אצלו תמיל

(המשך מהעמוד הקודם)

שמנהיגה הרוחני הוא הרכ שמחה כונים אלתר, הַלא הוא הארמו"ר מגור. מולה ניצבים: סיעת "הליטאים" בהנהגתו של הרב אליעזר ש"ך, שאחר מראשיה הוא שלמה לורינק: סיעת "שלומי אמונים" של המימסר הירושלמי עם דרב מנחם פורוש: וחסידי ויו'ניץ עם הח"כ לשעבר שמואל הלפרט. כין תסיעות מתעוררים, כמקרה הטוכ, חילוקי דעות. במקרים היותר שכיחים, מריבות קשות. מחלוקות היסטוריות מרורי דורות. בדרך כלל לא כין המנהיגים המקפירים לשמור על חזית מלוכדת, אלא בין האסירים, 'המתנגרים', והעסקנים.

לפי השמועות המהלכות כרחוב החרדי, הציע אברהם שפירא לוב ש"ך עיסקה מועצת גדולי התורה". כדי להכטיח את מינויו לתקופת כהונה שלישית: הסיעה המרכזית תוותר בתמורה על הבכורה לטובת סיעתו של הרב ש"ך. שפירא מוכן להסתפק במקום כתב פרלמנטרי מעיד שהוא אינו נעדר מהכנסת. שהוא מסוגל להיות בפוסר במפעל השני ברשימה. לפי שמועה אחרת, קיצונית יותר, נערך הסכם "שלום בית" בין בקיסריה, בצהריים בירושלים, להמשיך לערר, לנהל את וערת הכספים כש המחנות, עליו חתומים אכרהם שפירא וראש עירית כני־ברק, משה ארנשטיין, לפיו תוכל כל סיעה לבחור את מועמדיה כראות עיניה, אפילו מקרכ אנשים שאינם חברי המפלגה. אלא שהיה זה שלום בית קצר ימים. ועד חסידי גור נזעק שההסכם כמוהו אחריות וחיבה כמו שיש לבחור הזה כלפי", יש במכונית ספריה קטנה וכה כרכי כתקיעת סכין בגבו של רבם, ומיהר לפרסם כרבים שהוא בטל ומבוטל. אני שואלת את אברהם שפירא אם אכן ויתר על הככודה.

המרכזית שמור המקום הראשון. השאלה פשוט מכיישת". וההסכם כענין "שלום־בית"?

שפירא: "לא חתמתי עליו. אנשים, בין היתר ראש עירית כני־ברק, חתמו בראשי

כחרר עבודתו, שהוא שילוב מופלא של חדר אורחים מרווח וכיתת לימורי קורש, הרגישים ביותר. כל יום שישי היו נפגשים במלון סמואל בתל־אביב". והמצוייר במכשירי תיקשורת חדישים, הוא נשמע כמו לפני נסיקה. מתנהג כאילו שמע לראשונה את הרבילות מהרתוב החרדי, אך מגיב עליה כאילו הכין שעודי־בית. ארוכה של תברים כאלה, ששפירא מכנה אותם "ידידי נפש". ביניהם נמצאים אהיו הוא מרכר כשטף, כבטחון, מעביר את מכטיו ממני אל עוזרו ויועצו הפוליטי, אריה דברת, ישראל פולק, יהודה גיל, חיים צדוק יועור עשרות אנשים משטח הרפואה פרנקל. קשר טוב יש ביניהם. לא קשה להכתיו בהשפעתו של פרנקל על מיבנה רואי חשכון ועורכי דין". שפירא נוהר שלא להזכיר שמות, שמא יפגע באלה ששכה המשפט היוצא מפיו של שפירא.

גדל־המידות הזה, המתנהג כמו ילד". ואכן, יש משהן שובה לב בדרך שבה הוא מנסה פתוחה לכל דורש. הוא איש דתי מאד, אבל לעולם לא ינסה לכפות את עמרה! לדלות ממני אלו שאלות אני מתכוונת לשאול אותר. כפנ חלמיד שמציץ חודי הרחית. הרבה חברים חילוניים מניעים אליו הכיחה. הרבר היחידי שהוא מנקשו התרגשות וסקרנות בשיפולי טופס הבחינה ההפוד על שולחנו. עד השעה שלוש

धान**एगाँ**। १२

אסי דיין

תקציד הפרק הראשון שפורסם בשבוע שעבר: "שנת האפט" בחייו של אסי דיין החלה לפני כשנתיים, כשהתוודע לקוקאין בהנחה שזהו סם מעורד המסייע לכתיכח יוצרת. הוא חחל לשאוף אותו בכמויות עד שהגיע אל סף ההתמכרות, חוך כדי עבודתו הקולנועית. הסם פיתח בו חסביך רדיפה וחוקפנות שהתמקדו באשתו לשעבר. קרוליין לנופורד, בעת שניסו לשקם את אהבתם. הוא הפך חשדן וקנאי וכלהט הסם, כשהטיחה בו משהו בסגוון 'אתה חתיכה כלום", היכה אותה עד שברחה מביתם בקיראון והם חורו ונפרדו. הוא עקר לחל־אביב, לדירת קרקע ששימשה משרד, והחל שוקע בדיכאון וכתחושת חידלון. כספו אול. הוא נוכר בפגישה עם אביו, חודש לפני מותן, כשנא לבקש ממנו 1,500 דולר, וחטיח כו דברים קשים. בעיניו, הסבום הפעוט שהוריש לו אביו בצוואה (מתוך רכוש של מיליונים), היה עדות נוספת לכשלונו של הבן. "חשכון הנפש" שהוא עורך עם עצמו מעודד אותו להגביר את קצב הרחת הקוקאין, אשר רק מדרדר לאפס את מצבו הנפשי והכלכלי. לאחר שרוח מילואים וחרגיל חידוש צניחה שבו הסתבך עם מצנחו כמעט עד סף המווח, מומין אותו מנחם גולן ללוס־אנג'לס לכתוב תקריט ולביים סרט. יש לו שם מסחרי לסרט. חסר רק

טיסה ללוס־אנג'לס ארכה כשש־עשרה שעות.
שש שעות הקרשתי לכתיכת שני תקצירים
עבור הכותרת "לוחמי החופש", בהשפעת
"בעקבות האוצר הרומנטי" ו"כננות". חיברתי
"כמעט קומריות" המתרחשות בארה"כ ודרוס־אמריקה.
היתה זו כתיבה אובססיבית, כמו הנסיעה שהזניקה
אותי מאיזור הרימרומים של חיי, היכן שהייתי "פנוי

להובקה".

שאר שעות הטיסה הוקדשו לשכני, זקן עיוור
שניסה לשתות את הסלט, לאכול את הקולה,
להשתמש בכף בתור סכין, ואי־שם מעל האטלנטי
החליט שהמטוס נחת והוא קם והתארגן ליציאה.
הסברתי לשלומפר שאנחנו עדיין בגובה 30 אלף רגל
מעל לאדמה, ובמרחק חמש שעות מניו־יורק. אבל
כאיזה שהוא מקום קינאתי כו על שהוא רואה את
הארמה, שחייו הם סידרה של טעויות כסגנון נאיכי
לעומת הטעויות הבוטות, המאורגנות כמעט, של חיי.

כלוס־אנג'לס מצאתי את אותה עיר שכבר הייתי כה מספר פעמים. עיר עסופה כצלופן. כתים ענקיים שכולם חזית כלכר. אנשים שחיים מאחורי חלונות כהים, של מכוניות. עיר שנראית כמו תוצאה של מרתון כין ארכיטקטים ובנקאים. העיר הזאת מדברת ומייצרת סרטים בכמות ואיכות של שוק הכרמל בסוף

הפגישה עם מנחם גולן נקבעה להחקיים כמה ימים אוריכך. כינתיים פגשתי מספר חברים ורכשתי קוקאין בכמות ואיכות שהססיקה למכור המצוי למשך שבוע. כאותה הורמנות טלפנתי וקבעתי פגישה עם מישהי שלא הכרתי, ועם יריד שלה. הכוונה היתה לצאת לכלות כעיר כשניים וחצי המקומות שהיא

היא הגיעה למלון עם היריר, ספר כשם יוקי. היא
הרכיכת משקפיים עגולים נוסח טרוצקי ושערה היח
אסוף, כחלקו, לאחור. קראו לה סמדר קילצ'ינסקי,
ונרמה היה לי שפעם ראיתי אותה בסרט בר 15". היא
היתה כת 23, ומכעד למשקפיים והשמלה הנוירית
עמרה מולי הכחורה היפה ביוחר שראיתי מעורי.
ומכער ליופי המרחים הזה נשקפה אישיות מיוחרת
(המשך בעמוד הבא)

15 Blazalo

(חמשך מהעמוד חקודם)

במינה. צירוף מהפנט של חוזק וחולשה, חכמת חיים ונסיון, שהטיס אותה על פני החיים, העלה אותם לשיאים ברוגמנות ומשחק, והנחית אותה אל שרות הקיום של אמריקה. כאן היא ניהלה, בכוחות עצמה, ספארי אל הכלתי נודע, יורה לכל הכיוונים כאומץ ושלוות נפש שרק קיימים כסרטים. ויחר עם זאת שמרה על פרופיל מוסרי מושלם.

ותר משנה לאחר מכן הערתי את תשומת לכה של ד'ר א. לעובדה, שאין אף ספר בפסיכיאטריה או בפסיכולוגיה אשר המצליח להסביר באופן מקיף ומרעי את תופעת האהבה. מהן אותו ריגוש המכיא אותנו אל קצה הקיום הנפשי שלנוז מרוע אנחנו הורגים ונהרגים "על רקע רומנטי": מוותרים על האגו, האיר והסופריאנו לטובת הזולת: עושים רברים שבסך-הכל שלהם יכולים להחשב

כסיבה העיקרית, בלעדית כמעט, לחיינוז כחצי שעה לאחר הפגישה עם סמרר נמחקה פרשת קרוליין. האהכה, כמו סכר אדרנלין שנפרץ, הציפה והטביעה את העלבונות, הכשלונות והרכאון ששוטט בתוכי לכל רוחביהלב. לאחר שהייה קצרה במלון יצאנו העירה ונכנסנו למוערון של "עליזים".

לצחוק, ללעוג, לכוון את הכל ברוח ישראלית. פשוט סמדר קילצ'ינסקי כדוגמנית (משמאל) התרגשנו, וכאשר קראו לנו, צעדנו מנימה לצלילי וכשחקנית בסרט "בר וז" עורך הנישואין נכנס והקריא לנו את השכועה, (עם ג'וליאנו מר), "עד שהמוות יפריד בינינו". בתור הרגשן שבין שנינו וחמפיק'במאי מנחם נולן לא יכולתי שלא להזיל רמעה כשענרתי לה את (למטח): "תרגשתי כל כך הטבעת. כשיצאנו, סמרר האכילה את היונים שהיו נשוי לאשח הבלתי רגילה כחוץ, ואני הרגשתי כליכך נשוי לאשה הבלתי־רגילה הואת, שהצליחה לחפוך הואת (מקרוה שגם היא הרגישה כך כלפי) שהצליחה ב־12 שעות לדבר החשוב ב־12 שעות להפוך לרבר החשוב בחיי, פרט לילדי ברויי פרט לילדי

מהנישואין הקודמים".

היכל שבו נערך טכס נישואין אזרחי למהדרין.

מכאן נסענו לעיריית לאסרוגאס לצורך רישום

רשמי. וזה כבר נראה רציני יותר, למרות שכין

העומדים בתור יכולנו לזהות זוג – גבר ואשה שגם

בארבע אספו אותנו מהמלון כלימוזינה, כשאנחנו

למרות הנתונים - כל המוזרות הזאת ורוח

היא היתה גכר. אכל בנווארה, גכולות השגעון הם

לבושים בכגדי־הנסיעה ורי המומים מהיעילות שבה

מחברים אנשים כארה'ב. כ"צ'פל" היה תור וחנות

העסקים ששרתה על הכל – למרות זאת, לא יצא לנו

קטנה שבה יכולתי לקנות טכעת וזר פרחים מבר.

עוגב מיושן ובלווי צלם שרנציח את המאורע.

כחצי שעה לאחר הפגישה עם סמרר

נמחקה פרשת קרוליין. האהבה, כמו סכר אדרנלין שנפרץ, הציפה והטביעה את העלבונות, הכשלונות והדכאון ששוטט בתוכי לכל רוחב הלב.

נצמרתי לסמדר והמשכנו למוערון אחר שהיה בו שולחן ביליארר. שיחקנו והיא ניצחה. הצעתי שניסע ללאטרוגאס והיא הסכימה. אכל מכיוון שלא היה מטוס ב־2 כלילה, נסעגו למקום שבו שוכרים רכב, ושניבן התיישבנו במכונית מסוג "לינקולן" בגורל של דירת רסקו עם פנים מצופה עץ. קסטות ליוו את הנסיעה שנמשכה כ"ד שעות בארץ שרובה נראית כמו הנופים

בתחילת הנסיעה חשבנו שנהמר בווגאם כמקוכל. במחצית הדרך החלטנו להמר על משהו אחר מכספים. החלטנו להמר על נישואיו.

לאסרוגאט היא מקום כלתי אפשרי כמרכך בווארה. אתה נוסע שעות בין שרות קקטוסים ולפתע – מודעות ענק מכשרות לך על הימורים וגישואין מהירים. נווה־מדבר למי שרוצה לצאת מדעתו, כספר או זולתו. איך לוקחים את כל זה ברצינותז אוהכים מספיק ככדי שכל זה יגיע, כסופו של דבר, לרגנות או שהולכים בעקבות המורעות האלו סטייל "נישואין בארכע שעות" ו"נישואין במחיר מציאה", שמתכוונות למשהו רציני אשר שחובק את כל ארה"ב, ואתה יוצא

סמדר ואני, אחרי לילה שנמשך, מבחינתי לפחות, חיים שלמים, היינו מוכנים להרפתקה הואת שלא העמירה כמכחן את אהכתי אליה.

עצרתי ליך מה שנראה כקיוסק גדול, שמכר משקאות קלים, ארוחות קלות, קתה, סיגריות וגם תעורת הרשמה לנישואין. יחר עם התעורה אתה משלם עבור פרטים בהתאם לרצונך: סוג חטכס, שושבינים, פרוזים, לימוזינה, וכר. הסתפקנו בלימוזינה שתיקח אותנו בקעה ארבע מהמלון ל־צ'מל" – מין

साञ्च्यांव १६

ותר מאוחר, ואחרי תשלום האגרה למשרד 🛮 הסנים של מדינת גוואדה, הסתבר לנו כי אכן נישאנו כחוק, וכי אין שום הומור לשיה שסמרר ואסי נשואים. מעכשיו הגיע תורנו,

היפשה המופלאה הואת.

אחני כסס־מעורר, כלבד.

חורנו ללוס־אנג'לס וצילצלנו לארץ לדווח משפחת. התוצאה: היסטריה בעתונות כאילו יחידת כתבתי די הרבה תקצירים ותסריטים באנגלית, עלית של צה"ל ככשה את לאסיוגאס. ב"העולם הזה" התנוו לכיכוש בצורת וירוי של קרוליין שהחליטה, וורשיים מאותר מדי, לרווח על המכות שקיבלה ועל האתי המחורבן שלי. בסך־חכל, הביקורת על הנישואין הימח נוקכת. משהו כנוסח "חתונה תורכית" שתרוץ "ליירות פיתוח, היכן ש"נישואין ממבט ראשון". מסונלים למכור כמה כרטיסים.

עורך הנישואין הקריא לנו את כנווה־ההימורים והנישואין הזה. ארה"כ רשמה השבועה, "ער שהמוות יפריד נענם תורה של האהבה, להתמודר על קיומה מול כינינו". בתור הרגשן שבין שנינו

לא יכולתי שלא להזיל דמעה

כשענדתי לה את הטבעת.

כשמולי עשרה מילונים ששיקפו את השפה

האמריקאית – שפה פואית ש"לא עושה חשבון" עם

חוקי הרקרוק ומשתנה ממיעוט למיעוט. נהניתי מן

הזרות שלי. הרגשתי את עצמי כמין ג'ווף קונראר,

שהפך את המרחק מהשפה ליתרון. למרות שכבר

הרגשתי הפעם (גם בגלל היותי חתום ככמאי) שאני

עושה שרירים. למעשה נכנעתי לפסיכוות ה"לעשות

את זה" האמריקאית. רציתי להצליח, למרות שמוה

שנים התייחסתי אל הקולנוע כחלק מגלישת המאה

ה־20 אל עירן הטיפשות. בעידן זה התרכות הופכת,

אחרי פליני והביטלס, לעיצוב פנים, לנוחיות, לכורסה

עמוקה שבח אתה שוקע וצופה במסכים (טלוויזיה

וקולנוע), וכל "איברי" המוח, הרימיון, החשיבה,

האינטואיציה – תופסים חופשה.

חוגים יודעי סמים יכולים לטעון שכל המהלך הה התנהל כחמות הקוקאין. התשובה היא, לאו בכל מה שנונע לאהבה אין לקוקאין השפעה, והעניין הזה נכדק. אותה אהבה נשארה גם ללא הסם. לעומת זאת, הסם מסוגל להכיא כני־זוג למצבים מהסוג שנראה כ'מי מפחר מוירג'יניה וולף", בשל הפאראנויה, האנוסיה והדכאון שהוא מפתח בהגיעו לנקורת הרוויה. מסע הנישואין נמשך יממה והקוקאין שימש

היתה זו אהבה ממכט ראשון וכל שאר המכטים. ועשיתי הכל ככדי לא לוותר על מה שנראה בעיני כובר שלשמו אנו חיים.

שלושה השבועות הבאים הוקדשו לכתיבת התסריט, לקוקאין ולכאבי־ראש. עבדתי בלילות,

מה איריוטי נראה הקולנוע כשהוא מנטה להתקרב אל הספרות. במאי שעברתי איתו, ג'ון יוסטון, עשה לצערי צחוק מעצמו כשביים את התנ"ך (מול שמנחם גולן לא הפיק את התלמוד בתור סרט המשך), והסתכך עם אחת מיצירות המופת בכל הזמנים - "מתחת לוולקאנו" של מאלקולם לורי. אורסון וולס הפך את קפקא בקיברו כשעשה את "המשפט", וקופולה החליט ש"אל לב האפלה" של קונראד זה סיפור בענייני ווייטנאם בשם "אפוקליפסה עכשיו". הספרות הופכת אותך, הקורא, ל"במאי" והיא כופה עליך להפעיל את התכונות המייחרות אותך מלַאסי. הקולנוע, ברוב המקרים, מאכיל אותך בכפות שעטנו של ריאלוג מאת פינטר, - מוסיקה של מוצארט, צילום של אלמנדרום, משחק של פאצ'ינו ופופ־קורן.

הביקורת על הנישואין היתה נוקבת. משהו בנוסח "חתונה תורכית" שתרוץ בעיירות־פיתוח, היכן ש"נישואין ממכט ראשון" מסוגלים למכור כמה כרטיסים.

בסופו של דכר הקולנוע הוא צורת בילוי שנוערה להצריק את היציאה מהכית, והמסערה שאתרי הסרט. מי שלא מכיר את העוסקים בקולנוע יופתע מהגאוותנות, היוהרה, החשיבות העצמית והמגלומאניה שהם מפתחים. כארץ מספר השחצנים הוא קטן: צפל, מיכל בת־ארם, אבי נשר ויַקי יושע. המשותף לכולם זה הכשלונות שהם מתעקשים לצלם. בחו"ל, הנטל העיקרי של האגויטרית נופל על השחקנים. יצא לי לעבור עם אנשים כמו ריצ'ארד וידמארק, אוליבר ריד ומלינה מרקורי, שתרומתם לאנושות קטנה משל בני לאק'ים, אכל הם היו מגיעים לצילומים כמי שמנדב פתרון למחלת האיירס. הרעיון לרכר עם מישהו שהוא פחות מכמאי נחשב כעיניהם כעוול חברתי, ואם שכתו את הקלודאם שלהם היה סיכוי סביר שהשחקן פשוט יכנס למכונית ויעווב את אתר הצילומים. כקיצור, נאדות נפוחים שוכו בתאורה מן ההפקר, ואלה רק דוגמאות מיני אלפים.

או מאיפה הרצון הזה להצליח שהושיב אותי לילות על ההר הצופה אל מול גולן־גלובוסי

אולי משום שאמריקה חיה, נושמת וקיימת באחת משתי הצורות: "סיפור הצלחה" או "סיפור כשלון". אולי הקוקאין הוא שהקטין אותי למימרים של יורר ממוצע, כשהצטרפתי לחבורה הנלענת של הישראלים שהתמקמו במושבתם של גולן־גלוכוס.

עסקתי בכתיבה בעוד סמדר מציירת להנאתה ולהנאתי. יש לה מה שנקרא "יר טוכה", והיד הואת ציירה רכרים נפלאים. מרי פעם הייתי יוצא מהמטכתון ומכיט כה. היא ישכה כפינת הסלון, צמורה לתנור, מוקפת במיברשות, צבעים ומדללים, כשפניה וידיה מוכתמים בצבעים. ואני אהבתי אותה עד דמעות והיא היתה יופי מרהים כפינה שליד התנור.

קראת סוף התסריט ירדנו מן ההר חורה ללוס־אנג'לס ולמלון, היכן שסיימתי את חכתיבה. הגשתי את התסרים למחלקת אחר הרברים האינטלגנטיים ביותר שהגיעו לשולתנם מזה זמן רב. אך לפני שהספקתי לשמות הם הוסיפו שיהיה צורך להוריד את הרמה שלו בכמה דרגות

הסכמתי לכתוב גירסה נוספת, ספשית יותר. הצעתי לעשות את זה כארץ, משום שהגעגועים לילרים גבלו בהיסטריה. גולן וקוראי התסריטים לא (המשך בעמוד 28)

17 Blacaio

לודח רחוק־קרוב

28 שנים לאחר שנאלץ לברוח מטיבט הכבושה בידי הסינים, הדאלאי־למה הוא עדיין המלך־האל של מאוח־אלפי מאמינים בחלק הבודהיסטי של כדור הארץ. "אני בשר ורם, פשוש בן־אדם", הוא אומר בשיחה עם סופר "מעריב". הוא גם עצוב. העולם הצופה בביתו בעשרות סכסוכים, מלחמוח ושואות לאומיות מדי שנה, יודע מעש מאוד על השואה הטיבטית, וספק אם היא ולעניינת אותו. אבל היא קיימת. קשה, מחרידה, מזעזעת, והדאלאי־לתה יודע שבתצב הנוכחי, אפילו אלוהים חיים צריכים להיזהר. כחבה שנייה בסדרת סיפורי ולסע בולזרח הרחוק.

כחב וצילם עמנואל דוון

ני בשר ודם, פשוט כן־אדם", אומר המלך־האל,
הוד קרושתו הראלאי־למה של טיבט, ופורץ בצר
ווק אנושי מתגלגל. בכניסה לכיתו וצנה מרצדס
משוריינת, בוהקת בצהוכ־לימון, ומסביב משוטטים בעצבנות אופיינית שומרי־ראש גלויים וסמויים. הראלאי־למה יודע שכמצב הנוכחי של כרור הארץ אפילו אלוהים חיים צריכים להיוהר. אבל בביתו המוקף חומה שככפר הקטן דרמטלה־עלית בצפון הודו, דאלאי־למה חייב לגיים מידה לא מבוטלת של הומור כדי לכנות עצמו "פשוט כן אדם". כחלק הבודהיסטי של העולם, דאלאי־למה הוא השם המפורש. כמי שכבר נפטר ועזב את עולמנו אך חזר אליו תוך ניצול יכולתו לשלוט בגלגולי נשמתו, דאלאי למה אינו מקרש אמנם בקבוקי מים, אבל עושה זאת לצעיפים ולשרובים אדומים ששמים ערשים מים. עושה זאת לצעיפים ולשרוכים ארומים שעשרות אנשים מכל העולם, המשחרים לפתח ביתו מדי יום, מגישים לו ביריים רועדות.

הם ממתינים במשך שבועות, לפעמים חודשים, ער שיזכו לדקות ספורות של שיחה, השתפכות נפש, קבלת עצה, בקשת סליחה, לחיצת יד חמה. אלפים שאינם זוכים לפגישה ממתינים ליד הבית או בפתח המקדש, מקווים לתפום שבריר מכט של המנהיג הקרוש התולף לידם במרצדם או צוער ברגל לתפילה, מוקף פמליה מכוברת של מלווים.

דם תולים את תמונותיו בכתיהם, מקיפים את המסגרת כצעיפי קרושה ומשתחווים ככל בוקר כפני הצילום. הוא, צריך לומר, מקרין סימני מבוכה מגילויי ההערצה האלה, אולי משום שבטקורת אגשי יתסי־הציבור שלו הוא נאלץ לחתום גם על אוטוגראפים, ואולי פשוט שרווקא ממרום קרושתו מורע הראלאי־למה בעיקר

(במשך בעמוד 21)

דלאי־לתה: "אחם, היהודים, עם ולאושר. יש לכם חובש אמיתי, דמוקרטיה אמיתית. אני רואה הרבה תשוחך בין תה שארע לכם ולעם הטיבטי. אני דק יכול לקוות שיהיה לנו הכוח לשרוד כמוכם".

> "גם כשכבר הבנחי שהסינים תחריבים אח טיבט בברוטאליוח, עדיין חשבתי שהממשלה בפקין אינה יודעה בריוק מה נציגיה עושים בשתה..".

> > נשים טיבטיות צובעות בדים נמחנה פליטים בנפאל (הצילום הקיצוני

מימין), ונוירה בדארמסלה משתחווה למראה הדאלאי־למה. מרכז רחוק:

אשח משבט השרפה בשוק של נמצ'ה,

ליד האוורסט. השרמים לא כליכך

גימנים, למעלח: טיבטית טווח צמר

במחנה פליטים בנפאל, וכצילום העליון

בעמוד: מקדש בודחיסטי בחבל לדאק

לווחר על דתם. הם עונו, נשרפו, הוטבעו, גוכותיהם בותרו; הם הורעבו למונת, חנקו אותם, תלו אותם, הם נקברו חיים, הוציאו להם את התעיים

"עשרות אלפי

טיבטים נהרגו. הוצאו

להורג ללא משפט,

ב'אשתח' החנגדות

לקומוניזם או מפני

עולא היו תוכנים

המלך-האל שלהם. אין שום תחושה של תסיסה, גם לא כאשר

בשבוע בו שהינו שם הגיעו לכפר שמונה ילדים שהוברחו מטיבט

דאלאיילמה רוצה שהכפר הקטן שבראש ההר יהיה נריהתמיד של

התרבות הטיבטית. הכפר נמצא אלפיים מטרים מעל פני הים, ובכל

אבל זהו התחליף. ברחובות להסה – עכשיו עיר סינית נטולה

פסל בורהא בלי לצפות לכדור בגב. מדרמסלה מבריחים לטיכט

חומר כתוב ומוקלט הכולל גם את דברי הראלאיילמה לאנסיו

שבארץ הכבושה, ומטיכט מוברחים לדרמסלה עשרות אנשים מדי

שבוע, תגבורת לגרעין הקטן היושב בהורו ומנסה לשמר את מה

הוריעו מפורשות שהם מעניקים לו חנינה ואפשרות לשוב למולדת.

בשיחה איתנו הוא אומר ברורות: "אין לי שום אשליות לגבי המצב.

אני אולי נאיווי, אבל אני יודע שטיכט לא תשוב להיות עצמאית,

וראי לא כמצב הנוכחי. במקום לשבת בטיבט ולהיות נתון לצנזורה

שתחסל סופית כל זכר לתרבות הטיכטית, אני מעריף לשבת כאן,

להנות מהחופש שמאפשרת לי הממשלה ההודית ולעשות כל

לפסטיוואלים ולארועים דתיים. ביום הזה יוצא הראלאי למה מביתו.

פוסע למקרש הסמוך ושוקע שם כתפילות. מאות אנשים מתרכוים

ברחבה שלפני המקרש, כולל הצעירים כג'ינסים, מעריצי ה'פינק

פלויך", מבט ההערצה שבעיניהם מופנה עכשיו לעבר דאלאיילמה.

אצל המבוגרים יותר מהולה ההערצה ביראה, חררת קודש.

דלאיילמה מפזר חיוכים, לוחץ יריים, איש עגול במשקפיים

ך עם האנשים שלו וכך גם איתנו, בשיחה המתקיימת

מעניקה לי ולאריק לחיצת־יר הגונה. שלי ותמי זוכות גם לליטוף בצוואר. שנזין גיאשטו, כן 15. האלוהים

אלוהים של הסיכטים ושל עור כמה מיליוני מאמינים הנוהים

(חמשך בעמוד הבא)

21 Biaealo

הראשון שאני זוכה לפגוש, ובמור שכוה הוא הרכה יותר חבים מכפי

אחר הכודהיום הטיבטי, כעיפר בהודו וכנפאל, הוא גם – מאו אוכדי

העצמאות - ראש הממשלה והמנחיג המוליטי שלהם. שליטה ישירה

על עשרות קהילות דומות לון שבדרמסלה ומנוהלות בידי למות

בחדר התפילה שלו. יד עבה המחוברת לגוף שרירי

ירח מלא בדרמטלה. אחד מאותם ימים קבועים שהם הזרמנות

שביכולתי כדי לשמר משהו מהעבר הטיבטי".

וסנדלים, רחוק מגינוני טקט.

שיכולתי לרמיין לעצמי.

ראלאיילמה אינו מתכוון לחזור לטיבט. גם לא אחרי שהסינים

בדרמסלה, על-פי הנחיתו הברורה של המנהיג הגולה, עוסקים

(חמשר מעמור 19)

את הכותרת לתולשות האלה הוא מספק בעצמו: נאיוויות. 28 שנים לאחר שנאלץ לברוח מטיכט הכבושה בידי צכא סיני חמסן לאחר שהוריהם נרצחו כרם קר בירי חיילים סינים. שהמיט שואה על אנשיו ועל תרבות שלמה, העולם שמאיית בברור את פרטייפרטיהם של עשרות סכסוכים, מלחמות ושואות לאומיות בשימור המסורת, בתפילה, בעבודת כפיים. לא בהכנות צכאיות. יורע מעט מאור, אם ככלל, על השואה הטיבטית. איש אינו זוכר מתי עלתה טיבט על סדר היום של האו"ם, למשל.

זאת רק למרגלות ההימליה. שני שבילי עפר, כמה בתים ישנים רחובות דרמסלה־עלית מדביקים תיירים מערביים על ושני בתי־מלאכה לטווית שטיחים נראים כתחליף עגום ללהסה. התרמיל סטיקרים עם כתובות "שחרויו את טיבט", אבל הבירה המפוארת ששכנה במרומי ההרים הגבוהים ביותר בעולם מי שאינו מגיע לשם, סביר להניח שהוא מקשר עדיין וריכזה תרבות אדירה. המקדש העלוב בו מתפלל כיום הדאלאי־למה את המזרח לקונגיפו, למסאג' תאילנדי ולגיישות אינו מוכיר אפילו את הפוטלה המפוארת של הבירה הטיבטית. יפניות יותר מאשר ללהסה, בירתם של שישה מיליון טיבטים כלהסה גר דאלאיילמה בארמון שמעטים כעולם היו מפוארים ממנו. שהחופש נשלל מהם. זהו ללא ספק פרופיל של הסכסוך השקט בדרמסלה ביתו פשוט, כנוי בסגנון משעמם, עצוכ. ביותר בעולם. דאלאיילמה לוקח על עצמו את האחריות לנאוויות. הוא יודע שבעולם האלקטרוני צריך להדליק את דעת הקהל כמעם כל שמץ מעברה הבודהיסטי העשיר - סוככים חיילים בפרובוקציות בוטות, אבל ממשיך לכבות כל שמץ של נסיון, בעיקר חמושים, ובבתייהספר לומדים הילדים היסטוריה קומוניסטית בקרב צעירים טיבטים, להוציא את השואה שלהם מאלמוניותה משוכתכת. בדרמסלה הקטנה, כה מרוכוים מעט האוצרות שניצלו כיאמצעים המקובלים". מירי הצבא הסיני, בתייהספר הם טיבטים ואפשר להשתחוות מול

בדרמסלה לובשים הצעירים מכנסי ג'ינס ונהנים מ"פינק פלויד" ומרונה. הם אומרים שהגיע הומן לעשות משהו כדי לועוע את דעת הקהל. אבל הם אומרים זאת כמעט כלחש, רחוק מאוזני

מיבטים נאסרו א נלקחו ליעדים בלחי"דועים. רבים *אחו בעבורת פרך*, אחרים התאבדו אצער ויאוש. כאשר הגברים עלו להרים להצטרף לכוחות הגרילה, באו

ילדים הופרדו

תהוריהם, ותי

שניסה להחנגד וורה בו־באקות".

לגבי התצב בטיבט תחת העולטון הסיבי. אני יודע שהיא לא: תשוב להיות

אוירה וניסטית

סרות שהיא מרוחקת מנתיבי התיירות המרכזיים בהודו, משמשת דרמסלח אתר ל משיכה פופולארי לתיירים מערביים רבים. בדרמסלה, ה"אתר התיירותי" היחיד הוא האוורה. זו איוה ויתנת לצילום (ולכן לא תמצאו שם טיולים מאורגוים), אבל אפשר לשוטט נמשן שעות בשתי סימטאות העפר שמרכיבות את הכפר, לשוחח עם האנשים שטוחי. רפצח והחייכנים האלה, לשבת במסעדה מאולתרת הצופה להימליה ולאכול מומו – בצק

ה"פרויבט" היחוד שם. כלי חרכב המקובל הוא גבו של הסכל, הסוחב משקלות אדירים לשחקים הנמדדים בימי חליכה. לפנות ערב, כאשר השמש חשוקעת מאירה את העמק תמרחיב שמתחת לכפר, נשמעים מכל עבר הלמות תופים ומצילתיים וקולות שירה שווטווית של גברים - התפולה היומית, פוג'תו אישיאיש בביתו, יושבים על המיטה נוליים שלובות, שרים לבודהא, מפזרים גרורי אורז וטיפות יין על פסלי שעווה צבעוניים

ונאוור הכפר עולה ריח מדיף של קטורת. האוורה המיסטית הזו מושכת לדרמסלה תיירים רבים שמגיעים כדי להישאר - עם

חדאלאי־למה הוא אחד המרצים בקורסים האלה. אנחנו שואלים אותו לדעתו על

אני מתונד לכך שאדם ימיר את דתו", הוא אומר, "אם נולדת יהודי, נוצרי או מוסלמי

עצולאיוז".

משלא בבשר אן בירקות. תאווה.

המרצדם של הדאלאיילמה שביתו שוכן בצמוד למקדש שבקצה הכפר, הוא

תודהיום, ביער שמעל לכפר, היכן שקופי הבבון מחלכים חופשי, ומצא המקדש בו יכולים מערנוים לחשתלם בבודהיזם שתם כדי לדעת או – לפעמים – כצעד פתיחה לשינוי אמונה. כמה מהמורים שם הם מערביים שעשו זאת כבר לפני חמש, עשר וחמש עשרה שנים.

ליפן שאתרן צריך להיות כוח. איני מעריך אנשים שבאים לכאן וזורקים את כל מורשתם. אלונו לא מעודדים איש לעשות זאת, למרות שאיננו יכולים לעצור את מי שהתליט לעשות כן על דעת עצמו. אבל אני חושב שכל אדם, בין שהוא יהודי, ווצרי או מוטלמי, יכול. להמשוך לקיים את דתו ובאותה עת לנהל את חייו עליםי עיקר העיקרים של הבודהיום: לוב לב. בודהיום חוא אורחיחיים, לא דת, ואדם שאינו בודהיסט וכול לסגל לעצמו את ליקרי אורח החיים הזרו למענו ולמען חבריו, בלי לשנות את דתו."

ילדות בדיאה מתחילה עם עמינח לכחירתך, ספרת נוער במגוון דגמים ומכחר מזרונים בדרגות קושי שונות. מוצרי עמינח עם **"המרכז הבריאותי".**

אל תחסוך על גבך ועל גבס של ילדיך, תן לעצמך ולהם את הטוב ביותרו

חכנן לך ולילדיך עתיד בריא על ספת נוער עמינח ומזרון עם **יהמדכו הבדיאותי**". הבטח להם גב בריא ויציבה נכונה החל משנותיהם הראשונות. ילדיך יודו לך בעוד עשרים שנה...

להשיג בחנויות עמינח. בחנויות רהיטים מוכחרות וברשתות השווק הגדולות.

עובע בריאונו שהא בריאונו

מאושרים ומומלצים ע"י אגודת

הכירופרקטורים הבינלאומית (ICA).

מוצרי עמינה עם "המרכז הבריאותי", ניתן

טנוין גיאטסו, בן 4, בצילום רשמי משנת 1942, כאשר הוכרו

"לכוהני הדת (למות) נשמרו עינויים מיוחדים. הסינים אמו שהם אנשים לא יצרניים שחיים על חשבון הזולת. הם עשו הכל כוי קהשפיקם, במיוחד את היותר זקנים ומכוברים שכיניהם. הם ותמו אותם למחרשות ורכבו עליהם כמו על סוסים, הצליפו והיכו בהם ונקטו בעוד שיטות עינויים – נוראות מכדי שניתן יהיה להעלותן על הכתב. ובעוד שהם נותנים להם לגסוס באיטיות נוראה, תרפו וגידפו את רתם, לעגו להם על שאינם מסוגלים לעשות קסמים כרי להציל עצמם מכאב ומוות.

"אלפי טיבטים נאסרו או נלקחו ליערים בלתיידועים. ונים מתו בעכודת פרך, אחרים התאכדן מצער ויאוש. כאשר הגכרים עלו להרים להצטרף לכוחות הגרילה שניסו לבלום את האסון, כאו הטיגים לכפרים וקצרו את הנשים והילדים במכונות־יריה. אלפי ילדים, מגיל 15 ומטה, חלקם תינוקות בני יומם, הופרדו מהוריהם ונלקחו, ומי שניסה להתנגר נורה בו־במקום. הסינים הסבירו להורים שנוח יותר לעבוד בלי ילרים ואמרו שהילדים יישלחו לסין לקבל חינוך קימוניסטי הדוק.

"טיבטים רבים טענו שהטינים עיקרו או סרסו אותם. הם דיוותי כנפרד לוועדה הבין־לאומית בהודו, בלי לתאם כיניהם את העדויות, על עינויים שנעשו באברי המין שלהם. הוועדה לא קינלה עדויות אלה שכן שיטות העינוי שתוארו לא תאמו למה שההורים הכירו כעיקור או סרוס, אבל מאז סיימה הוועדה את עבודתה ווש עוד ועוד עדויות על כפרים שלמים שגבריהם ונשיהם סוומ

מאז, ראלאי־למה אינו חושש לפנות לעתונות, לפרסם מאמרים וספרים, לקרוא לעזרת העולם. אבל עריין, גם דכריו ההמורים ביותר נאמרים באיפוק, בזהירות. אתה מתפש את השנאה את חריקת השיניים, תאורי הזוועה, התקפות ארסיות על המפלצה הסינית. איפה הנפת האצבעי האיוםי האלטימטוםי הנה מה שאנו שומעים: "היום, הסינים כבר לא יורים בנו בלי אבחנה. הם רגועים יותר. היום, לאדם בטיבט מותר לחשוב על בודהא, אבל הפולחן האישי עריין אסור והסינים דןאגים שלא יהיה זמן לקיימו. הם גם מדברים כבר על חופש, אכל ממשיכים לגזור גזירוח".

תה מוכן להכנס למשא ומתן עם הסינים? "בוודאי. או אם מי אדכר, עם עצמי? הרי הם האוייבים שלי, ולכן איתם אני צריך לרבר. אני מאמין "כקשר אנושי, לרבר, לשוחת. אתה שונא אותמף

למנהיג אסור לשנוא", חרבה טיבטים צעירים סבורים שרק הפגנות אלימות אצידם יוכלו לעורר את דעת הקהל ואולי להזיז משהו אצל

"אני מתנגר לאלימות ככל תוקף. אלימות יכולה לפתור בעייה אחת, אכל ליצור חמש חדשות".

אם תדבר עם הסינים, תבקש עצמאות לטיבט? אני לא משלה את עצמי; הסינים לא יחזירו לטיבט את. עצמאותה. אני אבקש חופש רת לאנשים, שוויון זכויות, אפשרות חופשית להגירה – אלה חשובים כיום יותר מדגל".

הטיבטים קיפלו לפי שעה את הרגל, מהראלאי למה אנחנו מקבלים במתנה מטבעות כסף ששימשו את המרינה העצמאית. באו"ם, כאשר מדברים על "אוקיומייד שריטוריס" ו"וכות הגדרה עצמית", מתכוונים לדברים אחרים. את המרירות שלו שופר הדאלאיילמה עליהם, שם באו"ם, על העולם המערבי שמחרים. את האינטרס הסיני הוא מבין, אחרי הכל הוא חי באיזור שבו מלחמות (רמשך בעמוד 28)

הכפופים ללמה הראשי. שלט־רחוק למיליונים שנותרו בטיבט. המירע על המצב שם זורם ללשכתו של הראלאיילמה בקצב משתנה: זהו בעיקרו מידע מוכרח – כתוב, מוקלט או עדות חיה של טיבטים שחצו את ההרים המפרידים בין טיבט לשאר העולם והגיעו לדרמסלה לאחר מסעות ארוכים בשלג. חלקם חוזרים למשפחותיהם, נושאים מסרים מהמנהיג הגולה, חלקם - בעיקר יתומים וזקנים – נשארים בגולה.

לטובה גם על מצב המיבטים? "יש שינוי קטן", אומר ראלאיילמה, "אנשים כבר

עדיין מתקשה להאמין שמאו טסה טונג אישר להם לעשות את

מתנגד לכך שאדם

יוליר את דתו. אם

נולדת יהודי, נוצרי

או תוסלתי -- סיתן

שאתה צריך להיות

כוה. איני ונעריך

אנשים שבאים

לכאן וזורקים את

אני חושב שכל

אדם, בין שהוא

כל מורשחם. אבל

להולשיך לקיים את

דתו ובאותה עת

לנהל את חיין

העיקרים של

Biaeal022

זה האיש שבעיצומו של המצור הסיני על להסה ככר עמד לצאת מארמונו לפגישה עם נציגי הצכא – ללא שומרי ראש וללא מלווים – משום שהטיבים הבטיחו לו, נשבעו ממש, שלא יגעו בו לרעה: נאמניו, שנחרדו מתמימותו, יצרו שרשרת אנושית חיה ומנעו את יציאתו לקראת מוות בטוח. זה האיש שלא האמין שחייו בסכנה ער שקיבל דיווח שהטינים מפגיזים את ארמונו בארטילריה כבדה בהיותם בטוחים שהדלאי־למה שוהה בפנים. אחרייכן סיפרו לו כיצר חיטטו הסינים באמוק בין מאות הגוויות שבארמון כדי למצוא את שלו, הנופה שחיכו למצאה יותר מכל. זה האיש שאחרי הכל. בהיותו כבר בגלות בהורו, התקשה להאמין לדיווחים המזעועים של הפליטים שהגיעו מטיבט, וסירב לומר לעתונאים מלה רעה אחת על הסינים משום ש"ידעתי שככל זאת יש בסין כל־כך הרבה אנשים טובים, ולא האמנתי שסין לא תסכים להיכנס איתנו למשאיומתן הגיוני". זה האיש שכותב בספרו בהלקאה עצמית: "גם כאשר כבר הבנתי שהסינים מחריבים את טיבט בברוטאליות, עדיין חשבתי שהממשלה כפקין אינה יודעת בריוק מה נציגיה עושים בשמה: ואני

הוא מפרט: "עשרות אלפי טיבטים נהרגו, לא רק בפעולות צבאיות. הם הוצאו להורג, ללא משפט, ב'אשמת' התנגדות לקומוניזם, אגירת כספים, השמעת עמרות או סתם כך, בלי שום סיבה. רובם נרצחו מפני שלא היו מוכנים לוותר על דתם. הם לא סתם נורו למוות: הם הוכו מכות רצה, עונו, נשרפו בעודם חיים, הוטבעו, גופותיהם כותרו; הם הורעכו למוות, חנקו אותם, תלו אותם, הם נכוו במים רותחים, גקברו חיים, הוציאו להם את המעיים בעודם חיים והתיזו את ראשיהם. כל זה נעשה בפומבי, לעיני קהל. אנשי משפחתו של הקורבן, חבריו ושכניו הוכרחו לצפות בהוצאות להורג... גברים ונשים הומתו באיטיות לעיני בני משפתותיהם, וילדים קטנים נצטוו לירות בהוריהם ולהורגם.

גלגול נשתחו ה־14 של אל הרחתים

מין גיאטטו חוא הדאלאי למה ח־14 בשושלת שחחילתה במאה ה־15, גלגול נשמתו של אל הרחמים העוברת מאדם לאדם. כאשר מת דאלאי־למה היו משלחות של כוהני דת, מכוכדים וקוסמים יוצאות לרחבי טיבט לחפש את התיווק שנולד בערך באותה תקופה, ולגופו עברה נשמתו של אל הרחמים.

בחיפושים הללו נעזרים כותני הדת והקוסמים ברמזים מיסטיים שהשגחה עליונה משפקת לתם. פיעוותם, בנוסח הרקולה פוארו, נמשך זמן רב. כאשר מת קודמו של טנוין גיאטטו, ראו כוהני הדת שראשו פונה מזרחה למרות שקודם לכן מנת לכיוון אחר. זה חיה חרמז הראשון לכיוון המשוער בו יימצא חיורש. אחד מכוהני הדת הלך מזרחה, חגיע לאנם ולאחר מספר ימים בהם ישב על שפת המים וציפה לרמוים נוספים, השתקפו במים תמונות

משלחות רבות יצאן לחפש את הכפר שיתאים לזה שהשתקף באגם. כאשר הגיעו לכפר חקטן בחבל אמאדו שבצפון מורח קיבט, שנתיים לאחר מותו של חדאלאי למה ה־13, מצאו בבית שהתאים לתאור תינוק בן שנתיים. זה היה טנזין גיאטסו. כדי לבחון את חתינוק, לכשו בוהני חדת סחבות וחתקבלו באגף המשרחים של המשמחה. אך טנוין הקטן לא הושעה. מיד זיהה את הכהן הראשי וביקש לשכת על ברכיו. בימים שלאחר מכן עמד בשורה ארוכה של מבחנים. בין השאר הציגו בפניו שני כלי קודש, והוא הצביע מיד על זה שהיח שייך לדאלאי למה המנוח. הציגו בפניו שני תופים טיבטיים, האחד גדול וצבעוני,

באשר כבר לא היח ספק, חוברו הילד טווין כדאלאיילמה ח־14, ובהיותו בן ארבע

ורשני, קטן ומשוט, שחדלאי־למה ה־13 נהג לחשתמש בו. טווין בחר מיד בתוף הקטן.

חובל לארמון שבלהסה חבירה והתקבל שם על ידי עשרות אלפי טיבטום מריעים.

שנוין חירו ונוחר נויר, גם כאשר וחסד להיות מנהיג פוליטי. "כל כוחי" – הוא אומר – "שאוב מהאמונה שהאנשים מאמינים בין ביום בו יפסיקו להאמין בי, לא אהיה שווה דבר. היה פעם דאלאו־למה שאחרי בחירתו פשט אח מדי הנזיר, אכל הוא ואלץ לפנות את כטאו בי האושים חדלו להאמין בו. אני נשאר נזיר".

לא מתים מרעב ברחוב". חיוך מריר של מי שהיה פעם 🖪 🚨 מעיין של אופטימיות ותמימות.

על־ביי עיקר העוברות היכו את הראלאיילמה בהלם. כספרו "ארצי, אנשי" הבודהיזם: שוב לב. בודהיום הוא אורח

MACKINTOSH LIMITED

בימת הקאמרי בתל-אביב • המחזמר הגדול של כל הזמנים

לונרון, ברודווי, פריז ואפילו טוקיו • החל ממוצ"ש גם על יוני 1987: יעל דורים יי

תיאטרון הקאמרי מציג:

ובכל תולדות התיאטרון"

לא פחות מ־17 פעמים עובד ספרו הקלאסי ונחטפו עוד לפני שהחלו גם ההסתערות. היום, עוב יעלובי החיים הוא הרי להים מהקיטנה. לכל אחר יש חישובים וחזרות. "כך זה עובר בכל ההצגה הראשונה כבר נמכרו בכל העולפר. הצולם", אומרים אנשי הקאמרי. למעלה מ־80% מן הכרטיסים, אכל המימרים של הכיקוש ולהרגיש בטוחד. באמת, למה יאנשים קתים כרטיסים לפחזמר ומדובר בסדרת הצגות שנמשכת לכרטיסים הפתיעו גם אח לחבות ולהיות בלחץ.

במחלקת

חומורת של 20 נגנים • מפגש צמרת של זמרים ושחקנים • מתכננת התפאורה רצתה עוד במה.

א המורח של התיאטרון כואת במחומר בישראל. מתכננת לתזמורת הוכן אולם

' חיים פנירי, יהויפין פרידלנורו.

תצה ראשיח: "הדרן קטפל", אבן גבירול 90, חל"אביב. .(매가 그기) 03-223(67 개발

"חוסם, מהנה, יומרני ומלהיב" "בילוי לילי מטריף"

כרשיטים כתשיגו 03-248787 ,248844 |7717 O3-447678 .444726 7HDD יקונות הקאמרי מבבבבבב. בס

"הצלחה מדהימה, מחומר מפוצץ" (ניווויק) (מיים מגזין) (סודיי טיימט) "אם אינך יכול להשיג כרטים - פשוט גווב אחדי (טטודרט)

(Newsweek) "7'711107 7ULU 7/11/17"

"הדרן-קטטל": "אנחנו לא זוכרים כזה ביקוש

לבעלי כרשים אשראי כרמיטים בשלמון עד ון בכיכה ברצימות 03-221792 239268

(OVERSEAS)

יום ראשון שעכר נישאה זהכית אלוני לאורי. דרור. ארבעה ימים לפני שהיתה אמורה. להיערך התתונה עדיין לא ניתן אישור הרבי נות. זהכית שוענת שמיררו את חייהם, שניפו למנוע את הנישואים בכל דרך אפשרית. היא ואורי החליטו שיתחתנו ככל מקרה, עם או כלי רב. "אכל מאוד רצינו שוה יהיה טקט דתי, שנינו חושבים שבטקם כוה יש הילה ומוהר", היא אומרת. לערב הכלולות קנתה שמלת תחרה זרוקה, וחכרה הניחה על ראשה זר פרחים. לאורי קנתה מכנטיים וחולצה של "סאבי", משהו זרוק־אופנתי. בחתונה הצנועה נכחו ידידים, כמה קרובי משפתה ואסירים. היתה גם תומורת שעשתה שמה. רקרו, אכלו. כמעט בכל החוגת "רבע עוף" ממוצעח. כמעט,

ההתונה נערכה בין כתלי כלא איולון. אורי דרור, בעלה של זהבית, מרצה שם עונש מאסר עולם שנגזר עליו לאחר שהורשע ברצח אשתו הראשונה, נגה. סיפור טראגי שהחל להתמקם בכותרות לפני כשנה.

אורי ונגה דרור יכולים היו להיות דגם אופייני למרי לחיי זוג ישראלי צעיר, כאן ועכשיו, בדרך־כלל חיים יפה, מה ושם רבים. היתה גם מכה, לעתים, מה שאולי אינו כליכך אופייני, אכל היתה גם אהבה גדולה. יום אחר כאה הדתפרצות. מיצוץ של רגשות. ויכוח נוסף שבמהלכן דויפה נגח אחרי אורי עם מוש ברול. הוא אחו בירה, נטל את חמוט והלם בראשה 14 פעמים בצינור כרול באורך 38 ס"מ. לאחר מכן הכנים -את גופתה למכונית ודירדר את המכונית לתהום.

למורת. העיר אורי את בנו מורן והלכיש אותו, כאילו לא סרה כלום.

כשנעצר אורי, היו בני משפחתה של נגה המומים. חחילה זעוקשו להאמין שהצעיר הוה שאהבו כל־כך, בעל בתם ואכי נכדם, רצה את ינגה. בית המשפט המחוזי בנצרת עלית בזר על אורי מאטר עולם לאחר שתרשיעו ברצה בכוונה החילה.

Bipepio 24

בגלל מותה של אשתו. עשיתי את זה חיום ברור לי שהוא לא קיבל את המברקי. או עוד לא ידעת שויא מואשם ברצחף

זהבית אלוני, כת 37. מטופחת, על פניה חיוך כמעט תמירי. אשת אסיר עולם. השאלה ההגיונית ביותר שאפשר להפנות אליה היא – למה? מרוע היתה צריכה להכנים עצמה למערכולת הזו. מרוע החליטה להתחתן דווקא עם אטיר עולם שהיכה את אשתו 14 פעמים בראשה. בשביל מה היתה צריכה את הצרה חזו,

אם מצפים למצוא בה דמות אומללה, שכורה, לא

היא הכתובת. זהבית אשה חזקה, מציאותית, שופעת

אופטימיות. שתי רגליים איתנות על הקרקע. מטיטה

את.כל הקשיים הצירה ומתכוננת קרימה בנחישות.

מכשולים וקשיים יש, הרבה : אבל גם תקווה יש.

הפגישות הקטנות והקצובות עם אורי נותנות לה בכל

"בוכה בלילות? למה שאבכה? אני

חולמת חלומות בצבעים ורודים"

בחורה נחמדה, גרושה פעם שנייה פלום שניים, מורה

למתימטיקה, חיה חיים פחות אן יותר שלווים ברירה

מרווחת ויפה במרכז ראשון לציון. לסיפור של משפחת

דרור גכנסה זמן קצר לאחר שהפרשה הטראגית

התפרסמה לראשונה בעתונים, במאי 86'. השם חיה

מוכר לה. היא לא ידעה בריוק מהיכן, אכל כשניסתה

לחבר קצוות רופפים מהעבר נוכרה באורי דרור

שהכירה כשלמרו יחר בימכון אבשלום". "קראתי

בעיתון על תאונה, אשה כשם נגה דרור, שמתה. אחרי

קריאה שנייה אמרתי לחברה שלי שהשם דרור מוכר

לי. החברה הציעה שאשלה מברק תנחומים לאורי

היא כבר רגילה שמרימים לעכרה גבה תמוהה.

מעם עור מעט כוח להמשיך.

מדוע, בעצמי

וכאן למעשה מתחיל הסימור. זהבית החליטה

שואלת אותו: אתה בטוח שלא היה מבט, איוה 'קליק' - ושנינו מאשרים אחר לשני שלא היה כלום. הוא אומר ליו לא המתכלתי עלייך בתקופה ההיא".

והבית, גרושה פעמיים, היא טיפוס עצמאי: כשאני רואח שאני לא מסתרות עם מישהו, אני קמה והולכת. יש לי האמת הפנימית שלי אני טיפוס שמסחדר לבר". על נישואיה הקורמים אינה רוצה

"לא, מה פתאום. רק אחרייכן קראתי שהוא הואשם. כולנו היינו המומים. מי זה כולנוז כל מי שהכיר אותו בעבר, כל מי שלמר איתו באוניברטיטה או ב'מכון אכשלום'. לא היינו מסוגלים להכין איר בתור עדין ויפה־נפש כמו אורי עשה מעשה כוה. וה פשוט לא התקבל על הדעת. התקשרתי לעו"ר שלו ושאלתי אם אפשר לעזור במשהו."

> "זו היתה בשבילי תרהמה איומה. כן־אדַם שרובצת עליו אשמה כליכך חמורה. זה פשוט לא התלכש לי עם הרמות שוכרתי. זה כמו לשים כושי באלסְקה. שני דברים שוגים. אורי – ורצה. הרגשתי שאני חייבת לעוור".

לנסות לעזור לאורי למרות שלדבריה לא ראתה אותו שנים ארוכות. כ'מכון אכשלום' הם למרו יחד באמצע שנות ה־70", "הוא היה בחור נחמר. גבה־קומה. סימפטי. הכם. כולם ידעו שהוא חכם. כולם אהבו אותו. הוא היה כוה עדין שלא הירשה לאיש לגעת אפילו בחרק. בסיורים שלנו בכל ארץ ישראל, בשמישהו היה מרים אכן, הוא ראג שיחוירו אותה למקום. הוא אמר שזה הבית של החרק כולם ידעו שהוא צמחוני.

בל מאו הלימורים לא היה בינינו שום קשר. דוא יצא עם מישהי ואני יצאתי עם מישרו. לא היה בינינו שום דבר. שהתקרב לאובה. חיום כשאנחנו יושבים ומרברים, אני

לתחיב את הדיבור. בעלה הראשון היה תוצר של לפי העיניים. הוא נראה כל־כך מושפל, אחר מ'עלובי אהנה שצמחה בקיבוץ. צנחן. אוהבים צעירים עם הרבה תקות ותוכניות שהתפוגגו בעיר. בעלה השני היה, הא אומרת, "טעות גדולה". "פשוט חוסר התאמה שטאלי, ולמרות זאת אנחנו שומרים על קשר תקין". סאתו ווסר התאמה נולדו שני ילדים, כיום בני שש לרגע שיהיה מדובר ברומן, לא היו ניצוצות אהבה. רק

רצון להושיט יד. אבל החלה שם איזו דינמיקה שקשה ותבית, כאמור, החליטה להתקשר עם עורך־הדין הקרם של אורי דרור. האיש הבהיר לה שאורי נמצא נמננ נפשי קשה ואינו מסוגל ליצור קשר עם אנשים, לבית אחיה של נגה דרור, כדי לפגוש במורן. היא "אנל", הוטיף. העו"ר, "אימו הקשישה חיה לבר, והיא נזכרת בסצינה קשה שהתרחשה שם מול עיניה, וכללה תקצו לרבר איתך בטלפון. זה יכול לעודר אותה".

היה לעצור אותה אחרייכן.

והבית הסיעה את אימו של אורי לכפר־סבא.

מריבה צועקת על עתיד הילר בין אימו של אורי לבני.

דיכר על עצמו ושיחרר המון דברים שהיו לו בפנים."

מסוכולוג שיעוור לו להשתחרר מוה זו היתה

התפרצות של המון רברים. אורי הוא בןיארם סגורי לא

יכן: הוא סיפר לי בפירוט מה קרה אמר שאיבר

שהורשנו ברצוו.

דיברתם על דרצח?

"פעם הייתי לוקחת כל דבר ללב. היום אני יותר מחוסנת"

את האהדה שהתעוררה אצלי.". והבית הרימה טלפון, חיוג שפתח כשבילה מסכת היים חרשה. האם שמחה מאוד וחודתה לוהבית על תעניונותה בכנה. אחרייכן באח פגישה עם האם. אורי הענר פכלא קישון לכלא רמלה, קרוב למקום מגוריה של הבית' ברצשליצ. אמו, בת 75 ותולת סרטן שירעה בחייה הרכה סכל, שאלה את זהכית אם תוכל ללון חייתי רק מביאה לו ספרים ודברים אחרים שביקש, אולה כליל שבת כדי לבקר את אורי בשבת בבוקר. ומשוחות. איתו. תאנשים היחידים שחיו לו כעולם היו והכית הומינה את האם לביתה, וגם הסיעה אותה למוח בית הכלא. עד אז לא חשבה להיכנס. אבל אמו ובנו. אלה היו שידוות נפש שמאוד עותו לו. אורי לשניעה לפתח הכלא, חשה איזה דחף פנימי. היתה ורינו להציץ, לראות איך נראות החומות מבפנים. מי ול שם בין הטורגים. עכשיו, כשהיא בוכרת בסצנות את העשתונות באומן טוטאלי. הוא לא זוכר כלום האון היא צוחקת. החתולה הסיאמית שלה מתרוצצת מאותם רגעים. יש לו 'בלאק־אאוט'. היום אני מחסשת סירה מבקשת פינוק. גם לה מגיע.

לחם הסתקרנתי, כמו בקרקם. נכנסנו פנימה. אשים ישנו על ספסלים, ואז הגיעו האסירים, כשורה. ואותי או אורי לא מגולח, עייף, רוה. הכרוני אותן דק היו להם וויים קלים. הוא לא ווכר את המכות. וושלב

הזה מחוק אצלו. הוא רק זוכר שדירדר את האוטו. הוא היה בתוך הרככ. רצה להתאבר. רק ברגע האתרון קפץ החיים'. שאלתי אם הוא זוכר אותי, והוא אמר שכן. רוב החוצה. כבית המשפט לא קיבלו את כל דבריו. הוא השיחה נסבה סבים מורן, כנו. הוא מאוד התעניין בו.". הרי. לא פושע שיודע איך לשחק עם החוקרים שלו. לפני שנפררו שאלה זהכית את אורי אם הוא זקוק לספרים. הוא ביקש ממנה שתנסה לסדר לו. הוא לא הסתיר מהם שום דבר, סיפר להם את האמת." העברה לאגף אחר. היא הסכימה לעזור. לא חשבה

השיחות בין השניים התקיימו לעתים יותר ויותר תכושות. גם תוכנן השתנה, קיבל מימר אחר. הם החלו לספר איש לרעהו רברים שהיו חבויים אצלם עמוק. זהבית אומרת שהיא חשפה לפניו עוברות ורגשות שמעולם לא חשבה שתוכל לספר אפילו לחברים קרובים. גם ניצוץ קטן של אתכה החל לבעור.

היו לה לכטים. אלה גברו כשחשה לפתע שמעבר לשיחות ישנה גם משיכה. "תחושה שהם מתפרבים זה משפחת כרק, משפחתה של נגה. "נוצר שם מצב מחר. אל נפשה של זו". כמיוחר היא זוכרת נסיעה מסויימת הרגשתי כאילו אני בפנים, שייכת לכל מה שמתרחש. מכלא קישון לראשל־צ. נסיעה ממושכת במוגיאוויר גם הפגישה איתו בכלא השאירה עלי רושם חזק. סוער. הגשם היכה על חלון המכונית וגם כתוכה התחוללה סערה לא קטנה. "עברו לי המון דכרים מול אחרייכן אימו הוסיפה וסיפרה לי עליו, וזה עוד חיוק העיניים. קשה לי לתאר במלים את התחושות שהציפו י אותי. פחרים, התלכטויות. היה רגע שנורא פחרתי. וא לא עורר בך רתיעתו דרי מדובר באדם אמרתי לעצמי – אני הולכת להתאהב באורי. ואני טיפוס שבדרך־כלל לא מתאהב. אני לא זסוסה לאף "רתיעהז מה פתאום. לא ראיתי בו אחר. ופתאום משהו משתנה בי. אבל אורי היה ושים לי מאוד, ואו התחלתי להבין שגם אני אוהבת אותה" שרימינל, אלא אדם שוקוק לעורה. בהתחלה

"פעם היה אכפת לי מה אומרים עלי, היום זה בבר לא מפריע לי"

איך דגיבו חדורים שלך? למו כל הורים אחרים, כרור שהם היו מעריפים שאורי יהיה בחוץ. בהתחלה היו ניסיונות לשכנע אותי לרדת מהעניין. לא, לא היו לגו שיחות ארוכות ונוקבות. בשאתה מחלים לעשות משונו, אף אוע לא (חמשך בעמוד הגא)

25 Higeald

יכול למנוע ממך להגשים אותו. היום הם לא בעד, ולא נגר. אמי ואחותי היו בחתונה שלנו". מתי החלטתם שאתם מתחתנים?

"היו הרבה שיחות ארוכות, תהליך ארוך. נגה היחה בשבילו הכל. היא היתה החברה הטובה שלו. הוא ריבר איתי על חייו איתה. לא היה רגע ספציפי. בכלא הדכרים מאוד ברורים. אין זמן למשחקים. כל דקה חשובה. אין משפטים מיותרים. אומרים רק מה שבאמת חושבים. או שזה תולך – או שזה לא הולך. הזמן, בכלא, שונה לגמרי מאשר כחוץ".

א היה לך רגע אחר של מחד, בר אמרת לעצמך: אורי אדם מסוכן? "מסוכן אוריז אף פעם לא. אפילו לרגע

לא חשבתי כך. כחברה שלנו הרי מסתוכבים כליכך הרבה אגשים כאמת מסוכנים, אז הוא מסוכןז כבר היו הרבה אנשים שאמרו לי שכל מה שקרה בין אורי ונגה יכול היה לקרות לכל זוג. אני לא בטוחה שכל אחר היה מגיע לאיכור עשתונות, אכל יש גם מקרים כאלה".

זהכית גם גרמה לאורי להחליף את עורך הרין שלו. זה קרה לאחר שהוא התפרץ וצעק – "לא רוצה" מאסר עולם. רוצה לצאת החוצה". היא פנתה לעו"ד דן שיינמן שלאחר הרהור הסכים לקחת על עצמו את התיק. היא מאור קיוותה שאורי יואשם בהריגה ולא ברצח. את פסיקת בית־המשפט שמעה ברדיו. היא ליוותה אז את כתה לניתוח בכית־חולים. כששמעה שרגו את אורי למאסר עולם – הרגישה צריכה. אכל היה לה ברור שהיא לא תיסוג. להפך, היא תמשיך

"לא תפסתי את הראש בין הידיים אכל התאכובתי, מאור. הרגשתי שהיה כאן חוסר צרק. אני חושבת שלא ידעו איך להתייחם למקרה שלו, ובעיקר להיבט הפסיכולוגי. ברור לי שלא ירדו לעומקם של רכרים אלא שפטו אותו לפי הספר. לא התייחסן לאותו רגע שכו איכר את השליטה העצמית. באותו יום בהחלט הרגשתי רע."

במרכית הדיונים שקרמו לפסקיהרין לא נכחה, העדיפה לשמור מרחק. פעם אחת, כשהגיעה לבית־המשפט, התפרץ לעברה אביה של נגה ז"ל. את הרגע ההוא היא זוכרת הישב. "אני יודעת שוה כואב להם, מבינה את כאכם אכל אני לא עשיתי להם כלום. אני הרי לא מכירה אותם. עכשיו הם מכפישים את שמו של אורי."

"חשוב לי הקשר ביני ובין אורי. זה נותן לי כוח"

הפעם השנייה כה כיקרה בכית־המשפט היתה ב־9 במאי 87, כשאורי והיא הגישר תצהיר נגדי לזה של משפחת ברק בקשר לבקשת האפוטרופוטות על הבן, מורן. זהבית אמרה שם שהיא עומרת להינשא לאורי ומוכנה לגדל את מורן עד הגיעו לבגרות, חוך התחשבות מירבית בהוריה של נגה, סבא וסבתא של מצרן. דוד ברק, אביה של נגה, אמר לפני הריון: "אורי רצה את כתי, ועכשיו הוא רוצה לקחת את ילדו. אאכק נגרו על מנת לקבל לחמיר את ילדה של נגה". זהבית מצירה חושכת שהילר צריך לגדול בכיתה. "השכל הישר שלי אומר – נשאר ילדן שכיום הוא כן תשע. בינו לבין אורי יש קשר מאור חזק, הרבה מעבר לקשר רגיל בין אב ובנו. מכיוון שאבי נייטרלית, יהיה וה לטובת הילר שיגדל אצלי. אני לא מכקשת שום

מצד הוריה של נגה מרופר בפרשה באובה מאוד. בונם ניצחה, ובאומן מבעי הם אינם רוצים לוותר על חבן שחשאירה.

"אני חשה את כאכם, אני מכינה אותם, אכל מה השעם שהילר יגדל כשהם יכניסו בו רעל נגד אביר. מה יצא מכך שהוא ישנא את אבידו עריף שהוא יגדל במקום חדש. מה קורה כשווג מתגרשו" אבל זו שינותציח שונה לגמריי.

Biaeain 26

יתכן. אולי טעיתי בעניין הוה. אכל אהיה מוכנה לשתף איתם פעולה על הצר הטוב ביותר למען עתידו של הילד".

היו לך לבטים לפני חנישואים, בגלל הילרים?

להתחתן עם אורי. רצון לעזור, אהבה?

"וה שקר. מעולם לא היה בינינו קשר פעם הלכתי לסרט עם חבר ופגשנו את אורי ונגה ברחוב דיזנגוף. אמרנו שלום שלום, וזהו. לא הכרתי אותו לפני־כן. העלילו עלינו הרבה דברים טענו שהייתי מאהכת מסתורית שלו ועוד כל מיני שקרים. אני יכולה רק לומר שאם כאמת הייתי המאהכת שלו כאותה תקופה, האסון הוה לא היה מתרחש. כולם יודעים שהיחסים כין אורי לנגה לא היו מושלמים. לא היו להם חיים קלים. לאורי היה רומנים קטבים, ולנגה היה חבר תקופה ארוכה. היו להם נישואים פתוחים, כמקום להשמיץ את אורי ואותי אני מציעה למשפחה של נגה שיעשו בדק־בית אצלם."

"כשאני רואה שאני לא מקתדרת עם מישהו, אני קמה והולכת"

לדברי זהכית, הרכה עיתונאים ביקשו לראיין אותה בתקופה האחרונה. היו, היא אומרת, גם מי שהציעו לה סכומי כסף מפתים, והיו כתבוח שהתפרסמו שהכאיבו לה מאור. "מאו ששמי עלה לכותרות רדפו אחרי וביקשו לראיין אותי, כתבו עלי דברים מסולפים. היו עיתונאים שסרבתי להתראיין אצלם והם כתבו נגרי דברים איומים. ער היום הסכמתי להתראיין רק כ'העולם חזה', וזו היתה כתכה מאור אובייקטיבית. חיובית. לצערי, העיתונות ככלל היתה לאורך כל הררך מאוד חדיצדרית. ראיינו רק את בני משפחת ברק, ולמרות שמרובר בנושא כאוב, הריווחים, לרעתי, לא היו הוגנים".

את כוכח לפעמים, בלילות? "בוכהז למה שאבכה? אתה כוכה בלילות? אני לא. אני חולמת חלומות בצבעים ורודים, וכמה שוה נשמע מוזר, אני מוצאת ככל רע גם את השוב."

חל כך שינוי בשנה האדרונה? בטח, שינוי גדול. אני יותר מהוסנת. מעם הייחי לוקחת כל דבר ללב, ומאור היה אכפת לי מה אומרים עלי. היום זה כבר לא מפריע לי. למדתי להתמורר עם זה. חשוב לי הקשר ביני ובין אורי. זה נותן לי את הכוח. ויש עוד שינויים שעדיין קשה לי לעמוד עליהם

את מאמינה בנורל? מאו המקרה שלנו אני מאמינה כגורל. לכאורה לא היה שום סיכוי שניפגש. כל אחד חי את חייוני ופתאום שני אנשים נפגשים מחדש, בסיטואציה כוו. זו בטה יד הגורל. אין אפשרות אחרת"י

שלה. קיימים חוקים שלפיהם צריך לחיות. ככה זה גם אצלנו בבית. אבל לא יררתי איתם לעומקם של דברים, כי זה יבוא עם הומן".

בוודאי. שאלתי את עצמי האם הם יקבלו את זה הרי מדובר במישקע שילווה אותנו כל החיים. החברה שלנו היא חברה אכזרית. יותר מכך. היא פנאטית. אוהבים סקופים, אוהכים את הרוע את הכאב. נצטרך להתמודד עם זה ביחד, ואני מאמינה שכשהם יכירו אח אורי – הכל יהיה בסרר ולא יהיו בעיות."

איך את מתמודרת עם העובדה שבמשך שנים רבות לא תוכלי לקיים עם אורי יחפי מיון?

"אני לא יורעת איך אתמורר עם זה. אולי כדאי שתפנה את השאלה הזו לנציבות שרות כתייהפותר. מגבלות קיימות, ולא רק ביחסי מין, אלא גם כחפש, בזמן. צריך לרעת להתעלות מעל כל הרברים האלה אנחנו הרי לא זוג שיוצא לכלות בכל ערב, לראות את "אורי לעולם לא יסלח לעצמו. הוא אהב את נגה, טינה טרנר. יש כאן מערכת חיים מאוד אכורית.

הצלקת עד סוף חחיים. הסיפור הזה ילווה אותנו, מת היתה הפיבח העיקרית שגרמה לך לרצות "אורי עצמו. האישיות שלו. תוכמת החיים, חוכמה עצמית. מעטים האנשים שאפשר לומר עליהם שהם "הוא היה כזה עדין שלא הירשה

כאמת חכמים, כמוהו, ואני לא אומרת זאת משום שאני

את סלחת לו? יו שמועות שהיית המאחבת של אורי גם

"אניז מה אני, שופטז אני יכולה רק להבין אותו. קטונתי מלשפוט אותו." איך מגיבים על העניין שכנים, אנשים

נכון לעכשיו, הורי נגה קיבלו אפוטרופסות

זמנית על מורן, כשיתוף עם אורי, למשך שנה. פעם

בשבועיים הילד יכקר את אביו. כעור שנה שוב יפתחו

הפצעים. גם כך הם מסרבים לתגליר. אווירה טרגית

אופפת את כל הקשור במשפחות הללו. אין כאן

מהיכן את לוקחת את חבוח להתמודד עם כל

לא. אני מתמורדת עם הכל לכר. אני טיפוס כוה.

מנצחים, ואין מפסירים.

"מהשמיים".

את אשה כואמינה?

חברים עוזרים לך?

החוסן שלי והכוח שלי זה אורי".

ונצטרך ללמור להתמורר איתו."

מה שברוך בהיותך אשת אסיר עולס?

"לא. יש חוסן שנמצא כשעת הצורך".

אורי סלח לעצמו על מה שעשה?

לאיש לגעת אפילו בחרק"

"אנשים שלא דיכרו איתי קודם אומרים לי עכשיו שלום, ואחרים - שדיברו - ניתקו מגע. הרי את האנשים לא מעניינים הרגשות, האהבה שיש בסיפור הזה. מה שחשוב להם זה לקרוא עיתונים על חוף הים או על כום קפה, רצוי עם כותרות מפוצצות וסקופים. כולם חושכים שאני לא נורמלית, כחורה שהשתגעה לגמרי. אני יודעת שמדכרים עלי מאחורי גבי, אכל אגי כבר מחוסנת. הרכילות שבאוויר לא מפריעה לי". עכשיו היא עוסקת בחישובים. כמה זמן ישב אורי בכלא, מתי יקבל תופשה, אולי יוכה לחנינה מהנשיא ואולי יורידו לו "שליש" על התנהגות טוכה. היא מאמינה שבעוד עשר שנים אורי ככר יהלך תופשי. זה הגכול שלה. אכל היא גם מוכנה נפשית לכך שתצטרך לחכות גם מעבר לעשר שנים. על הקשיים שהיא מתמודדת איתם ותמשיך להתמודר גם בשנים הבאות היא מעריפה לא לרכר, מעריפה לחייך, להרים ראש. חיה כמין אופוריה פרטית. "זה לא מפחיד אותי. בסך הכל אהיה יותר מכוגרת כעשר שנים", היא אומרת

בל זאת מרובר בשנים רבות. מצב לא

"מה זה עשר שניםו אתה זוכר מה עשית לפני עשר שנים? הזמן רץ. אני הרי לא יושבת בכית ומחכה. יש לי עיסוקים משלי. אני מורה, יש לי ילדים נפלאים שאני מקרישה להם המון זמן וגם עברתי קורם מחשבים. אני לא יכולה לשכת רגע במבוחה. אני גם מאמינה כאורי. זה לא יהיה קל. בעיקר לא בחמש השנים הראשונות. הקשר בינינו אינו כמו של זוג רגיל שרואה אחר את השני ככל יום וכסוף הם בקושי מרכרים אחד עם השני. יש ביגינו משהו אחר. יותר קל. גם שירות כתיהסוהר מאור עוזר. הם ממש נהדרים. גם כחתונה שלנו הם עורו לנו מאור."

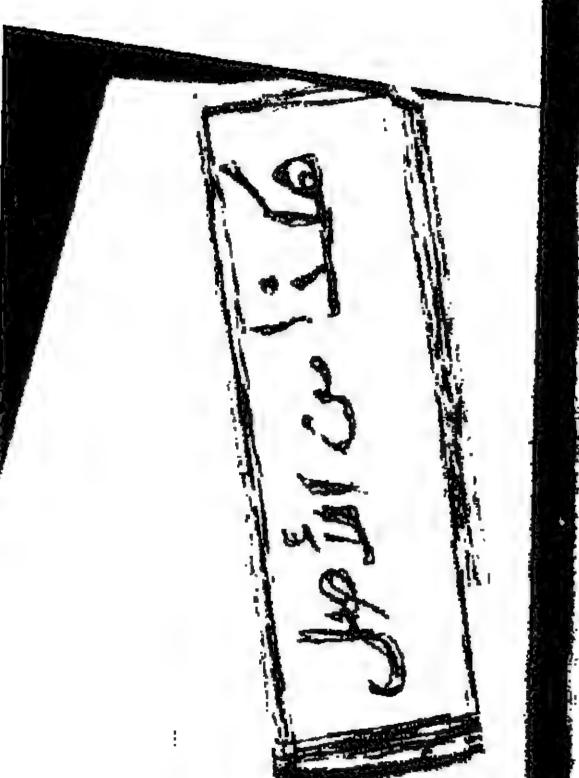
דיברת עם אורי על ילר משותפי "בטח שריברנו. יש מחשבות, אכל כשלב הוח העניין לא אקטואלי."

הילדים שלך, בני ארבע ושש, יודעים שודת התנת עם אסיר עולם?

"הסברתי להם, אכל הם לא כל-כך מבינים. אמרתי לוום שכשבן ארם עושה דבר רע, הוא צריך לשלם עליו. הוא מקבל עונש. לכל עבירה יש העונש

Look Charles, There's a Sale At Polgat 700

THE PL

(המשך מעמוד 17)

התנגדו וכלבד שאכתוב משהו שיתאים להצגות יומיות בפיליפינים. הסכמתי. הייתי מוכן לכתוב את התטריט באספרנטו ובלבד, לעוף מהעיר ותעשיית התחתונים הואת. נוכרתי במסיבת יום־הולדת שערכו לגולן באחת המסעדות בעיר, כשאחת המתנות היתה בחורה שהגיע כתור מברק ברכה שהתפשטה כחלק מהטכסט. מי שהגיב היה דווקא הטופר נורמן מיילר שהתפשט אף הוא, וכולם שמחו נורא במסגרת הצחנה הכללית של לוס־אנג'לס.

יצאתי את ארה"ב כהרגשה שעברתי דיאטה אינטלקטואלית. הרזון הרוחני התיש אותי. ראשי הפך לקופסת צעצועים שמתוכה נשלפו מכוניות ארוכות, בריכות שחיה, סרטי נינג'ה ושעשועוני־טלוויזיה. איזור ההצלחה האמריקאי הוא כמו אופק כוכבים. אינך יודע אם בחמש הדקות הבאות נדבר על זריווה או שקיעה.

הארץ חיכתה לנו עם עטים שלופים, מוכנה לכטות כל נישה בחיינו, לתעד את נישואי־הבזק כאילו עברנו את מהירות האור או משהו כזה. אכל הסכנו בהצודרות, פרט לאלו שנגעו לסרט "בר 51" שממדר כיכבה כו. מפיקי הסרט הרפיטו תמונות עירום שלה, ובתמורה קיבלו צו־מניעה מבית־המשפט ויותר מאוחר "צו הימנעות" מקהל הצופים, שוויתר על העירום ונשאר בכית. הסרט נכשל, אך הביקורת שיבחה את סמדר שהצליחה לשמור על שפיות בתוך ערימת השאריות מפאוזוליני ופליני, שהסרט ניסה להנציח על

נהנו כמשרד־דירה, וכמו שהגעתי ביגשתי לכתיבה של הגירסה השניה של הסרט. הפעם הייתי זקוק לקוקאין גם מסיבות טכניות – על מנת לשבת לילות ולכתוב, בידיעה ברורה, משהו מטופש לכל המשפחה והשכנים. רק קוקאין היה מטוגל להשאיר

אותי ער לנוכח הדבר הזה, ורק קוקאין היה מסוגל לשכנע את המוח ש"הרבר הוה" הוא לא נורא כליכך. מרי פעם היו מגיעים ירידים שהתנרבו לסייע לי בהברחת החומר. אנשים אחרים שהכרתי והתנסו בעסק הזה הניעו לקצה המסוכן של הסם. הם פיתחו תסביך רדיפה נוראי, שהביא אותם למצבים בהם ראו דמויות עוקבות אחריהם או מצלמות אותם. ידיד טוב שלי אף הגיע אלי יום אחד כשהוא מצוייר כמשקפת־שרה.

נוכרתי במסיבת יום־הולדת שערכו לגולן באחת המסערות בעיר. אחת המתנות היתה בחורה שהגיע בתור מברק ברכה שהתפשטה כחלק

מהטכסט, כשהטופר נורמן מיילר

התפשט אף הוא.

הנורית האיומה לא נרלקה אצלי. גם מכחינה כספית צבעתי את חשבונות הבנקים בוורור, וגם מהבחינה האישית לא הבחנתי איך הקוקאין מחליף את סמדר ואיך היא, בצרק, מתחילה לפתוח בהליכי נסיגה מן האהבה. שוב עליתי על הדרך שהובילה לשום

את הסינוס וכאבי־הראש בעשרות כדורים. הצירופים האלה הפכן אותי לקצרירוח ועצבני, כאופן שכל מנע עם אנשים הפך לעינוי, שלא לרבר על הימנעות מספרים, סרטים, טלוויזיה וכו'. הקוקאין והכדורים גילו את הצר האפל שלהם. יכולתי להרגים איך מישהו מותח את מערכת העצבים שלי, ואני מאנר שליטה מכלי לדעת איך יוצאים מזה.

קשר עם המפיק המקומי של "קנון" - איציק קול. השיחה התפתחה לחילופי מהלומות מילוליות. כמפו, טרק קול את הטלפון ושיגר מברק לגולן שבו הוא מציין, בעצם, כי אני לא שפוי, מסוכן, וכי אין לסמור עלי. לאחר ששמעתי על המברק, טלפנתי לגולן לוס־אנג'לס. בעצם רציתי לבשר לו כי סיימתי את התסריט, אכל הוא פתח את השיחה במשהו כמו "תשלח את זה ונראה".

הכנתי שהוא "קנה" את המברק של קול,

כתיכה נושרת אל פח הוכל. (רשימה שניה בסדרה. המשך בשבוע הכא)

יותר מאוחר נודע לי שגולן הלבין מכעם, מילמל ההלשנה של קול.

לפני סיום הגירסה השניה של התסריט יצרתי

והחלטתי ללכת עד הסוף. מבלי לחכות שיפטר אותי, פרצתי בצעקות שחלקן לא ראוי לרפוס וחלקן הנריוו את גולן כאפס שיכול ללמוד אצלי קולנוע. בסופו של המונולוג הודעתי כי אני מתפטר, כי אין זה מכטרי לעבוד עם חברה ואנשים שכל קשר בינם לבין קולנוע הוא מקרי בלבר. וטרקתי את הטלפון.

ש"מעולם לא דיברו אלי ככה" ואימץ סופית את מנרק ואני נשארתי ריק מתכניות, עם חצי שנה של

בתוך חודש הגעתי למצב שבו הייתי ישן בערך

שואה אלתונית

אינן כפופות לאמנת ז'נווה, אכל שתיקת העולם ה"מתורבת" מרגיוה אותו.

בספרו הוא מספר בועם כיצר התקפלו "חבריו" הכריטים והצרפתים מלהטה מיד עם תחילת המשכר. זמירות מוכרות. מרירות הוא חש גם כלפי אכזריות הגורל: "דווקא אנחנו, שרתנו אוסרת עלינו להרוג בעלי־חיים, שמעולם לא חשבנו שנורקק לצבא ולחיילים, דווקא לנו זה קרה".

בלי דעיונות גדולים על תקומה וקוממיות, הטיבטים חיים עתה את היומיום. רבים מהם מפוזרים במחנות פליטים בהורו ובנפאל, אורגים שטיחים וסורגים סוודרים שנמכרים בשוק החופשי במחירים טובים. מאות צעירים ממשיכים להבריח את הגבול מרי שנה. בודרים זוכים לאישורים מטעם הממשלה הסינית המאפשרים להם לחצות כרגל או על גבי יאקים את מעברי הדרים שבין טיבט לנפאל, למכור את סחורתם בשווקים שבאיזור האוורמט, ולחזור. בטיכט הם משאירים את כני־משפחותיהם, כשטרי־עירבון, יוצאים למסעות קשים כשלג, מכיאים לנפאלים עורות וכשר כבש וחוזרים כעבור מספר ימים באותה דרך.

אנשי שבט השרפה, המאכלסים את-איזור האזורטט, אינט אוהבים את האורחים מטיכט. כני השבט, שהגיעו לנפאל מטיבט לפני עשרות שנים, התפרסמו בשעתו כאשר אחד מאנשיהם, טנוין שרפה, היה חכר כמשלחתו הירועה של סר ארמונד הילרי שכבשה לראשונה את פיסנת האוורסט. מאו, עם מכנסי ג'ינס, משקפי רייבן ובעלות על לורג'ים ומסערות לתיירים, הם מביטים בולזול באחיהם, גברים נמוכים . בשמיים. הוא יודע שהעם הטיבטי זקוק למנהיג, ומוצקים, כהי עור, עם צמות, ענילים גדולים ומעילים ושתינוק בן־יומו אינו בדיוק מחאים לתפקיר. כאשר מעור יאק בלתרימעובר, ומפטירים: "הטיבטים האלה מובה הוא עצמו לראלאיילמה, בהיותן בן ארבע ובתום אנשים רעים וצלתי מתורכתים. צריך לשמור מרחק מהוו, וום ממש פראיים".

מורמסלה כבר מהברים על הראלאי־למה הבא. שהמנהיג הרוחני יתכגר. אבל כשהחלו הצרות כיקשו עי ייי וומארת, ביום כו יעווב פנזין גיאטסו את העולם הפוליטיקאים מטגוין ליטול את היוומה. הוא היה או כן

"אתם אשכנזים או ספרדים?"

שר דקות הוקצבו לפגישה ביננו לבין תדאלאוילמה, אך כשחלף הזמן המוקצב לא עורו איתוחיו הנרגשים של מוכירו (בחוץ המתינה למנישה משלחת גדולה של אנשי כנסיה נכבדים מאנגליח), חמנחיג הטיבטי רצה להשמיע, וכעיקר ארבעה תיירים מישראל – ראה כחזדמנות לברר

והוא בתן, נרגש, את כתביידי ("אחו זו חשרות בצבא, המתיחות בין דתיים לחילוניים, חעברית העתיקה, נפלא") ואמר: "אתם עם אפילו סוגוית "מיהו יחודי". "בטיבט", הוא מאושר. לכם יש חופש אמיתי, דמוקרטיה מספר, "היו תושבים מוסלמים שחיו איתנו אמיתית. אני רואה הרבה משותף בין שארע לכם ולעם הטיבטי, אבל אתם התגברתם בזכות העובדה ששמרתם על דתכם גם בקהילות היהודיות בגולה, ואני רק יכול לקוות - אם כי קשח לי להאמין - שיהיה לנו הכוח לשרוך

שאומר לנו: "טרם החלטתי, יתכן שבלי מדינה עצמאית

אין עוד תפקיר לרלאיילמה ככוה מאחר, אבל רק אתרי

את הרברים האלה הוא מתכל בחיוך. אמונה־אמונה, אבל טנזין גיאטטו אינו אדם שרגליו

שלוש שנות חיפושים (ראה מסגרת), ישבה' בלהסה

ממשלה טיבטית חוקה ואפשר היה להמתין ער

בשותפות מלאת. האם זה אפשרי גם אצלכםו" אחרייכן שואל אוחנו הדאלאיילמה: "האם אתם אשכנזים או ספרדים"ו, ו"האם אתם בעד שמיר או פרס"ו – שאלח עליה הוא מתנדב לענות

טנזין גיאטסו, ממרום מושבו בכפר המבודד

שלמרגלות החימליה, מתעויין כמעט בכל דבר.

את המפגש איתנו – תמי, אריק, טלי ואנוכי,

שאלות המעויינות אותו כמו השלום עם מצרים.

הוא יעביר את רותו לתינוק שיוולר באותו יום (ראה 16. "נמלאתי פחר", הוא מספר, "הייתי עריין צעיר מסגרת) ושיהיה, לפיכך, הראלאיילמה ה-15. אלא מאוד, רחוק מסיום תקופת החינוך הדתי ולא ידעתי שאיש אינו מוציא מכלל אפשרות גם את המחשבה דבר על העולם. לא היה לי שום נסיון בפוליטיקה שגיאטטו הוא הדלאיילמה האחרון. ההחלטה עוד לא ובכל זאת הייתי מבוגר דיי כדי לדעת שאני לא יודע" נפלה. בסופו של דבר היא שמורה לדלאי־למה עצמו, האם טנוין הוא הראלאי־למה האחרון? הוא יחליט

בעניין, כאמור, אחרי מותו. אבל ישנם בקחילה. הטיבטית הגולה צעירים שחושבים שאולי עריף שלא יהיה דאלאיילמה חדש. הם, למרות הג'ינס וה'פינק פלויד", קנאים למסורת ולחגיהם הלאומיים, אכל חושבים שאולי עתידה של טיבט טמון רווקא באפשרות שמנהיגה הכא לא יהיה אישיות רוחנית דגולה, שטופה בטוב־לב ואופטימיות, שאולי הגיע הזמן בו יעמור בראש העם הטיבטי פוליטיקאי גסירוח, ערמומי, תקיף אם טנזין היה נועץ בהם ערב מותו, היו ודאי אומרים לו: יהוה רוממותך, שחרר אותנו בבקשה מכבלי טוג

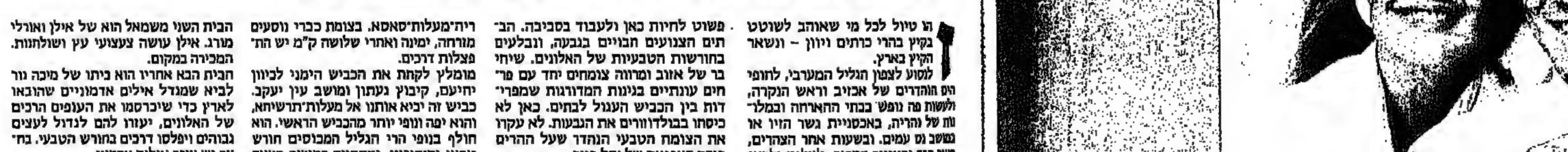
עמנואל רווו

יות בשלומים והים בחיבות בתינוסק באולן ובשכם:

(50) E Nu J'IM Dilly de la Characte de la Constant de la Cons

VISA

יבוא: דעור שישק: ברק אבנר מפוצים בעים.

יש חלקות של טבק במדרגות ההרים וסו־ ינת נפנים שמצלות על בתי הכפר הגלילי • הדרך לאבידים:

שש מעט ככבישים צרים ומפותלים בין

ילוו אתכם בדרך הגלילית, משפחות צעירות שבאו להשתלב בנוף רי. פונים ימינה. לנסוע בזהירות.

טבעי ים־תיכוני, ומסתיים במושב מעווה צר יש עופר אילים אדמוני. שממנו יוצאים למעלות וממשיכים לוסוע אחריו, בבית השני משמאל, גרים איל

הרים המכוסים אלונים ירוקים וסבוכים טיול קצרצר ורגלי מאבירים אל תוך החוד עם הכביש לניוון צומת סאסא עוד כשי ועדוה חפר שמגדלים עיזים לבנות. רש הטבעי, ואל הריח של עלי הדפנה שה ק"מ. נניש קצר מתפתל מכביש נהריה מידון שצומתים כאן, מגלה לנו הפתעה שמונחת כאן ממשיך הכביש ישר לעבר חורפיש. הבית של מיכה רגב, בעל החווה לגידול א אבירים, ישוב קהילתי קטן ויפה בנוף פה כבר כ־850 שנה. מיצד מרשים שבנו כפר דרוזי, אבל אנחנו פונים ליד הנישרון הכלבים שאותה ראיתם בכניסה לאבירים. הגליל הרחוק, השכן הצעיר של הכפר כאן הצלבנים בלב האיזור ההררי והחקלי שמאלה וממשיכים לנסוע צפונה לתוך מו' והנה מגרש החנייה. העדני נסוטה. אם קראתם את "ערבס" אי שהיה כאן מאות שנים לפנינו. יש יחסי שב אלקוש. אחרי אלקוש מתפצל הכביש קח" של הסופר הישראלי אנטון שמאס, שכנות טובים ואמיתיים בין פסוטה לא־ צפונית־מורחית לעבר בירנית וכביש הצ־ • אל מיצד אבירים: בירים. ככה זה כשבאבירים, כמו בפסוטה, פון, אבל אוחנו פונים שמאלה, מערבה חמש דקות הליכה מהכביש לאכירים. ומאן בקיץ עדיין יש לתאנים ריח וטעם, חיים התושבים בקיץ תחת טוכות גפנים. לכיוון פסוטה ואבירים.

לצי פסוטה פונים לאבירים. ישוב של אל וכפר יסיף מימין, ומגיעים לצומת כב"

בתוך אנירים: ● הולילי הטבעי, הרחק מההמון הסוער. מצומת כברי: צומת כברי על כביש נה־ וכנסים לישוב ומימין מגרש חנייה. חונים ועושים סיבוב ברגל. אחרי חדר הגנרטור, • חדוך בחזרה: הדלת ולהיכנס.

אפשר לקנות במקום.

שמורות הטבע

מאת נילי פרידלנדר צילמה שי גינות בשיתוף רשות

ונ. ובאבירים כבר הייתם:

בחורשות הטבעיות של האלונים. שיחי פצלות דרכים. באר הרך ובאוויר הקריר, לעלות ולשו" בגדה הצפונית של נחל כזיב.

את הים הכחול כאן מאוד. שוצשביו ערבים נוצרים. ככל שנעמיק אל מעכו: פונים מזרחה, כאילו לכיוון צפת, נוסעים בין השדות החקלאיים של פסו־ לתוך החורש. יש סימון שבילים. השביל תן הקיץ, יתלשו את עלי חטבק הטוב ואחרי שמונה ק"מ פונים שמאלה לכיוון טה והתאנים מימין. לפניוו פסוטה ואפשר בתוך החורש הסבון תוצה גדר בקר ועולה הממו כאן באוויר היבש, וישחילו אותם, כפר יסיף. בשלט הירוק כתוב שלומי. נוסי לעשות סיבוב קטן בכפר, רצוי ברגל. אם למיצד. עלה אתר עלה, על חוטים. ומתרוזות עלי עים צפונה בדרך יפה, בין מטעי זיתים מסעים, אז בוהירות בין הסימטאות. לפני המיצד שימש כמגדל שמירה צלבני. שמו השבק המתייבשים על גדרות הסלעים עתיקים, בכביש מורתב, המקביל לכביש פסוטה תיראו שלט שמפנה אתכם שמא" הצלבני לא נישתמר. בערבית – חירבת עכו נהריה. עוברים על פני ג'דידה משמ" לה, לאבירים

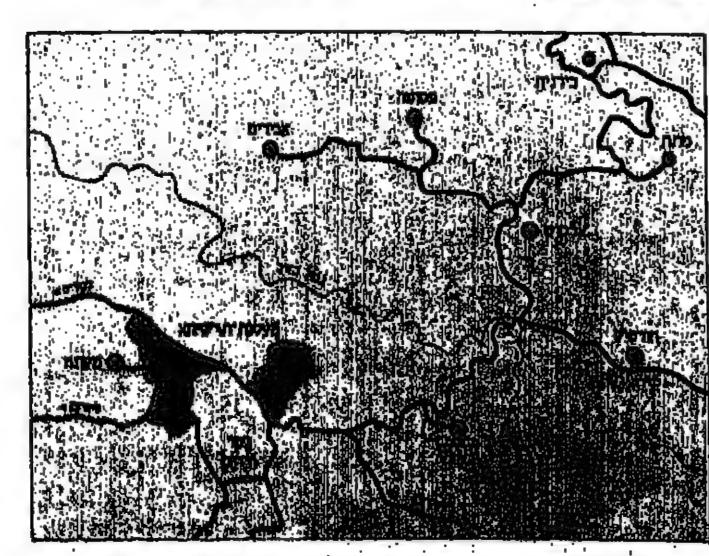
מיצד אבירים (בצילום העליון בעמוד): לראות את מה שנשאר מחצלבנים ביער טבעי של אלונים ודפנח. למעלהו צעצועי ורחיטי עץ לא יקרים

בבית האחרון בסיבוב, מצד שמאל --

כצד הדרך לאבירים יש סיבוב חד, לפני פה קל למצוא את המערב כי למטה רואים הכלביה. שם, בשיא הטיבוב, כחצי ק"מ לפני אבירים, חונים והולכים שמאלה

מיס'ר. זהו מגדל מרובע נדול שבווי אכי נים גדולות המונחות זו על זו עם שוליים מסורתות. חוזרים כאתה דרך.

ממשיכים ללכת בכביש. בכית הראשון, נוסעים באותה דרך למושב אלקוש. מי מימין, גרח נורית הקרמיקאית. לדפוק על שרוצה לחזור לכיוון ראש הניקרה, פונה שמאלה לעבר בירנית ועולה לכניש הצי בבית הרביעי מימין גרה אילת מימון שעו" פון הגולש מול שקיעה והדרת לעבר ראש שה תכשיטי כסף בעיצוב נקי ואלגנטי. הניקרה וכביש החוף. כאן מסתיים הטיול הכי ים חיכוני שיש בקיץ בגליל.

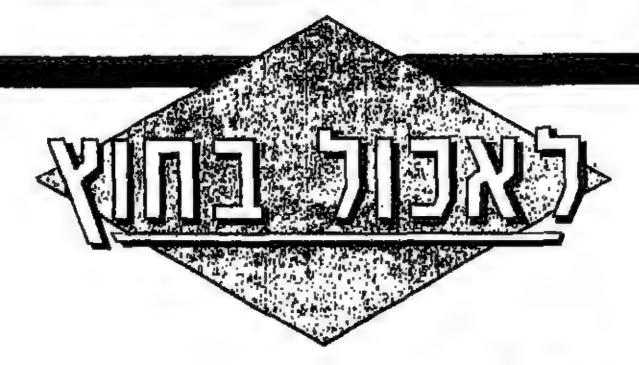

३१ साम्रह्मांव

כל הארץ דגים

המטבח הצרפתי הקלאסי. נוטל נוזה את יתרונותיו ולא מחמיץ את יתרונותיו של האחר, והסועד המאושר זוכה כשני העולמות גם יחר.

יההברל־הקטן" מסתופף תחת איצטלה יוקרתית: מיקומו נקריית־ולפטון בירושלים, בגוש בתי המירה המשקיפים על הכנסת ומוזיאון ישראל (כתובת מדוייקת: רחוב דיסקין 9). כדי להגיע למסעדה אתה נכנס נוכבך לחגיון כניין הקומות, נכנס לאנסררת המעליות ומשם, דרך דלת

המכית, אל תוך המסעדה. נערבי הקיץ ניתן לשבת במרפסת וגחיאנון. כדי לשמור על הכשרות מצד את הרמיון והחיך בעת ובעונה אחת. אחר ומצר שני להעניק לרגים ולשאר

ונכן, אנו יוצאים לדרך: דלי קרח העלומה. ונו בקבוק יין גולן גליל (הר חרמון) לבן,

הפעודה. שם אתה יכול לסעוד את לבך שהוא סלט ירקות, עם חסה מיוחדת ("עמק־המצלבה") מוקפץ בעגכניות, מאוד, וחסילונים זעירים. את נארותה דגים כשרה (ולפיכך המקום (מ'חוות־המידכר" שבמעלה־אדומים) חמאה, זיתים ובצל: פילה דג אילתית עם הדומיננטיות של הירקות העניקה למרק סגור בשבתות), או לחטתפק בספל קפה ובתוכו רצועות של אילתית מעושנת, גרגירי פלפל אנגלי ורור ולימון. שלוש העגבניה המבושלת, אם כי ניתן היה

כיצה עלומה נוסח "ארלקין" מגיעה המסערה הזו. המנות את המירב, לא תוכל להזמין לשולתננו במסגרת המתאבנים החמים. נפסערה זו מאכל בשרי. החמאה זו, כמו שצריך, עשוייה עם חמאה ויין, אגוזים, חביתית נוסח נורמנדי ושטרורל את הרגים הוא מכשל בסיר נפרר, יוצק והשמנת חוגגים, איפוא, במרבית המנות. מבושלת קלות בעשבי מאכל ערינים, וינאי עם רוטב וניל. כל השלוש ברמה את הנוזלים למישרת הירקות ורק לפני מסערות הרגים אינן מסערות עטופה ברוטב "תולברס" – שהייה קצרה טובה, כשהשטרורל, לטעמנו, מוביל ההגשה מוסיף לתערובת המרק את וולות כמקומותינו. אבל זו, למרות ומבוקרת כתנור, כדי שהרוטב לא בראש. "היוורה ומטבחה המקצועי – אולי משום "יישבר" – ולשולחן. את מקום ה"שפק" היותה חדשה ומשום רעבונה המוכן הלא־כשר תופש במאכל זה הסלמון ללקחות – מתיריה לא נוראים. בעבור המעושן, והתוצאה, אנו מוכרחים וג אמנון על הנריל, או בורי מטוגן, יגבו להורות, לגמרי לא רעה. מנה חמה מקר כאן פחות מ־15 שקל (כולל דמי נוספת הן הפטריות (שמפיניון טריות) שרות, לא כולל מעימ). בעבור דג דקר העשויות בשמנת וירקות ומוגשות על נענור מרק מוקרם של אילתית ודקר מ"קרם אילת" – חביתית המקפלת תתבקש לשלם פחות מ־7 שקל, אבל אם. בתוכה פיסות של שני סוגי דגים

מרלגים על פרק המרקים, המציע שני שמך ממולא בקוביות אילתית, דג שמך מולא בקוביות אילתית, דג שמך מולא בקוביות אילתית, דג שמך מולא בקיעלים וברוטב טחינה, פילה מליקת מולג ראשון אנו נועצים במה בצקיעלים וברוטב חמציץ – ועור ועור. ברוב עוונותינו איננו משתנעים דג אילתית ברוטב המציץ – ועור ועור. ברוב עוונותינו איננו משתנעים דג אילתית ברוטב המציץ – ועור ועור. של ירקת. מולג ראשון אנו נועצים במה אנחנו הומנו מה שקרוי בתפריט פילה. אבל כאן, אצל "דגי הרציף", חיסלנו את של דג השמך, עשוי ביין לבן ומאודה מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים עם זיתים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים עם זיתים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום היינו מכנים מותים שחורים ושקרים; דג דקר מוכנה של הקערה עד תום. היינו מכנים מותים מותים

עם בלינצט משובחים. תלוי בשעה שמך מעושן ופלמירה מעושנת. מגרה המנות היו בלתי־שיגרתיות וטעימות, לגלות כו אפילו פיסות מלפפון חמוץ. ומהן יכולת ללמור על ייחורו של מטבח מאוחר יותר סיפר לנו הבעלים כי הוא

את המרק הג"ל מרק ירקות דגים. הוא לא הדיף ריח של רגה כי אם ריח של נשבי תיבול. היו בו פיפות דגים, קטנות

מעשיר את המרק בצלפים, עלי רפנה, כמנות קינוח קיבלנו מיקפא מיץ לימון טרי, טוייה ושמנת חמוצה.

הדגים ופרי הים. המשכנו כפרי הים. קיבלנו חסילונים כשלושה אופני הכנה, וקלאמארי. החסילונים כ"נוסה ספררי"

מיוערים למי שאוהב אותם חריפים. השום והטבסקו מסייעים לטעם החריף, ואילו הפפריקה המתוקה - לחורת ולוקום) תתבקש לשלם כ־17 שקל. גבי טוסט חם. טעים. פחות התלהבנו 🔼 מעדה קטנה ברחזב החריפה פגת החסילונים השניה היתה יורדייהסירה. בפתח הנמל. עשוייה כמטריות ושמנת. השלישית בערבים יושבים כחוץ, ממש ככצק בירה וסומסום. נילוו אל תבקש מרק גספצ'יו צונן – מחירו יהיה ומוקרמת בשמנת. חסרה כאן ה"נשמה בתוך הסטוץ. הבעלים – החסילונים שתי צלוחיות. כאחת רוטב היתרה" שאיפיינה, למשל, את הביצה אתלט גרמני לשעבר שנשא נערה על כסיס שום, וכשגיה רוטב "קוקטיל" ישראלית שהלכה אחריו לארצות הים. ארמרם. הקלאמארי היה עשוי בחמאה. במדור המנות העיקריות אתה נדדו, הקימו פה ושם מסעדות, וכעכור שום, לימון ויין, כשטעם החמאה מככב שונן, שהוא והבאים אחריו ילוו אותנו מוצא מבחר של כ־20 הצעות. מלכר זמן שבו לכאן, לנסות מזלם ברחוב יורדי בתפקיר הראשי. כל ארבע המנות לאורך כל הארוחה: לחמניות קטנות, הפריטים הקונבנציונאליים, אתה יכול הסירה. מטעימה ראשונה אתה למר כי הנוכרות טעימות ולא שיגרתיות. קינחנו שריות מאוד, מצויינותן מימרחי תמאה; למצוא שם כופתאות דג פרידה ברוטב לא מרובר כאן בעוד מסעדת דגים אתת. באבטיח צונן ובצפייה מהנה על קטע זה מנור סלטים; מתאבנים חמים. אנו פטריות, פילה דג סול ברוטב ריחן, דג ידו ומיומנותו של הכעלים מורגשת. של רואב יווירי־הסירה, שהוא רווכ תוסם

35 ชเจยอโต

אחרי הסטירה התייסרתי. לפני־כומצולם לא הרמתי יד על מישהו

רי פעם אני מבשל בעיקר בשבחות, כשחילרים כאים, אני אוהב להכין דפרים לאישיגרחיים, כמן מטעמים מכבר אוון או תכשילים עם הרכבים מיווחים של צירים שארותה בבית תהית תניגה יש לנו המון ספרי בישול ואני מרפדף בהם, מנסה, מוסיף, משנה אני נהנה מהחכנון ומהבישול, ומחמיא לי כשהילדים מתלקקים ומכקשים תוספת, בפלל, אני אותב לעשות דברים שלא למרתי לעשותם. זה אתגר בשבילי למשל לבנות משהר ולראות אותן אחריכך שלם כמעש שאינגי מומין בעלי מלאכה הביתה אני נהנה לעשות את התיקונים לעצמי, במקור, היה זה בית של 45 מ"ר: הרחבתי ובניתי אותו לאם לאטן כל מה שאת רואה הקירות, הגג, הנגראת, אפילו חלק מהריהוט

בנית, נפגש עם חברים ומשתרל לישון כמה שיותר במשך השבוע אני בקושו ישן ארבע שעות בלילח, אני אותב להיות עם הילדים והכלות והנבה הבית שלנו מאוד פתוח. חברים של הילדים באים בהמוניהם, ואני

השבת מוקדשת למנוחה ולתעילויות שלי ושל משפתתי ואם צריך להגיע למקום כלשהו - אני נוסע

במשיפולוגיה קרוב לגיל 40. בשוף 1978 ובחר לתפקיד ראש עיריית מתריתקות, ושרי, אב ליג, עב לאחד, גר בשכוות קוותיאלוו.

בן 57, נולד בת"א, גדל

.30 עשה תואר ראשון

בקרימינולוגיה ותואר שני

א מתקבל על הרעת שבעלי שררה או בעלי כוח פיוי יכפו רצונם על אחרים, אני מאמין כזכותו של כל ארם לתיות על פי אמונתו וצרכיו, כל זמן שאינו פוגע בוכויות וברגשות של האחר: להערכתי, זה העקרון החשוב ביותר לקיום חברה מתוקנת.

דב תבורו

במתח"תקוה. זצא לעמודה בגיל 15:

יגש לבחינות הבגרות לקראת גיל

דמוקרטי שווא בעיני חמישטר היחירי האפשרי יש הרבה פרצות, אותו בחוד שלא נתן לי להבר בבר צולם בטלוויויה כי התפרע בבית דין צבאי וחשתולל

ברמת עמדר, וחברים שלו כבר איימר על ערכי שגר דאש עירוית מתודתקוה ויו"ר מרבו השלטון המקומי

לא בעים לעמוד כבית משפט על תקן של נאשם ולשלם כסופו של עניין כעשרת אלפים שקל וכולל שבר עוהר דיון). זה סכום עתק כשבילי, אנשים הציע לשלם במקומי, אכל אני לא מוכן לקחת, גם מפני שאסור לי. התייסרתי הרבח אחרי הסטירה הרי מעוקם לא הרמתי יד על מישהו. אבל אני לא יכול להמלט: מהתתושה שאם לא אקיים עקרונות מסויימים כאיש ציבור – לא אמלא את שליחותי. אוצי הכל, ראש עיד הוא גם מנהיג, לא רק ממונה על איסוף הובל. אני רואה עצמי אחראי גם על איכות החיים בעיר בנוסף לשירותים הבסיסיים הניתנים באופן אוטומטין צרבי התושבים מגוונים באין־טוף ואריאנטים והאמצעים חעומרים לרשות ראש העירייה כמעט אפסיים וצריר לקבוע סדר עדישויות, מה לעשות קודם ואיפה

אני מתחיל מוקדם בכוקר וחוזה הביתה כסביבות ו בלילה. פעם פעמיים השבוע אני משתרל לבוא הכיתה להמסקת צהרים, אכל לא תמיר זה מסתלה התפקיר מרתק, מלא אתגרים ואין בו כמעט רוטינה כל כוקר עשייה אחרת, התמודרות חדשה השלטון המקומי הוא המימשל האינשגרטיבי היחיר. הוא עוסק בחינוך, בריאות, נקיון, תכנון שיכון, איכות הסביבת מעורב בכל התחומים, מרגע שאדם נולר עד לרגע

בהתחלח הכאתי עבודה חביתה, חשבתי שוה יותר אפקטיבי, אבל גיליתי שאין לזה גבול, זו שחיקה נוראית שאי־אפשר לעמור בה והפסקתי בענייני עבורה למעט מקרי חירום, אין קבלת קהל כבית גם

אילו היו בחירות אישיות, במי היית בוחר כנציג איזורךו <u>באדם אמין ואמיץ, שאי־אפשר</u> לקנות אותו בשום סיטואציה פוליטית. טיפוס כמו יוסי שריד, חיים רמון, אפילו רפול – מרות שאני מאוד לא מסכים לדעותיו.

את מי חיית רוצה לראיין ז <u>עתונאים. שהקהל יכיר את האנשים המעצבים את דעתו.</u> את מי היית רוצה לפגושו ברל כצנלסון, שוחט, בן־צבי, אוסישקין, בן־גוריון.

נאיזה מצב אתה אוהב להימצא: <u>כלב המערכולת. אני אוהב להיות מעורב.</u> מה היתה נקודת־המיפנה בחייך: כשבגיל שש־עשרה וחצי, בקורס מ"כים של ההגנה,

> יליתי בעצמי כישורים ותכונות מנהיגותיות. אתה אדם תוק! <u>כו, ביכולתי להתמודד עם לחצים אדירים המופעלים עלי.</u>

ה מעצבן אותך: התחרות המתמדת בין המנקים והמלכלכים, והעובדה שיד המלכלכים

וח מרגיע אותךו לבוא הביתה. מה משעמם אותרז *חוסר מעש*.

מה קושר אותך לאנשים: יושר אישי, הומור טוב.

על מי אתה מרחם: על אנשים המעמידים פנים שיש להם יכולת ואפשרות לעשות יותר א ממה שהם באמת מסוגלים.

או ידו של מי אינך מוכן ללחועז כהנא וחבורתו. את מי אתה שונאז לקקנים, חנפנים שבאים ומזמרים כל מה שנדמה להם שנעים לך

מי השונאים שלך: <u>חרדים פנאטיים הרואים בי עוכר ישראל ומטילים עלי חרמות, וחבורה</u> של כמה פוליטיקאים שלא הצליחו להתמודד עם בחירתי בדרך דמוקרטית וניפו להדיחני,

בין השאר ע"י מימון התביעה המשפטית נגדי. על מה אתה מתחרטז על דברים שיכולתי לעשות ולא עשיתי. למשל, שאין לי עוד שני

איזו תכונה מאפיינת אותך: נחישות.

מה הבעייה שלךה תמימות מסויימת. אני שופט אחרים באותן אמות מידה בהן אני שופט

מה היית עושה אילו הגרלת בוחטה של כסף? מחלץ את הילדים מהמשכנתאות, וקונה

מי חיו גיבורי ילדותך: טרזו, וינטו, דוד קופרפילד.

מה רצית להיות בילדותך: מפקד מכבי אש, כמו אבי. מה ישראלי בעיניך: גאווה לאומית. אנשים שאוהבים את הארץ, שמתרגשים כששרים את

<u>החקוה. אנשים שעושים ולא מתהדרים בהישגיהם. לצערי, יש פחות ופחות כאלה.</u> פה אתה שונא בארץ: <u>אנשים הבוחנים כל בוקר לאו הרוח נושבת, ולצערי יש הרבה כאלה,</u> בעיקר פוליטיקאים.

במה אתת גאתו אין לי רשימה. אולי בזה שילדי יודעים שהם צריכים להיות כאן, כי זה מה

הסטוריות. אנחנו אוהבים קולנוע ותיאטרון, אכל

להתברך בהשכלה מוסיקלית. יש כמה יצירות

מלאסיות שעושות לי טוב על הנשמה, אבל אינני מבין

גדול. אני אוהב שירים שיש כהם תוכן ומשמעות, כמו

השורים של תוה אלברשטיין או יהודית רביץ. לריטה יש קול שמדבר אלי. לא יכול להתרגל בשום פנים

למוסיקה צרחנית עם חרווים מטופשים ופעלולי

כשמשמיעים ברדיו מוסיקה שאני לא אוהב.

אמשר להחליף תחנה או לסגור, לא כך עם תמונה

התמונות שתלויות על קירות כיתנו הן כאלה שבשאני

יושב בכורסה ומתכונן בהן, הן מעניינות אותי,

מעכירות לי משור. ציורים שאני נהנה לחיות איתם. אם לא – כשכילי זה ציור לא טוב ולא אתלה אותו ככית, גם אם הוא של צייר מפורסם. יש לנו שני

קרית, גם אם זה של יוסי שטרן, דוקא מחחחום שיש לי קונפליקט גדול איתו, הדוליים, השאר זה ליטוגלשיות ורפרודוקציות, אני מקצא ביכולותו של אמן להסתכל על משתו ולהעבירו בצבע לבד, בכתיבה לספר, בתווים

לקונצרטים אני לא הולר. לצערי אינני יכול

לא שכנים ומברים. אין לי טענות, איש אינו מכריה אווי, אני נהנה מהתפקיד והייתי מרגיש מאוד לא נוח מחוסר זמן הולכים רק לעתים רחוקות אילו לא הייתי עוסק בדבר שרורש פעילות אומטיםית אני מוכן לעבוד יותר שעות במשרד, אל נסית אני רוצה להיות אני, לא ראש עיריה. ללכת המתנטיים קצרים, לקרוא ספר, לצפות בטלוויזיה,

צמיין בשלוויויה או בסרט ויויאן, זה אחר הרברים ששוים לי להשתורר מהעומס לא סובל את הסדרות ומסופשות, מעריף סרט טוב, כלש או קומריה, מערכון אי קאסיקה, מאור אוהב סרטים המתייחסים לתקופות

> אני אוהב שארוחה בבית תהיה מופרף בהם, מנטה, מוסיף, אני נהנה מהתכנון

שול, ומחמיא לי כשהילדים

למוסיקה, ככשרון כזה שגם אני אוכל לספוג ולחוות

אני משתדל לקרוא סופרים ישראלים. לא מככר קראתי את "קופסה שחורה". לא נהניתי מהספר אבל נהניתי מעושר השפה של עוז ומיכולתו לתת לכל לדים כוגרים כבית, מדי פעם אני חוזר איתם שקראתי כנעורי. אני אוהב גם ספרי מתח ורי ובעיקר ספרים הַקשורים למאורעות וכיאוגרפיות של אישים שהשפיעו המאורעות. אחת לכמה שנים אני חוזר לקרוא את צ'רצ'יל, וזה חמיד מרחק אותי.

"אני מאוד אוהב לקרוא על תקופת העלייה הראשונה והשנייה, או התהווה השורש שהצמיח את הגזע של המריבה. לפעמים אני מדמיין לעצמי איך הייתי משתלב בקבוצת צעירים שעזבו בתים טובים וכאו לשממה ונאבקו בקשיים, ואפשר היה לראות איך דברים שעשית אתמול מקדמים את המחר".

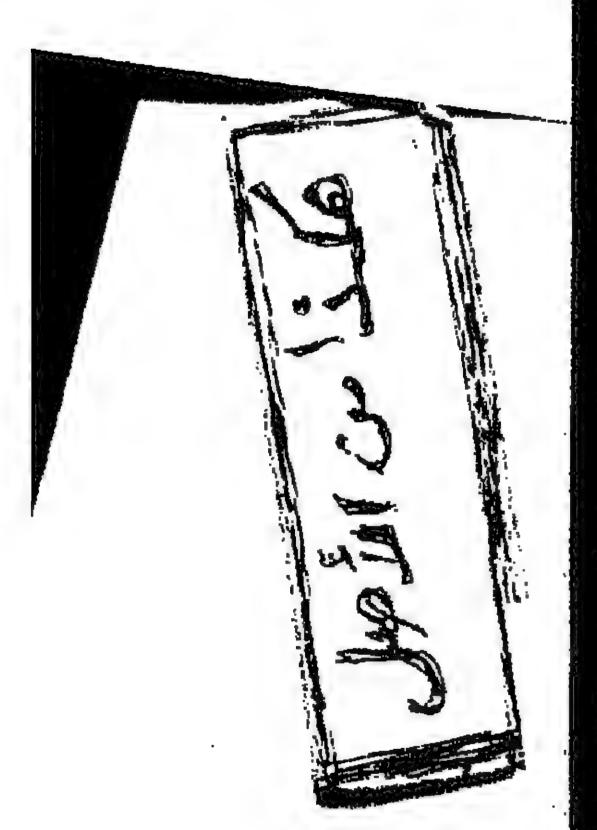
אני מאוד אוהב לקרוא על תקופת העלייה הראשונה והשנייה, תקופה שכה התהווה השורש שהצמיח את הגזע של המרינה. לפעמים אני מרמיין לעצמי איך הייתי משתלב בקבוצת צעירים שעזבו בתים טוכים וכאו הנה לשממה ונאכקו כקשיים, כלהט אמונה של עשייה. ואפשר היה לראות איך דכרים שעשית אתמול מקרמים את המתר. גם אז היו וויכוחים כוחניים וירירה, אכל השאור שבעיסה נשאר. מאות אנשים ששמם לא מווכר היום השמיעו על סביבתם בחשיבה שלהם, בהתנהנות האישית. מנסים להשוות כינם לבין ההתנתלויות, אבל זו השוואה לא נכונה. מה שהיה טוב בתקופה מסויימת ובסיטואציה מסויימת, לא נכון להיום. אי־אמשר היום לקכוע גכולות ע"י הקמת התנחלות של וילות.

אני לא שונא דתיים ולא חילוניים. אבל לא מתקבל על הדעת שבעלי שררה או בעלי כוח פיוי יכפו רצונם על אחרים".

ער לפני עשר שנים הכרתי כל אכן בארץ. הסתובבתי ככל השבילים וירעתי את המשמעות. וה טובע עקבות שלא נימוים, וקובע התייחסות לדכרים. אני מרכה לצלם גוף ואת בני המשפחה. התמונה היא אחר האמצעים הטובים לתער ולשמר אירועים ומראות, ואני סנטמינטלי.

מעם היינו צחוקים מאכי שהיה מסונל לעמוד. להתבונן בילרים משחקים ולהתחיל לבכות. היום אני מוצא עצמי נחנק פרמעות בארועים מסויימים המעמרים שיש בהם מטען רגשי עמוק. אני לא מתכייש כוה. לפעמים אני מתרגש למראה פגישה כיו אנשום שאינני מכיר, פנישה אוצי פרידה ארוכה בין הורים לילרים, למשל. וכשבאים אלר אנשים עם מצוקות אמיתיות – חלב נצכט אין זר רגשנות המשפיעה על שיקול היעת, אבל אני לא חושב שצריך בכל מחיר להראות קשות

צילום: דאובן קסטרו

כשהלך לעולמו לפני קצח יותר ולולאה שנה, חלקו ולליוני אנשים כבוד אחרון ל"נוטר פֵר דה פאריס". ויקטור הוגו, אדם ויוצר גדול מהחיים. גראפומאן מלכלך נייר אמיחי וכפייתי, שכתב ונאך וצייך וגאם בדהרה עוצרת נשימה. המצפון החברחי של חקופתו, חמיד היה בצד העניים, הדחויים, התסכנים. "עלובי החיים" שלו, מתחר על בתח "הקאתר" בגל גולן האוסיקלי, היה הצלחה סנסציונית כשיצא לאור, זיכה אוחו בתואר "לוחם החירות הגדול" ו... הכנים סכומי־עתק לכיסי כל מי שעסקו בו מאז ועד היום.

רובא שבדק אותו בשמלאו לו שמונים שנת. (בעיות, בקובתו, ומעולם לא דוש בשינון יחוא את הרברים לתשומת לבו "גוני יורד או

מרשבהי עולה. בימישיבתי זמן התבקעות ויש מרשבהי עולה. בימישיבתי זמן התבקעות ויש ולמו כל "עלם" לא התנור ודשיש מחאוות הבשרים. לא במאכל ולא בעניוני ושיש בייני של זרוירות דעת מעצמן אמוני לחשבע נותן לוכר ממחוז בדי שידרוך את אשונו כל עשרים וארבע שעות" והוני דיני בידים אמיני אפון את תורתו שמלה בער מה אפון

כמו גם תרגומים רבים של

היצירה, בתחילת הטקסט:

למותה של קוזט הקטוה, סמל ההצנח בכל המקותיה

עלובים מצליחים

ולאת אריה יאם

ות. אולי היה מסתייג משהו מן ההטתה לרבר עבירה של מבקר אמריקני מתלהם שכתב: "אם אינכם כעצמותיו כשמן הטוב. במיוחד לאור כבר 15 שנה בחכלי הלידה של "עלובי החיים", יורק דם נכתיבה שבדרך־כלל כאה לו כקלות מעוררת

לא שויקטור הוגו היה חולה פרסום ומכור ליחסי־ציבור. למרות שאויביו וידידיו טענו כולם שבמקרה שלו, זו לא אגוצנטריות, אלא הוגצנטריות, הוא המשיך לקרוא לזה "עממיות". "תיאטרון האתמול פנה לקהל", כתב פעם בהקרמה לאחד ממחזותיו, "התיאטרון

החרש פונה, מהיום והלאה, אל העם". והרי לכם כל התורה כולה על רגל אחת: תיאטרון וספרות כשעשוע אינטלקטואלי לאניני־טעם ושאר פיינשמעקערים, לעומת תיאטרון שנוער לעורר כהמוני העם את חוש הצדק הסוציאלי. תיאטרון סנובי מול תיאטרון עממי וחינוכי, עד כמה שוה נשמע כמו מינשר מטעם הנהלת ביה"ס תיכון ישראלי בראשית שנות ה־50.

הוגו עצמו ידע היטב איך לשחק על בימת חיי היומיום את הסופר הרגול ויקטור הוגו, העממי והמחנך. פעם, למחרת ראש השנה האזרחית, כתב מכתב למערכת שנועד למנכ"ל חברת הטרנספורט והתחבורה בפארים של אותם ימים: "אדון נכבד, אני נוסע בקביעות כשניים מן הקווים שלכם, ווכאן בא הפירוט המדוייק של הקווים), ואני מקבל כהם שירות מצויין מהנהגים והעגלונים שלכם. לכן, לרגל ראש השנה, הייתי רוצה להביע לכם את תורתי. הרשה נא לי, ארון נכבר, להציע באמצעותך סכום של 500 פרנקים, המצורפים כוה, לנהגים ולעגלונים הללו. חלק אותם כיניהם, כשני הקווים. כתרומה זהו סכום אפסי, אבל כדוגמה ומופת לאחרים זה אולי משהו. אהיה מאושר אם אחרים יחקו אותי וילכו בעקבותי. מכל מקום, אני ככר מאושר מעצם העוברה שאני מעניק משהו מכל הלב לעוכדים המסורים והאינטלגנטים

נדיכות וטובילב, או תנופה סתם? איך שלא יהיה, ג'סטה תיאטראלית נהררת נוסח "משכמו ומעלה" יש כאן, ללא

"המטורף הזה הסבור שהוא ויקטור הוגו", אמר עליו ז'אן קוקטו חד-הלשון, וסיכם בכך את ההתלכטות כין ההערצה והסלידה שחשו וחשים צרפתים רבים נוכח אוקיאנוס המלים ששפע מעטו. האיש – פשוט – היה גדול. ככמות ובאיכות. כל נסיון לכלול את "כל כתכי הוגו" בפחות מ־15 כרכים עכייכרס, נידון מראש לכשלון.

"אל תסכימו לעולם לפירסום מיבחר מתוך כתכי", הורה הגרול בצוואתו לבניו. "כל נסיון לערור מיבחר שכזה הוא סירוס. פיחות בכוח ובעוצמה. המסורס הוא גבר שהשאירו בו רק מיבחר מגבריותו. אל תסרמו אותי".

ובענייני גבריות, כמו בענייני כתיבה, היה ויקטור הוגו רביאמן ורביתפוקה ומעללים מעיין מתגבר. הוא לא "כתר" בין נשותיו ואהוכותיו. הוא אהב את כולן וסיפק את כולן. במיוחר את המשרתות ועוזרות הבית, עלובות החיים. את אשתו החוקית, ארל פושה, שילדה לו ארבעה ילרים, נשא לאשה כשהיה בן 20 ושמר עליה בקנאות של מאצ'ו מודרני מפני מבטיהם החומדים של ירידיו ושאר זאכים. קנאתו לאשתו לא מנעה ממנו לחמור כל אשה אורת שראה פרפר רציני. עם השחקנית ג'ולייט דרואה ניהל, בידיעת אשתו

אבל כמו בכל דכר אחר בחייו, נוצר רושם שהוגו האמין שבכמות יש גם איכות.

גראפומאן מלכלך־נייר אמיתי וכפייתי, הוא כתב ונאף וצייר ונאם וכתב ונאף וצייר ונאם־כתכ־נאף צייר בדהרה עוצרת נשימה. קדימה. תמיר קרימה. מבלי לעצור, לתקן, לסדר, לזקק מן הפסולת ולנכש את עשבי הבר. "הוגו היה מן המשוררים והסופרים המפזרים את כשרונם לארכע הרוחות, המשדרים מתוך סערת נפש. הוא לא היה מאלה המלטשים ומגכשים את הסגנון והצורה עד שהם מוציאים מתחת ירם

הסבלנית והסוכלנית, רומן שנמשך

לעולמה. הוגו קנה לה דירה ודאג

לכל מחסורה, אם כצלחת או במיטה.

נשים נוספות. איש פורה כבר

השחקנית הרגולה, נפלה בקסמו

ולמיטתו תוך ערב אחד. והיא רק

ומתי מצא זמן לנאוף ולכתוב ולצייר

ויקטור הוגו גם צייר בהערכה גטה

קשה להבין מנין היה לו הכוח

היו, כמוכן, גם דירות נוספות

והיו גם "הרפתקאות שוכבות".

ואנחנו הרי ככר יודעים מה חשב הוגו על "מיבחר

אצלו חיפו הכשרון והנשמה הגועשת על כל מגרעת אפשריות. "המשורר הגדול ביותר של צופת הוא, לרוע מולנו, ויקטור הוגו", אמר באנחה אנדרה ו'יד, באותה נימה של משיכה־רחייה כלפי "אבי העם". ופול ואלרי, משורר וסופר, הגדיל לעשות. "ויקטור הוגו הוא לא נסיך", אמר כבוז. "הוא בסך הכל מיליארדר". עוד סיכה מוסחזת ועוקצנית במיוחד האמורה להינעץ כ"גרול כיותר".

אבל יגידו מה שיגידו ויספרו מה שיספרו על אנוכיותו, נריכותו ושגעון הגדלות שלו, וכצד האחורי של צילומים שלו נהג לרשום כהקרשה: "ויקטור הוגו בעת שיתה עם האלוהים") - העם אהב ועריין אוהב אותו.

כשהלך לעולמו לפני קצת יותר ממאה טנה, ב-1885, עמרו שני מיליון אנשים לאורך הדרך נה עכר באיטיות "ארון הקבורה של העניים", משער הנצחון ועד לפנתיאון, חלקו כבוד אורון ל"נוטר־פר ואבינו) דה פאריס". הוגו אמנס ררש שיקברו אותו בטקס פטוט, כאילו היה אחד מעלובי. החיים "שלו", אכל הפגנת הענק של המון העם הפאריםי הפכה את לווייתו ללוויית אליל. לא מטרה, כמוכן, גם שערוריה קטנה. הפנתיאון, שחזר להיות כנסיה, הוכרו בעקבות מותו של הוגו בהחלטת ממשלה מיוחרת כמקום תילוגי, המיוער לקבורת גרולי האומה. הכנסיה הקתולית התקשתה לכלוע את העוברה שמפקיעים מרשותה נכסים כלשהם. "זהו חילול חקורש", זעקו כוחרות מאמרים מלאריזעם נבואי, "מגרישים את אלהים כדי להחליפו בויקטור

וגם מרעיון הזה היה כווראי מוצא חן בעיני הוגו. התהילה היא רכר נעים מאור. במיוחד אם יש בה גם משהו מטעמה המתוק של הנקמה באוייביר.

ואויבים היו לו כלי עין הרע, לאכא הוגו. מבית ומתין. 'מעמיים ניסן אפילו להתנקש כחייו. סעם אחת בפקורת מי שתיה לאחורמכן לקיסר צרפח, נפוליאון השלישי, ומעמים אחרות בגלל הפכפכותו הפוליטית. "אני לא הפכפך", טען. בלקט מעל בימת הפרלמנט כו היה ציר. "ב־1848 הארומים היו המדכאים, ולחמתי בהט. כעבור שנחיים, האדומים המ (המשך בעמוד הנא)

36 मांघडणांव

(המשך מהעמוד הקודם)

משנה את רעותיו"

לשון אחר: הוגו נשאר תמיד באותו צר של המיתרס, בצר של הדחויים, 'העלובים והמסכנים. המחנות הם שעברו והחליפו צרדים. עלובי ההיים המסכנים של אתמול אינם בהכרח המסכנים של היום ומחר. וצרפת של אותן שנים סוערות ראתה לא מעט עלובים רורשי ושוחרי צרק שנהפכו לנפוליאונים קטנים, רורנים צמאיידם ונקמה.

אכיו של הוגו היה גנראל כצכא נפוליאון בוגפרטה, וויקטור הנער הצטרף למסעות המלחמה שלו לאיטליה ולספרד וראה כיצד ממליכים שם אנשי הצבא את הקורסיקני הקטן למלך. אמו, לעומת־ואת, היתה בער בית המלוכה הכורכוני, ושנאה את כעלה. הוגו ג'וניור היה תחילה כצד של אמא, בעד המלוכנים והסדר הישן, אך מהר מאוד התפכח ועבר לתמוך ברפובליקה ובסדר החדש הרואג גם ל"מיזראבל".

אחר מהפכת 48', שבה הוכרז על זכות בחירה לכל האזרחים, נכחר הוגו כציר לפרלמנט. נאומיו שם היו מליציים מאוד ותיאטרליים מאוד. קול קורא בשאגה אדירה לאחוות עמים, לתופש לכל, ולתיקון העוול ההיסטורי שנעשה לעלוכי החיים. "העם רועד מקור. העוני דוחף אותו משע. יש לכם יותר מדי אסירים. יותר מדי פרוצות. תנו בתי־ספר לילדים. תנו סדנאות ועבודה לגברים. האם אתם יודעים כי צרפת היא אחת ממרינות אירופה שבה רק מיעוט מבוטל יודע קרוא וכתוכז"

אפילו כך, כולם ידעו מיהו ויקטור הוגו, הסופר. לא עברו שנתיים ונפוליאון השלישי תפס את השלטון. ויקטור הוגו נאלין להימלט על נפשו. נטוליאון אמנם העניק חנינה למתנגריו, אכל הוגו ידע

במחווה תיאטרלית הוא מתיישב מול חופי צרפת, השנייה היא "הגיבן מנוטרדאם". אכל בעור "הניבן מנוסרדאם" נכתב במשך ארבעה חודשים, כשהיה בן הגלות שכפה על עצמו מסרסת את כוח היצירה שלו?.

ובכל זאת לא ויתר. 17 שנה ישב מול חופי צרפת וחיכה ליומו. ושכזה בא, ו"נפוליאון הקטן", מהעובדה שבימים אלה עומדים אלפי אנשים בלונרון, שבואינפשו, נאלץ לצאת לגלות לאחר ההפסר בקרב ניו־יורק וקופות "הקאמרי" בתל־אביב, חיפה וירושלים, נגד פרוסיה, חזר הוגו מגלותו שלו כמנצח. "עלובי כרי לקנות כרטיסים ל"עלובי החיים" ברוטב מחזמר. החיים" פורסם בינתיים ונהפך להצלחה שהעשירה את המו"ל הבלגי שלו בחצי מיליון פראנקים, כמעט פי לכמה וכמה גירסאות קולנועיות, אבל בתיאטרון היה

עשרים מסכום ההשקעה, ולראשו של הוגו, שהוכתר לויקטור הוגו פחות מול. רוב מחזותיו לא השכיבו את כבר לפנייכן בכתר "גדול הסופרים שלנו", נוסף גם הקהל ו/או המבקרים על הקרשים מרוב התפעלות. על כתר "לוחם החירות הגדול ביותר". כרפובליקני נאמן חזר לחיים הפוליטיים, אבל עד הוגו "המלך משתעשע" – לא היתה למחבר דעה כזהרה שוב נאלץ לצאת לגלות. "הקומונה" הפאריסית חיובית במיוחד. מוסיקה לא היתה הצד החוק שלו. אנל

החלה רוחצת את העיר ברם, עורפת ראשים בקצב בשנות ה־80 של המאה העשרים, המחזמר הוא שם רצחני. הוגו שוב מצא עצמו מגן על אותם עלובים שלהב הגיליוטינה מונח על צווארם. בנאום "חינוכי" בחגיגה לילדים שערך כחג המולד כעכור כמה שנים, הגן בהתלהכות ובעוקצנות דווקא על אנשי הקומונה, המדוכאים של היום: "האנשים האלה שבביתיהסוהר

אשמים מאור. הם קומונארים. הם כיצעו המון פשעים: שוד, גניבה, ביזה וכו'. הם לא מכבדים שום חוק ושום סמכות. לא הצבא, לא הרת ולא המרינה. אכל כיוון שהם חלשים ועלובים ומפורקים מנשקם, אני מציע לכנסת הבובות, ולכם, רבותי הילרים, המייצגים כאן

הוגו לבניו: "אל תסכימו לעולם לפירטום ואיבחר מחוך כחבי. כל נסיון כזה הוא סירוס, פיחות בכוח ובעוצמה. המסורס הוא גבר שהשאירו בו דק .מיבחר מגבריותו. "אל תסרטו אוחי".

> אן ולז'אן נותן לרודמו הנצחי זחסר הרחמים, המפקח ו'אבר, את חייון

Biagaio 40

עם מי יש לו עסק, וסרב לחזור לצרפת, גוזר על עצמו את הראשות המבצעת, לחון את הפושעים הנוראים גלות "כל זמן שהמולדת נתונה לשלטון הרודן". הללו ולהכריו על חנינה כללית ומוחלטת". צחוק הנורל הוא שבזמנו לא הצליח הוגו לעצור באיים הבריטיים, וממתין. בכחינת "מנגד אראה את כעד אנשי הקומונה, ואילו הוא הותקף בבריכל הארץ ואליה לא אבוא כל עוד ניתנה כיר רשע". שם, שכבלגיה כירי המון זועם שראה כו. שותף לפשעי באי ג'רזי, גם כתב את "עלובי החיים", אחת משתי הקומונה, שבר את חלונותיו וועק: "מוות לויקטור הונו: היצירות הנודעות והפופולאריות ביותר שלו עד היום. מוות לז'אן ואלז'אן!" התהילה, מתברר, יכולה להיות גם חרב פיפיות.

והנקמה, אי־לכך, היתה מתוקה שבעתיים 30, התנהלה כתיבת "עלובי החיים" במשך לא פחות בשלאחר שובו לפארים מגלות מספר שחיים צעוו מ־15 שנה, באיטיות שהכניסה אותו לפאניקה: האם המוני העם כתהלוכה רבת־רושם מול חלונו ברחוכ ששמו הוסב כאותו יום ל"שדרת ויקטור הוגו".

נו, ועכשיו לא קשה לתאר כמה היה הוגו מתמונג

"עלוכי החיים", כמו "הגיבן מנוטרראם", זכה כנר "ריגולטו" המצליח של ורדי, המכוסס על מחזהו של המשחק. אמור זאת בשירים, מסייה הוגו, וכרורווי ולונדון הן שלך. פארים היא סיפור אחר.

שהחליט רובר חוסיין, שחקן קולנוע ותיאטרון שנהפך לכמאי להעלות את "עלובי החיים", עיקמו רבים וטונים בפארים את האף. זה לא רק חילול הקורש, טענו הלשונות הרעות, זה שגעון־גדלות מגוחך. כמו

לתפור חליפה של עכבר למלך הפילים. בצרפת, אחרי הכל, עדיין קוראים למחומר "קומדיה מוסיקלית", ורואים כו שעשוע אינפנטילי. ויש להורות שבשמיעה ראשונה מצטייר הרעיון להעלות "עלובי החיים" כ"קומדיה מוסיקלית" -כבדיחה גרועה. אכל חוסיין התעלם מהקינטורים, והעלה בהיכל הספורט הענק של פארים הצגה "עממית" מאור. כלומר, הצגת ראווה עם תלכושות וזמרים והמון ניצבים בפאות נוכריות. מסכת של

בית־ספר עממי. בומן החזרות בהג חוסיין כשחקניו ובזמריו כמי בקולבים לתלכושות הראוותניות. "עמור כאן כשקט, ואתה עמוד שם, ואל תקלקלו לי את התמונה", דרם. מהם. אבל דווקא הפשטנות הילרותית והנאיבית היו קלעה ל"עממיות" של הוגו. קהל התלמירים ו'המון העם" שהובא באמצעות אירגונים קהילחיים, באוטובוסים מיוחרים, מילא את ההיכל הענק במשך כל

שלושה התוךשים בהם הוצג "עלוכי החיים" כפאריס. "יש משהו בהצגה הוו", אומר ווילקינסון, זמר ושחקן אירי מדבלין הממלא בה בברורווי את התפקיר הראשי – "התואם את רצונם וציפיותיהם של רכים למשהו טוב יותר בחיים. עניין העורה והאחריות ההדרית של כל אחד מאיתנו לגכי אנשים אחרים, שנדחקו לשולי החברה, העניין הזה מוצא הר חוק בליבות אנשים בימינו".

המעניין הוא שהריה של ההפקה הפריסאית כמעט לא נשמעו מתוץ לבירת צרפת. רק לאחר כמה שנים במקרה, שמע המפיק האנגלי קאמרון מקינטוש וומן קצר לאחר הצלחת ה"התולים" שלו) תקלים מאותה הפקה צרפתית ונככש בו במקום.

וכל השאר, כל השיפוצים והעיבורים והגלגולים, והכיקורות הנלהכות ("תיאטרון גדול באמת") הלא הם כתוכים בספר תולדות המחזמר, בערך "עלובי החיים". "המוזה חמודרנית", הצהיר הוגו, "תחוש כ" ביצירה קיימים לא רק היפה אלא גם המכוער, המעווח לעומת החינני, הגרוטסקי לעומת הנשגב, הצל לעומח האור". והזקן זיווג אותם צמדים־צמרים, קוואיימוני ואסמרלדה, ז'אן ולאז'אן וקווט ומריוס וכל האחרים היפה והמכוער. המצחין והמכושם. ומי שוה לא נראח לו - יכול לסתום את האף.

אריה יאס

בוא לשמוע את חשקט

מתי שמעת לאחרונה שקט אמיתי! שקט מרגיע המופר רק על ידי ציוץ ציפורים ואיוושת אורנים. שקט המרחיב את הדעת ותורם לשקט הנפשי שלך. שקט נדיר ונוף שצריך לראות כדי להאמין הינם רק שתי דוגמאות ליתרונות שאתה מקבל בקוטגי שלך ביירמת אורניםיי בתוך בנה ביתך בחלק החדש של מבשרת, במרחק נסיעה קצר מירושלים ובקירבת הדרך תמהירה לתל־אביב.

רמת אורנים

קוטגי ברמה של חפציבה

הקוטגי הפרטי שלך ביירמת אורניםיי נבנה מכל הלב. הוא משתרע על 3 מפלסים בשטח 220 מייר עם גינה בת כ־200 מייר ומרתף גדול לכל מטרה.

כאן תוכל לארח ברווחה בסלון רחב ידיים ולצאת עם אורחיך לגינה הפרטית שלך.

יחידת חורים עם אמבטיה, שרותים וחדר ארונות מבטיחים לך פרטיות מושלמת.

גם ילדיך יהנו מנוחות מירבית בחדריהם הפרטיים. נגרות חיצונית מעץ מחגוני משובח, מטבח עליון ותחתון, כלים צבעוניים, ריצוף קרמיקה וציפוי חרסינה צבעונית בחדרי השירותים ואנטנת לויין - עושים את הקוטגי הפרטי שלך סטנדרט שכולו

הבניה הקונבנציונלית מאפשרת לבצע שינויים בתכנון הפנימי לפי

טעמד האישי. פרוייקט יירמת אורניםיי במבשרת מצטרף לשורת הפרוייקטים וימר־לזיי: חמבוצעים עתה עייי ייחפציבחיי ויימר־לזיי

לב המושבה, רמות 02, רמת איילות, רמת מוריח, רמת שרת וגבעת זאב. הצלחות חעושות את יירמת אורניםיי לכחירה הטבעית של אנשים היודעים בדיוק מה חם רוצים.

רמת אורנים אנשים ברמה שלד

חיום אנו כבר יודעים מי יהיו תשכנים שלך ביירמת אורניםיי הקוטגיים הראשונים כבר גרכשו על ידי אנשים שאתה תרצח לגור לידם: אקדמאים, עורכי דין ואנשי עסקים שהתגוררו עד כת בתוך ירושלים או באיזור המרכז - וחגיעו למסקנה הכלתי ומנעת:

לצאת מהעיר חסואנת למרחב הפתוח. עבורם ועבורך מהווח יירמת אורניםיי שילוב יחיד במינו של מגורים בצביון כפרי ומרווח. פנה אלינו ונשמח לתת לך פרטים נוספים.

משרדי מכירות: ירושלים, רחי יפו 234 טל. 234777,524772 משרדי מכירות: ירושלים, רחי לוינסקי 108 כול. 371085 -03

מנציג החברה בשבת בשעות 20.61-20.11 באתר הבניה

מועדון מטילי מעדיב

מרטים: "מועדון מטיילי מעריב" ערכת "מעריב", רח' קרליבך 1, תליאביב, טל' 439107 03. פתוח ברציפות בין חשעות 8.30 עד 18.00

mievin וכולוכים YTNI

מבצע באיכת

טיסה הלוך ושוב לאילת + 4 לילות במלון * פולין – הונגריה. 15 יום. "מוריה" (ארבעה כוכבים) על בסיס של לינה וארוחת־בוקר.

במחיר של 390 ש"ת לאדם בחדר זוגי (בשני תשלומים).

תארוכי היציאה: 2-6.8

הוי בלרו בלויה. 10-16 בלויה. 10-16 יום. א ספארי בקניה. 10-16 יום.

3 לילות במלון לרום בירושלים (חמישה כוכבים)

במחיר מבצע של 210 ש"ח לאדם בחדר זוגי

תאריכי יציאה: 3.8

ארבעה ימי עיול ונופעו באיכת

30 ביולי – 2 באוגוסט

סופשבוע ארוך במלון מוריה באילת, חצי פנסיון, כולל ביקורים בשדה בוקר, מצפה רמון, הפלגה בִיאכטה מיה, ערב "מעריב" וכו'.

न्भान न्या

נוף מיוחד, ים כתול וחולות זהב, וופש באווירה מסורתית בשני סגנונות

בין התאריבים 26.7-5.8:

בפר הנופש:

בונגלוס משופרים עם שירוחים צמודים, במחיר של החל מ־52.80 ש"ח לזוג ללילה (לינה וארוחת בוקר).

בית מלון:

החל מ־94,30 ש"ח לזוג ללילה (לינה וארוחת בוקר).

לדום קלאב הוכול - כובריה

חופשות טופשבוע (3 לילות) ואמצע שבוע (4 לילות) לינה וארוחות בוקר, במחיר של מ"ח לזוג (כולל מע"מ) ללילה. תארוכר יצואהן 2.8 : 13:8 16:8 יים

פארק שעשועי המים והבידור הענק שעל חופה של הכנרת

א מחיר לאדם: 37 ש"חן כולל נסיעה וכניסה לפארק.

122.6719:8711:878:871:8 mkrup by the contract of the contract

מועדון מטיילי מעדיב

לגלות עולם נסתר עם מדריבי "נאות הכיכר"

- א תורביה מערב ומזרח. 10-19-19-19 יום.
 - * יוגושלביה איטליה. 16-18-19 יום.
- * יוגוסלביה הונגריה אוסטריה. 17-18-17 יום.

 - * שפרד פורטוגל והפירנאים. 15-20-15 יום.
 - * ספרד צרפת. 16 יום.
 - א דרום אמריקה. 20-23-20 יום.
 - - * סקנדינביה. 18 יום.
 - א המזרח הרחוק. 37-30 יום.
 - שיולים בדגש מיוחד + לחובבי טבע, אמנות או תיאטרון.

"בשיתוף עם "שרשים"

ירושלים בתקופת בית ראשון 28-29.7.87

- במות ומקדשים: גלגל, שילה, בית־אל, דן, ירושלים...
- ממלכות: ארם, עמון, אשור, בבל, מצרים... א וביאים: ישעיהו, ירמיהו, יחוקאל, הושע, עמוס, מיכה, צפניה, עובדיה...

כהנים, מלכים, תככים וחורבן

אגודת "שרשים", שמחה לפתוח את ההרשמה לסמינר מיוחד על תקופת בית ראשון בירושלים. המיפגש יעסוק בתהליכים ההיסטוריים, התרבותיים והדתיים, המעצבים את אופיו ותרבותו של עם ישראל בתקופה זו, ואת מושגי הקדושה, המוסר וההשקפה החברתית של תחברה היהודית. הסמינר בן היומיים יכלול גם סיורים באתרים המיוחדים לירושלים.

ישותותו, ירצו וידריכו: * גב' מיכל אודן – ארכיאולוגית, תחוג לארכיאולוגיח, האונ' העברית.

א חרב יואל בן גון. ד"ר יאיר. זקוביץ – החוג למקרא, חאונ' העברית. ★ ד"ר חננאל מאק – חחוג לתלמוד, חאונ' העברית. ל פרום' אברחם מלמט – החוג למקרא, האונ' העברית.

א מר ישראל קנול – החוג למקרא, האונ' העברית. מר דוני דניך – ארכיאולוג, החוג לארכיאולוגיה, האונ' חעברית. א מר מאיר שליו - חטלוויזיה הישראלית.

מבצע מיוחד לקוראינו הצעירים: קייטות בנימיה בלונה גל (לגילאי 13 ומעלה).

5 ימים של כיף באזור רמת הגולן והגליל העליון: שיט אבובים בירדן, טיול קיאקים בלגונות הזאכי. סיורים לראש פינה ולרמת הגולן ועוד...

. 3 ארוחות ביום + כיבוד חצות, הסעות מתל־אביב, ותניה, חדרה ועפולה. מחיר: 320 ש"ח ב־4 תשלומים חודשיים שווים. 🖈 תארוכי יציאה: 6.8-2.

א הקייטנה מלווה במדריכים ומלווים מוסמכים והמחיר כולל ביטוח לכל משתתף.

מעל ל־3 נרשמים – אפשרות לשני תשלומים.

משהו:

דגי ישראל

שיכנסו לספר המוערים:

במסורת ישראל:

חג מתן תורה בבארישבע

צבאות ה׳

ילרים יקרים

יום העצמאות בבית-המסר בצהלה

להורים שלום,

בדיוק, בלי לשנות או להוסיף מלה, כי לא צריך:

יערך, כידוע, ביום ב' 25.5.87, לירושלים.

ושם. הר ציון. בריכת השולטן וחוצות היוצר.

החדשה, אחרים שבהם נהגנו לבקר גם לפני שנת 1967.

החלטנו לבצע שינויים במסלול הטיול של כיתות ו'. הטיול

המסלול החדש כולל את האתרים הבאים: עין־כום, הכנסיות.

כפי שאתם רואים העיקרון הוא לבקר באתרים הומצאים בעיר

בבוכה, שוה, דליה ודבורה

הכנסת. המנזר בעמק המצלבה (ליד הכנסת). הר הוצל. רחבת יד

הטרמפיסטיות הכי שובבות.

אין לכחר עור שחגי ישראל משנים אטיאט את אופיים. בראש השנה

לא שולחים יותר איגרות ברכה, ולעומת זאת קווי הטלפון תפוסים. בערב

יום כיפור עורכים ביקור אצל מתקן האופניים לבקש את סליחתו שלא

נכנסנו אליו כל חשנה. בפסח, המאפה המסורתי איננו דווקא מצה. וגם יש

אני רוצה לספר כאן על עור שני חירושים כתחום החגים, שמן הראוי

מבארישבע שלח לי ישראל ליכנה הזמנה שהוא מצא בתיבת הרואר

שלו. דף שנותן מקום למחשבה מחורשת על סיפור שברית הלוחות

שכונה י"א באר"שכע

של בית הספר גבים ושבונה ייא)

ספקות אם אבותינו יצאו ממצרים עם סוכות מאלומיניום על גכם.

תמיד כשאתה נוסע עם המשפחה, מחכות בצד הכביש

עוד סקופ גדול

- שלום רב לכם צופים יקרים. אנחנו מאוד מתרגשים כי היום אנחנו עומרים לחשוף לפניכם את אחר הסקופים הגדולים כיותר של האנושות - טוב, של הזמן האחרון. גילינו את ביתו של מר אקו.

הנה אנחנו מתקרבים. הבה ניכנס לחדר המדרגות. אני מכקש את המצלמה לכאן. הנה, זהו האינטרקום של מר אקו. כחיי, אפשר לראות כאן את שמו כתוב, ג. אקו. איזה סקופ: אנחנו ממשיכים ונכנסים לראשונה לחדר המדרגות. או, הנה מישהי. מי את גבירתי?

- אני מנקה את חדר המדרגות.
 - של נור אקו? -

- סקופ, סקופ, סקופ. הצלחנו להיפגש עם המנקה של חדר המדרגות של מר אקו. מה שמך, גבירתי?

- אהרוני מרים. אהרוני מרים. סקופ. ספרי לנו גברת אהרוני, איך הוא, מר אקו?
 - בוקר טוב. - בוקר טוב. ובערב?

מה הוא אומר לך כשהוא פוגש אותך?

- בערב אני לא מנקה. - נעום היא לא מנקה. לא צריך. מר אקו הוא אדם השומר על נקיון חדר המדרגות. מר אקו הוא אדם מחונך. האם תוכלי להראות לנו את תיבת הרואר של מר אקו?

- לא יאומן, לפנינו תיבת הדואר של מר אקו. צופים יקרים, חשיפה ראשונה. מצלמה, להתקרב יותר הנה. מה זה מבצבץ כאן? השבון החשמל של מר אקו. סקופ. סקופ. כמה הוא משלם? 113 ש"חים. סקופ. אקח חשכון זה איתי, לבחון ולנתח עם מומחים לצריכת חשמל מה זה אומר על מר אקו. סקופ, סקופ, סקופ, מה זה עוד כאן? מכתב, טוב נקרא אותו אחריכך. סלחי לי שוב, גברת אהרוני, באיזו קומה גר מר אקו?

- בקומה רביעית.
- קומה רביעית. זו קומה אחרונה?
- -אה, אז הוא לא גר בדירת־גג?
 - לא, זו קומה רביעית.
- מר אקו גר בקומה רביעית. סקופ, סקופ. אין זו קומת גג כפי סאפשר לחשוב, אלא קומה רביעית בלבר. בית יפה, דירה מרווהת, סליחה גבירתי. כמה בתי שימוש יש למר אקו?
- סקופ, סקופ, סקופ! מר אקו שומר על פרטיותו. הוא אדם שאינו מחיר תדירה לתחומו. אפילו מנקיו הקרובים אינם יודעים את מספר נתי השימוש שלו. אנחנו ממשיכים הלאה, ועולים כמדרגות של מר אט. אני מדבר עכשיו בלחש, כי אנחנו נמצאים ממש לפני הדלת של מר אקו. סקופ, סקופ, טקופי צופים יקרים, אפשר לראות בבירור את שמו של מר אקו על הדלת, וכאן למטה שטית ניגוב הרגליים של מר אש, סקופו לראשונה נחשפים עתה פרטים על מר אקו, האיש שרק לפני שעות ספורות היה לא מוכר, ואחרי פתבה זו איש לא ישכח את שמו. מר אקן הוא עכשיו איש מפורסם, ואנחנו הראשונים לחשוף את מקום

סקופ, סקופו

החיים לפי הסלנג של "מציצים". סוד הקסם של סרט בן שטיגליק: "אנחנו יושבים לפתות פעם ביום לראות את הסרט עם אבא. יודעים כל מלה וכל תנועה של המשחקנים בעליפה. וכשאנחנו הולכים לראות אותו חמש־עשרה. אורי זוהר ואריק איינשטיין כוכבים. הגרופי'ם שלו הם צעירים בני 20 פלום. היו ילדים בהצגת הבכורה. רואים אותו עכשיו עשרות פעמים בקולנוע ובווידאו. קלאסה. לומרים בעל-פה כל מלה ומחקים כל תנועה. גם ההורים נדבקו, "אל תגידו, סרט גס מבחינה מינית. היופי שלו זה בשפה". מאת אבי מורגנשטרן

והקיוסק (משמאל); הגרופי'ט ישראל שידלו, אלון וטל שטיגליץ ואני פלמאי (מימין); שיסל היום (למטה): עדיין מדבריםבהתרגשות על

מבחינה מינית, אין כו שום רבר מיוחר. היופי שלו נמצא כשפה. בפנים של אורי, אריק, שיסל. שיסל הכי עוד חצי שעה. לא דוחפים, לא מקללים. ישראל שידלו, אלון שטיגליץ, אחיו טל ואפי גדול". "לא נכון, אורי הכי גדול: בעצם כולם גדולים" פלמאי – ארבעה חבר'ה בני 20 פלוס־מינוס – מגיבים השאר במקהלה. מרמת אכיב, כאים לראות את הסרט "מציצים". לא פעם ראשונה, גם לא פעם שנייה. הם ראו את הסרט כבר יותר מ־150 פעמים רק בקולנוע. בויריאו רשמו לעצמם עוד אינה מאה צפיות, אבל מי סופר. גם ההורים בכית ככר מדברים וחיים לפי הסלנג של

ולנוע "פריו", תל־אביב, קיין 87'. משעה עשר

וחצי בבוקר הם עומדים בתור לקופה שתיפתח

- מתי תפסיקו לחיות לפי הקצב של מציצים? "זה יבוא. בטוח, אכל לא כשנתיים הקרוכות. וה הסרט הכי גרול בהיסטוריה. מוסר". אומרים, וממדרים להידחף בפתח הכניסה. הדלתות של "פריז" נפתחות בערך באחת עשרה

אפי פלמאי: "פעם תשבו שוה סרט גס. איוה גסו

וחצי לפני מסה של אנשים שרוחפים, אכל בערינות. ישראל שידלו: "זה סרט אריר. יש בו משהו לפני שהאור כבה צועק מישהו בקהל "גוטה, גוטה", מישהו אחר עונה לו: "אני כאאאאי". למי שלא היה שאנחנו עושים כחיים אנחנו חושבים על 'מציצים'. ב"מציצים", קשה להעכיר את הקור שמקופל דוגמה: כשרוצים להתחיל עם בחורה, פועלים בדיוק במשפטים האלה. הגרומי'ם צוחקים. מכירים את כל כמו שאריק התחיל בסרט עם מונה זילברשטיין. 'תגידי לי בבקשה' או – 'את פרח אמיתי". אלון וטל הריאלוגים בעל־פה. כשהאור כבה, מתחיל רעש היסטרי של מחיאות־כפיים. אף אחר לא בא "רק" לראות את הסרט. כאים לדבר עם הסרט. לחיות איתו. לצעוק, לצתוק, להתעצבו, לקלל. יש כאלה שמכינים אותך מראש לקראת הסצינה הבאה. כשאריק עורך את בקולנוע, אנחנו מביאים איתנו בכל פעם 'קליינטים' הופעת הבכורה שלו על המסך, כולם מוחאים כפיים. (רמשך בעמוד 53)

אורי זוהר. תוריד קטע

התקשר לאורי הביתה והודיע לו שתי דקות שוב: 'איציק, הקטע 'הכי טוב'. בסוף העניין לא יצא

אורי, אשתו, טימה ואריק. בכל

על כוונתו. "כמה כסף נקבל שאני יוצא מהזונה ורוכט את לפועל". מהעניין?" שאל זוהר. קול המכנטיים, תוציא את זה'. "אין ספק שהסרט חקרים את הבטיח לבדוק. אמרתי לו: 'אורי, בשוף נצטרך זמנו. יש בו דיאלוגים כבירים. אני כשבוה לאורי למחרת והודיע לו לחוציא את כל חסרט'. ואז הוא חושב שגם ל'עיניים גדולות'

שם קטע שאני שוכב עם מונה "לאמר שתסברתי לו שנם לי יש סרט חיו מומנטים אוטוביוגרפים. ואומר לה: 'תשתקי תשתקי, אז חלק בסרט, הוא הסכים ללכת חמיד אריק ואורי אהבו את אותה. יבוא לן'. תוציא את הקטע'. ולבקש אישור מהרב שלו. רב בחורה: בחתחלה זו היתה מונה. אמרתי לו: 'או.קיי': כעבור שתי שלא ראה את הסרט מימיו. הרב אחריזכן – סימה".

ההקרנה. אבל "מתאום חוא

מוסף מיוחד "בנה ביתך"

מיין ובדיקת טיב ההתקנה של מערכת השרברבות נמין, לצורך קבלת היתר הבניה. אלו הן בדיקות האיכוו

לצונים בשיטת "בנה ביתך", כבודדים, במסגרת עמותות,

א האוות בקבוצות להקמת ישובים קהילתיים: י גויקת אטימות המעטפת החיצונית של הבנין הכוללת ת תנו, קירות וחלונות. השנה מפעיל חמכון שיטה משהיחסית לבדיקת אטימות של גגות רעפים, בנוסף לנדיקות האטימות הרגילות. כדוגמא לבדיקה מקיפה אשו לציין את הישוב הקהילתי החדש, "כוכב יאיר", את וועד תושביו הזמין במרוכז את המכון לבצע שם את

י נויקת טיב הנגרות בכנין – דלתות וחלונות, כולל נויקת החומר וגם מוצרי אלומיניום. המכון בודק את השיחת. בהולם, בעומס סטטי, ובתנאי לחות שונים את תצעל הדלתות והחלונות, אחוז המילוי, אטימות למים ואיר, טיב הציפוי ובתריסים וחלונות אלומיניום את

עמידות הצבע באור. ימטן מעלת יחידה מיוחדת לבדיקת רעפים, אריחי ויצנה ואריווי קיר (חרסינה וקרמיקה). ים בהנות התשתית ופיתוח השטח: כבישים, מדרכות וששי חניה – יש חשיבות לביקורת מקצועית על ידי מו מקצועי ובלתי תלוי כמכון התקנים. השוק המקומי מוצף סוגים רבים של חומרי איטום ומיוד טומי, רובם מיובאים, שלא עברו בדיקת מכון החקנים לקבלנים ולמתלבטים עוזר המכון בבדיקת

השננה לאלקטרוניקה במכון תבדוק גם את טיב התקת אטנה מרכזית לטלוויזיה. בייקות ווספות לבנינים רבייקומות: תאורת חירום, שושון הירום, טלפון פנים, וחומרי ציפוי בקירות

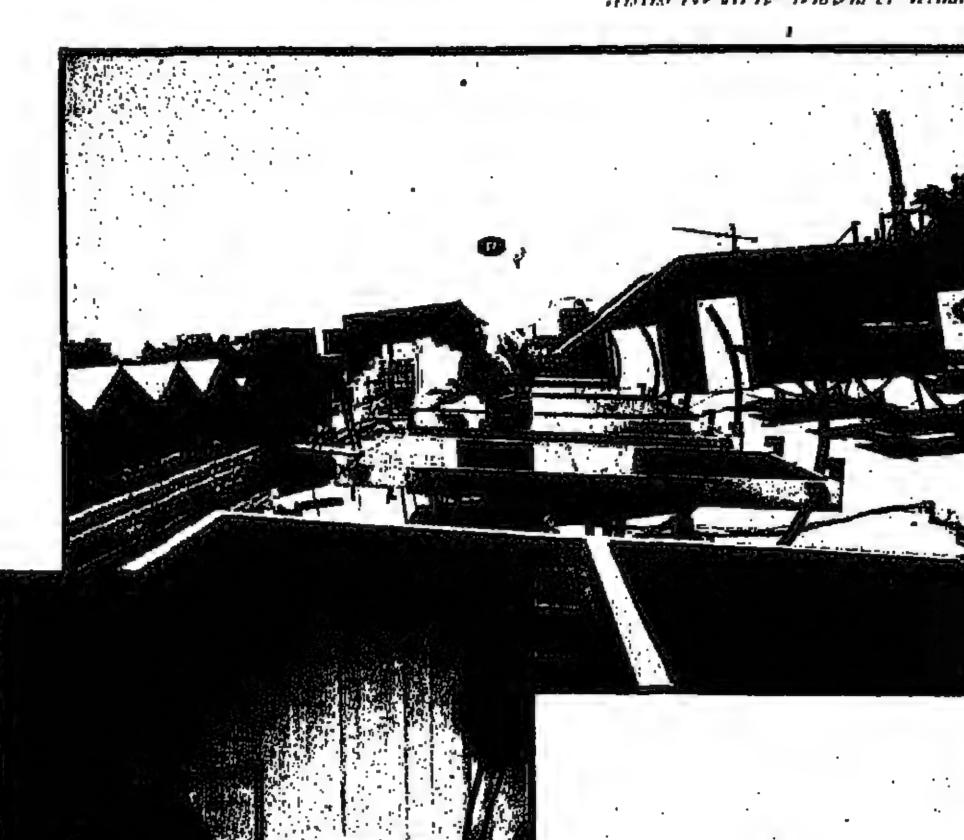
בקנות ההתארגנויות להקמת שכונות וישובים בסגנון ניתן" (כמו בישובים "כוכב יאיר" ו"מכבים") ניתן שנה עם מכון התקנים לביצוע בדיקות מיוחדות, ל בנוסף למהנדסי הפיקוח בשטח. הרבה נוקים משת ופש לדיירים אפשר היה למנוע, אילו הוזמנו י השנו לבדיקות עוד בשלב הבניה.

היית מוצרים העומדים בדרישות התקן וכנסה החודעת הצרכן הישראלי, בכניית בית, קל וחומר, להקוד על טיב חומרי הגלם. ותקוים בודק ומאשר את כל הפרטים הדרושים

לי לחמש את סימן תו התקן על המוצר: ג שנלוקים, פלדה לויון השלד, מרצמות, מדרגות,

כיונו מוצך לכל יזמ, מתכנן או קבלן, כי אנשי מכון התקנית הייוראלי חלווים אמ הגנין משלה התיכנון. חיד לשלה איכלוס הבתיוז בשקואל מו הוגוך יכל המואריה משמעו עדות לאימונון.

זפקה: "שיווק" - מוספים מיוחדים כמעריב

שקע, וורות ליבון, מטפים לכיבון אש, מקררים ומקפיאים, מכונות כביסה, מעליות ועוד.

מערכת סולרות ביתית היא דוגמה טובה לחיוניות בדייקת המוצר וחתקותו עשרות משווקים ומתקינים של פעקות רענים, צנרת ואבורו חשמל, חומרי שרברבות, - מערכות סולריות מציעים ביום מינוון של מוצרים, שיבול מערכות סולריות מציעים ביום מינון של נוצרים, שיבול לבלבל את הצרכנים. צרכנים ובונים מקפידים לרכוש מערכת סולרית שכל אחד ממרכיביה מסמן בתרחקן, וכך מבטיחים את טיבם ובטיחותם, תיפקודה היעיל של המערכת תלוי כמודה רבה באופן התקנתה לכן פירטם מכון התקנום הישראלי תקן מיוחד המתייחס לאופן התקנתן של מערבות סולריות דירתיות, תקן שכא להבטיח כי המערכת כמיכלול תפעל בצורה הטובה והיעילה ביותר מערכת שהותקנה בפיקוח מכון התקנים

כיום אפשר לוקוף לוכות מכון התקנים הישראלי שיפור. 'ניכר בטיב ואיכות הבניה בישראל בעשרים השנים האחרונות, בתיאום עם משרד הבינוי והשיבון, הצליחו לדרוש מכל הקבלנים לבניה ציבורית, להשתמש רק באלמנטים נושאי תו תקן ישראלי. ההקפדה על איכות חומרי הבניה בבניה הציבורית השפיעה על כל הבניה בארץ, כיום מוכן לכל יום, מתכון, או קבלו, כי אנשי מבון התקנים הישראלי פלווים את הבנין משלב התיכנון, ועד לשלב איכלוס חבתים כשסמל תו החקן על המוצרים משמש עדות לאיכותם.

מומיעת בחובות "המוצר" אותה ויתן לקבל במכון התקנים הישראלי, ברתוב האניברסינות 12, תליאביב.

47 4136310

LLLI milliniu THULL

אשר שרו אצלוו 'קח לך אשה ובוה לה בית" – לא האמין איש, שניקח זאת ברצינות. אבל עובדה: יותר ויותר ישראלים עומדים לפני הגשמת מילות השיר, או מתכנים/מקווים וחולמים... על בית משלהם. ואין צורך לומר, שזו ההשקעה הכטפית הכבדה ביותר של משפחה ישראלית ממוצעת.

צאו וראו מה קורה: מגרשים, שמקצה מינהל מקרקעי ישראל בתכניות "בנה ביתך" – נחטפים כמו באנטים טריים. ידוע על ישובים במרכז הארץ, בהם צפויה הקצאת מגרשים רק בעוד שנתיים שלוש, אך הרשויות המקומיות וחברות הפירוות אינן יכולות לעמוד כבר היום בלחץ הפונים, שמספי

רם עולה עשרות מווים על מספר המגרשים. בשכונות ישוות של כתים פרטיים, שהוקמו בשעתן כ"שיכונים", בני תדר או שניים, לעולים חדשים, צומחים

יהודה ושומרון ניבנות במידה רבה מהנהירה אחר איכות תחיים, שמבטאים הדשא, כמה עצי פרי וערוגת הפרחים. בערי הפיתוח עומדות אלפי דירות שוממות, אך יש בי קוש ל"בוה ביתן".

מאות מיליוני הדולרים המושקעים מדי שנה בתעשייון "בנה ביתך" לצורותיה, מחייבים הקמדה וזהירות רבה בקנ" לת התחלטות: בחירת אנשי מקצוע – מן המתכון ועד אחרון המבצעים, רכישת החומרים, הציוד והריהוט וכד'. כל טעות עולה מאות ואלמי שקלים.

אך אם העיצוב, הצורה וחצבעים הם עניין של טעם איי שי – הרי על איכות הביצוע וטיב החומרים חובה להקפיד, חבעיים היא, שדווקא באלה אין "האיש ברתוכ" מתמצא. ומי שמתמצא הוא בדרך כלל בעל עניין – ולך תאמין... מנסיונוו שלנו ומנסיונם של חברים שבנו ביתם בשנים

האחרונות, אני מרשה לעצמי לעוץ כמה עצות מועילות: • לפני המעשה, לכו לשאול בעצת אלו שכבר עברו את החוויה. העסק יקר מדי מגדי שתתגלחו על זקוכם שלכם.

ס הקפידו על רכישת הומרים ומוצרים הוןשאים תו תקן. דוו התקן מיועד בדיוק למטרה זו, של מניעת הכשלחוו במשאים שאיונו מכינים בהם.

במכון התקנים הוסבר לנו, כי ניתן להומין גם בדיקות ביצוע של מערכות (כגון מערכת סולארית וכד"), שהרי גם התומרים הטובים ביותר לא וועילו אם יותקנו בצורה שלוי מיאלית... יש בין הרשויות המקומיות כאלו הדורשות עריכת בדיקות אלו. אחרות מסתפקות בבדיקות שמחייב החוק: בדייקת הבטון וטיב התקנת האינסטלציון השניטרית על ידי מכון התקנים. ובכל מקרה אתם רשאים, כמובן, לדרוש מן הקבלן גם את הבדיקות האחרות. מיתקן החשמל ביתי, אגב, חיוב בביקורת של חברת החשמל, אשר ללא אישורה – לא

• הסתייעו במהנדס נעפקה, אן איש מקצוע צמוד, שיוי צג את האינטרס שלכם בפיקוח על האיכות ווועמידה במי פרטים, לאחרונה גוברת הנטייה להעסיק אדם כוח בשכר ולא על בסים אחווים.

ס השוו מחירים. קיומים המרשים משמעותיים בין סמי קים שונים במחירו אותם מוצרים ושירוווים. זכרו: לא חמיד מה שיקר יותר – טוב יותר. וכוודאי, לא כל מה שבא מחו"ל

אחרי הקמת השלד והעשוי, בכל מקרה, מחוברים בחול לבו") שתחילות התלבטויות גדולות. התעשייה הישראלית מציעה היום הומרים ומוצרים איכותיים, בעיצובים מתקד" בים ובנימור מעולה. ברוב חמקרים המצאו אלטרוטיבות יון: קרחיות ויקרות מיבוא וכן מוצרי יבוא זולים, שיש לבדוק בוהירות רבה את איכותם.

יאם יש לכם זמן ואתם יכולים להרשות לעצמכם להיי ות הקבלנים של עצמבם – אונם יכולים לחסוך כסף רב. אם

אבשרות נוספת הקונה לעצמת שבת במקומותינו: "קבלן שכירי – אשר חמורת שכר קבוע מחרוצץ עבורכם, אוטף הצעות מחזר, ומכצע על בי החלטותיכם. בכל מקרה, חשוב לבתור את כל מי שאתם מקקים לשורותיו – אדרוכל, קבלן בעל מקצוע, או סמק, על פי המלצות תלאחר ביקורים ופני שות בכתים כחם עבד, או להם סיפק את מחומרים. אל חתביישו לבקש כתוכות ואל חהטסו להחודמק על דלחות, לתורשם ולשאול.

חרי כאשר חיכנסן בשעה טובה לביתכם חחדש זנועו בוט ביתמי חדשים, להתייעין עמכם... שיהיה לכם בחצלחה – ובשעה טובה.

אונקות "שיווק" - מספים מיוחדים במערים במערים במערים

לקבלת ייעוץ וכתובת החנות חקרובה נא להתקשר "מרכז הסינון": 65965, 63161-652

ניתן להשיג גם מסננים תוצרת כטאס ארה"ב לדירות בבתים משותפים, עכשיו במבצע.

שצוב בורק בלוווום ארגון: אורי דגן ("בועריב") ייסלעןיי --

03-332062 INDIVID "איזוקור" (קל־קר)

מענים איורים באעריב

יריעת פוליאסטר רווית ביטומן לאיטום גגות לאיטום גגות "מסטיאול צמנט"

ימסטיאול" A & D לאיטום סדקים

ת.ד. 2905, תיא מיקוד 2905 חמפעל: חולון, אזור התעשיה הגדול, רחי תמנע 7 03-801121-2-3

בדבר פרטים נא לחתקשר טלפונית או בכתב

לבעלי וילות!

הומרי בידוד ואיטום מונע חום בקיץ

מוצרי צמר סלעים לוחות – מזרונים ותרמילים

לוחות – תרמילים – ארגזים קמת פיברגלט לאיטום

ריעה ביטומנית – לאיטום גגות:

מסטיק ביטומני קר – נושם

באבני אקרשטיין על פני כל תחליף אחר. ולא רק הרשויות. תושבים רבים ברחובות שבהם יש שראות אינם מגעים במשטח המרוצף! יתרון נוסף שעליו למדנו מביקור בבתי לקוחנת אקרש:

מהמים לכך, שעירנות הנהג גוברת, מהירות הנסיעה יורדת

FINE DE CENTER

אקרשטיין צבי בע"מ – מוצרי מלט לפיתוח סביבתי כולל ולבויה

מוסף מיוחד "בנה ביתך"

וים רבות התחבטו אדריכלים ובונים בישראל בדילמה הקשה, מאילו חומרים לכנות בארץ

פון קורת (מוצרי הפיתוח הסביבתי שהיו בנמצא – אמנם מים היו, אך פגיעים מאד ומתכלים.

ענשיו ומצא סוף סוף הפתרון. התשובה של מהנדסי יאקופטיון צבי בע"מ" לדילמה "חזק או יפהו" היא נחרצת:

הימון וג של מוצרי המלט לפיתוח סביבתי ולבנייה של

מונח הותיקה (60 שנות פעילות בישראלו) עמידים בכל תשי מוג האיר. חצבעים כהם משתמשים בקווי הייצור של

הונח הם צבעי באייר הידועים מגרמניה: צבעים שאינם

חודם ואים מצריכים פעולות אחזקה כלשהן. המשטות בהרכבת מוצרי "אקרשטיין צבי בע"מ" מא"

מחת ללקוח לבצע את העבודה אפילו בשיטת "עשה זאת

מתור, באשר העיצוב המדוייק וחנימור המושלם של כל

יויחו ופונר הופכים את עבודת ההרכבה על פי הייעוץ וה חומון של אדריכלי המחלקה הטכנית של אקרשטיין לחוור

שמדותם חגבוהה של תמוצרים ומראם האסטטי היק

אושטיין בעים את הבכורה בשוק המוצרים לפיתוח

מינתי כולל בישראל. סיור בשכונות יוקרה וביקורים באו־

ום יישונים חדשים שאיכות החיים הגבורה חיתה ור לרגלי

תלבים כיום יותר ויותר על אקרשטיין -- תרתי משמעו

המוכנות אותם מעלים, שבישראל של סוף שנות השמונים

בייקובים ככוכב יאיר, כפר המככים, גבעת הראדאר

חתוש, הופכים הרחובות המשולבים של אקרשטיין את

יתם הכניסה ליישוב לחוויה נעימה, כשהתחושה היא של

' עיל ועים בחצר אחת גדולה. הילדים משחקים אמום במר־

וה כול אבל האבנים המשתלכות, האדניות וריהוט הרחוב

מכונים ועים לשוב אליו, בסומו של יום עבודה מפרך.

מקום מקום מי היושברג שני נחונים חשובים:

יה משבחית, שתחושת סימוק עצומח בצידה.

עם אקלים קשה כשלנו. החומרים העמידים בפני תנאי הסביבה הקשים שיוו לבניינים אר

הונ - לא בטיחות על חשבון נוחות אלא כמיטב התיכנון השקור של אקרשטיין. חיינו, מקורות אמינים של בטיחות מחל חשיווק והמחלקה הטכנית של "אקרשטיין צבי געם מיכה הירשברג, מונה בתשובה לשאלתנו שכונות מווים ובות ביישובים וותיקים, שתושביהם ראו בביקורם

ההצלווה הגדולה שלה זכו הפרוייקטים שנעשו עד כה, הקיר שצולמו בבסיסי צה"ל וכסדנאות השריון איישם: טוי הגבירו את מודעות הרשויות המקומיות ליתרונות ריצוף קים, וגם שים ורכב קרבי משוריין אחר, וראים נוסעים על באבנים משתלבות. גם ברשויות מעדיפים כיום את הריצוף משטחי טיפול וחניה פרוצפים ב... אבנים משתלבות ואריחי ריצוף של אקרשטייןו באחת התמונות ניכר בעליל, שאפילו וחלים חסרי שר

רוצוף משולב, החלו מזמינים "אקרשטיין" גם לחצרותיהם. כדי להיעות לדרישות הקהל פתחו במיפעל קווי ייצור וודשניים למוצרי פיתוח שביבתי כולל. שיור שתוכנן להיות שיין, גם הוא נובע מתכונותיו המידולריות של קו המוצרים רק ביקור חטוף בווילות, שכולן כמעט על טהרת מוצרי כולו. השימש באריתי הריצוף ובריהוט הגן של החברה מאפשר ללקוחות המעונינים כ"שינויי אוירה" לאתר שנים החברה, הפך להיות טיול נעים להתרשמות ממשכת מחכו"

מכורשכויין מרצליה:

משרד ראשי ותצוגה, טל: 556666-250 בארישבעו

משרד מכירות ותצוגה, טל: 715514-057

נות העוצוב הואות, הגומור המושלם והחרמוניה האסטטית לה מתחיל משביל הגישה לבית - משטה אחוד. שנ מרצמות קלדוליט – המיוצרות בונהליך סודו, שממיק גישו

וות תומכים ומדרונות מדופים בערוניות פרחים מיחיבות ועד שלא וגעון בהן בבוש, היונו בעווזים, שאלו חביות עץ

ניישונים התושים כו טוב, נקטו יוומה, ובחתארגנות על מים שעותי, הפכו את מקומות מנוריהם מעוד סתם דחוב

אחדות לפרק את התשתית הקיימת ולהרכיבה באופן שונה

ובעיצוב אחר, בהתאמה מלאה לשינויים בבית או בנינה, וה׳

כל כמוכן, בעלות נמוכה ביותר. חומרי הנלם הרי עמידים,.

הצבעים אינם דוהים, והנימור המשלם אינו נפנם כתוצאה

מהפירוק וההרכבה מחדש של מוצרי 'אקרשעיין צבי

להיות מרוצת עד הגג

- דעמים מבטון לחץ

מימעל רעף נדון), טבטון לחץ.

במו, שוויא חלוץ בתרוום אייוני הדיצוף והאבנים

המשחלבות שוקדים באקישטיין על שיפור איבות חיינו

מנחל המחלפה הטכנית של "אקרשטיון צבי בע"מ",

מטביר את יתרונם של רעמי הבסוו על פני רעמי החדם

חודיות מס. רשני הבטון מעוצבים בדיוק רב ובגיפור. התאמשר הנחור מושלמת התוסכת את הרעש הטריד של

שביל בריול את הדעו תרבוי בצבע ובנוו ותוואים

לעפים ועים ומושוכבים זה בוה בסערות הורף.

השכיחים כישראל, בעמידותם הנבוהה בצו עצמים עמים

מו ממעל. כן ייצור, מהחדישים והמשוכללים מסונו

בעולם, מיוצר במימעל הרעמים של החבוה ולשעבר

במפעל -דוסן" מתמחים בעיקר ביצור מרצפות עם אבני ופילחי שיש. והינו

בין דמיפעלים הכודדים בארץ המייצרים מרצפות בגודל 40x40. בייצור מרצפות אלה מרכיב גדול של עבודה ידנית.

ל"חוטן" אוסף גדול של דוגמאות יוחודיות, אשר הוכיחו עצמן

מוצרי החברה נושאים תויקן בפיקוח מעבדות הטכניון ובמיסגרת

מכון התקנים. חמרצעות מיוצרות על טחרת חומרי המתצבים ואינן

המשרד הראשי (כולל תצוגה) נמצא בתליאביב.

את מרצמות "חוסן" ניתן להשיג ברחבי הארץ.

★ אחים ניטן, אזור התעשייה, בית שמש, טל' 15552 92.00
★ תפארת הקרמיקה, רדו' הרברט סטמואל 31, חדרה, טל' 153335 6.00
★ צ'דנינטקי, אזור התעשייה, ערד, טל' 957733 9750
★ בלוק יפיע, כפר יפיע, נצרח, טל' 600155 600
★ מרצמות כפר סבא, רדו' בן גוריון, כפר סבא, טל' 952-453004

דור מירוה שואבת דווברה מן העימרה. שבמשך 9 השנים האחרונות ערכים מישאלי רעת קהל בענף המרצעות – כובשת ידוסן את המקום

ל כל בו בנוה – רְחִי בן צבי 31, באר־שבע, טל' 75824־057 לבו בנוה – רְחִי בן צבי 31, באר־שבע, טל' 75824 שקלון, טל' ★ קרמיקה דרום – (כחלון) – רח', העבודה, ליד השוק, אשקלון, טל'

ביופי ובחוסן במשך שנים.

מכילות מרכיבים אורגניים (חומרים פלסטיים).

מפעל "חוסן" (בולל תצוגה) נמצא

ברח' לבונטין 12, טל' 622955.03.

באזור התעשיה ביהור, טל' 362636.20.

"חוסן" ביהוד אינו רק מיפעל למרעפות. "חוסן" יהוד הוא חלק בולט בנוף של יהוד, הוא המאמץ של "הפועל" המקומית. מיפעל עם קשר אמיץ

רויטן" הינו אחר המיפעלים הוותיקים בארץ, עם ידע ויוקרה, אשר הוכיח. עצמו בתחום ייצור המרצפות. מנהל הייצור, יצחק אהרוני, הינו אחר וותיקי ענף המרצפות, ואולי אף דוותיק מכולם. לא בכדי צבר מפעל -חוסן" יחור מוניטין ברחבי הארץ, הרבה בזכות

אהרוני, אשר מאחוריו ב־59 שנות ידע. ניטיון ועבורה מנכ"ל החברה, ששון אדרוני, נטל על עצמו את הפעלתה בראשית שנות השבעים, והוא זה אשר דואג גם להמשיך ולקיים את המוניטין והרצון הטוב, הניתן לציבור הלקוחות משך כל שלבי מגעיו עם החברה.

הטיב וחאיכות של מרצפות, "דווסן" והשירות האישי והאמין, הביאו חוג

ס וצרן טוב הוא זח אשר שמו הולך לפניו מפה לאוזן ולא רק במישאלי

יצרן טוב הוא זה אשר חוכיח עצמו במשך השנים, בטוב הייצור • מרצפות יפות במיגוון רב בתצוגה מתמדת – עוד הוכחה ליצרן טוב.

• החשוב מכל: יצרן אשר ייצורו עומר בביקורות של מעברות מוסמכות.

יצרן טוב דוא יצרן שאפשר לפנות אליו גם לאחר הרכישה בייצור כל סוגי המרצפות ובעיקר בסוגים היקרים, יש חשיבות רבה למומחיות ולירע המיקצועי של המומחה העומה מאדורי הייצור והאיפות ידע, ניסיון בעבורה ושליטה ככל סודות המקצוע – הם אשר יביאו

רצפת פרקט אצלך בבית? אין קר מזה!

פרקט שוויצרי • עץ טבעי • קל לניקוי ואחזקה

נתיב ההצלחה

וֹטָת תַּתִיבִי נוֹי" הוקמה על ידי משפחה טובה וידועה. נעלי שיותיה הן חברת אשטרום (ע"י תברת הבת ישראבטון), סולל בונה (ע"י חברת הכת "אבן וסיד")

ושתעל מל.ט של קיבוין תלייצחק. בשלוש שנותיה

הצליווה להגיע לייצור ולשיווק של כ־750,000 מ"ר

אנים משולכות, מרצפות מדרכה, אבני שפה, אבני גן קיות חומכים. עם לקוחותיה נימנים מוסדות ציבור,

שוות מקומיות, קבלני פיתוח ובנין ואנשים פרטיים.

המשור המתוחכם מאפשר את המעלת המופעל כולו לידי 35 עובדים בלבד (כולל מינהלה), מנהל חחברה

האישואל משולם ומנחל המיפעל – אברהם מעוז

בירמף סשתלכות אבני שפה וגן

מוסף מיוחד "בנה ביתן 'ITTI WITTI PU U775

ריצפת הפרקט היוקרתית מבוקשת לאחרונה מאוד בעולם - וגם בישראל. הפרקט המודרני הינו ריצפה אידיאלית ומצטיינת בקלות האחזקה (די בניגוב במטלית לחה) ובאריכות ימים.

שירותי בינוי ואדריכלות מרכיבה פרקטים של BW השוויצרית, מגדולי יצרני הפרקט באירופה, המייצרת פרקטים בדוגמאות מקסימות ובמיגוון סוגי עץ אלון, וונגה, טיק וכו'.

ההשקעה בריצפה מהודרת זו משתווה למחיר שטיח, שיש או קרמיקה.

אריכות ימיה, והאפשרות לחדשה גם לאחר 10 שנים, הופכת אותה להשקעה כדאית במיוחד. לכן ניתן למצוא פרקט לא רק במישכן נשיאי ישראל BW ובוילות יוקרתיות, אלא גם בבתי דירות. הרכבת הפרקט בדירות שעוברות שיפוץ הוא פשוט במיוחד, כי אין צורך לפרק את ריצוף והישן.

שרותי בינוי ואדריכלות בע"מ, רח' ז'בוטינסקי 35 (בנין עסיס), רמת־גן. טלפון: 03-7512154.

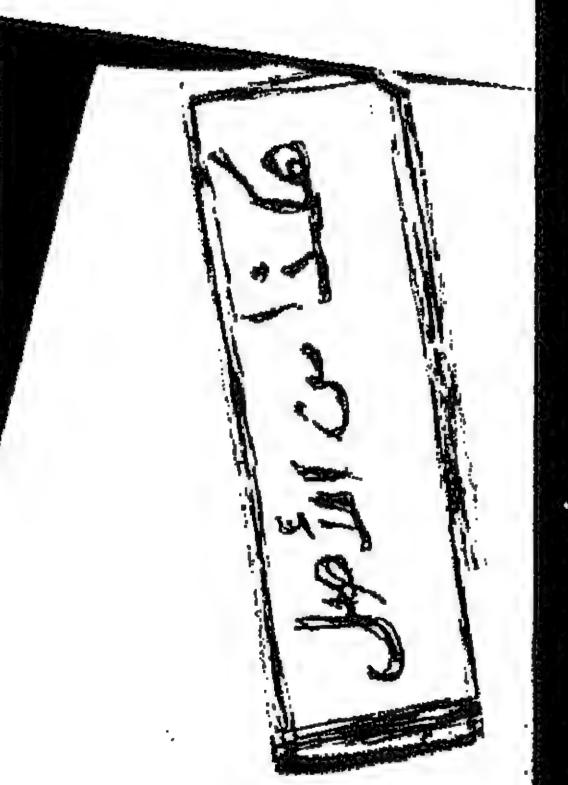
הרות (הותר) וברח...

מכ נינוי

באולחי - אבן המשחלבת הרחומה בשי הכיאים. כל מוצרו "נתיבו נוי" נושאים תו חקו,

מלי בנה טלי 18635, 438640, 438640, פאונר חיפון (תצמון: "עמלן בע"מ", רח' הנכיאים ג' וחיפה, פלי ג'יוסן ב'72 40. מבשת "שיווק" - משפים בייחיים במעריב שומשונוש וכ

"וכל אבן יקרה ואכני שיש לרוב" (דברי חימים א' כ"ט ב')*

השימוש בשיש לריצוף ולציפוי מקוח למשתמש יתרווות ובים. השיש חינו חומר חוק ועמיד, השומר על יופיר המיורוד לאורך שנים.

לכל סוג שוש אופי וייחוד משלו, ובהוואם לכך חאוירון שחוא משרה בביוד מכל סוגי הריצוף חקיימים, השיש ולוו המואים ביותר לוונאי האקלים הים תיבוני שלוו.

בולנו מכירים את ארמונות המאר העתיקום, העשויים שיש וכעוארים רבות מערי אירובה. אלו הם העדות הנאמות ביותר לאיכותו; המתבעאת בחווקו ובשמירה יוֹבְּיוֹ וֹעִיצוֹבוֹ הַעוֹבעי, במשר אלמי שנום, המינוון הרחב של סוגו השיש הקיונוים, מאפשר ללקוח

משרויות בחירה רבות. לכל סוג נוונים ותת נוונים, צשר וצרים בטבע בתחליכים הומשכים כאות ואלמי שנים. במהלך הציבתו בחר מתגלה שלל נווני השיש, המאפשר את הבחירת. אך אליח וקוץ בה לא כל סוגי השיש יםואימים לריצוף, סוגים מדהומים ביופים איום מוזאימים לעירוים למטוה זו, בגלל היותם רכים, סופגניים ורגישים

יוב רובו של השיש הומכר ביום בישראל מיובא מאירופת. האירופאים היום המומחים הנדולים בעולם בוושא זה. ובארצות כאיטליה, יוון ובורטונל ניתן למצוא אלמי

מוצבות שיש

सामहत्त्रक 52

והו קטע מרשימת החומרים המשובחום שהוכנו לחקמת ביח המקדש

הידע הדב שהצטבר בינורצמות והביי במהלך חשנים, מאפשר לאנשי המכירות של החברה לספק לכל לקוחי י יישיץ ברמח גבוהה, בהתאם לצוכיו. החברה אינה מסתמקת בייבוא השיש ובמכירום, וחיא מספקת את

מיכלול השירותים הכרוכים בו. היא מעסוקה מספר גדול ול רצפים, שהתמחו בריצוף שיש ואשר מכירים ובקיאים בדרכי חלויפול חמיוחדות הנדישות. במקביל, תיא מטפקרו את מיכלול המרצהים הגילווים - גרמי נהדינות.

למרות הקידמה והפעלת מיכון אוטומטי באתרי החציבה, לא נגרע חלקו של האדם בטיפול בשיש, וכל יצרן המככר את עצמי, אינו מסתפק בתהליכים הממוכנים וממוין ידנירו את השיש לסוגיו, על מנת לחפיק את חחלקים

לאחר בדיקה קפדנית נבחרו מחצבות אחדות באירופה

ושר תוצרתן וחשביו למעולה בובשת. עם מווצבות אלו

מסולמים הטכמים, אשר מרורים את סוגי החומר ואת

רבות המיון הנדרשת לצורך האספקה לימרצמות והביי

אנשי חתבות הושראלית הן בחו"ל והן בישראל, וכך

אוד בעוסוגום שיבוור

מבטירוה החברה ללקות את השיש המעולה ביותר, בכל

הטובים והיפים ביותר. לפני שנים אחדות החלוטו במרצפות וחבי, יצרני המר צמות הידועים, לעסוק נם בנושא השיש זארג על מנת להבטיח לללקוחותיה אמשרויות רבות יותר בבחירת לחבוה אולמות תצונה בתל אביב, בורושלים החוכנוים לדיצוף דירותם: אך בניגוד לדבים אחרים הוחלט בווברה, לספק אך ורק שיש מן האיבויות המתאימות

השיש המתאים לו, להשינ את בעלו המקצוע שיבצעו עבורו את מעבודה בצורה הכוובה ביותר, ולקבל ייעוץ מקצועי על אופן הריצוף בשיש והטופול בו במשך

שיש הוא נושא לאהבה. זוהי מלאכת אמנות שיצי הטבעו בעיויון, ולחשחמש בה להנאתנו.

תל אבינ: אבן גבורול ופ, כולי: 225670:03 ירושליםו ירחי עליאש 8, טליו 242586י20. סוכנים ברחבי הארץ

ספי ריצוף ולוחות תואמים לשולחנות ולמטבחים, בצד אריחים בגדלים שונים ומגוונים, המתאימים לריצוף

התנוחותה של "שיש ומרצמות וחבי" בנושא וה בשנים וואוורוות והחוולטה "ללכת על הטוב ביותר", חוקנו לה מוניטין ויצרו מודעות רבה בקרב הצובור, לאיכות השיש

ובראשון לציוון בהם יכול הלקוח לבכור ולבחור את קונ

וכמו שביית אמנות - אנו יכולים לבוזור את זו הוושאת

חומציות

ראשון לציון, במיתעל: אזור הרועשוה, כולי: 03'9643365

המשך מעמוד 44)

המנקט להקשיב לפס הקול.

ריטת. כשרואים את אורי זוהר, קצת מסטול,

הנמרה של שיסל "משכיבה" את כולם על הרצפה.

חסקה, לא מגולח, מגורל שיער פרא, לועס

"מציצים", הסרט שיצא לאקרנים ב־72', זכה

נקנים כאחרונות להיכלל בז'אנר המכובר שנקרא

לעונה גדולה יותר. בדיוק כמו "רוקי הורור פיקצ'ר

והתיוו מים. הקהל כ"מציצים" לא פחות פנאטי, עדיין

דובר בגל נוסטאלגי. לא בטעם שרל'ה שרון

ושירי תנועות הנוער, אלא געגועים להומור

נעגועים לשני הענקים, אורי זוהר ואריק

אַנשטיין, ולכל החבורה שעשתה את הבידור הישראלי

לְמֹּשְׁהָוֹ. אַחְר. שחקנים שבעטו במוסכמות, סחפו

אניום את הצעירים והשאירו בצל את ההורים. אולי

ופעם הראשונה שבה הורגש כאן "פער דורות" במלוא

צבי שיסל. שביתת ו

בי שיטל. שיער קצוץ, זקן מאפיר. עדיין עם

חחיוך המפורסם, קמע לביקור של שבועיים

נארץ. מכאן ימשיך לאפריקה. לא לצוד. להשתתף

נהמקת שני סרטי פעולה של חברת "קנון".

בשוים האחרונות שיסל מתגורר בלוסיאנג'לס

תוסק בעיקר בביום והמקת סרטוני פרסומת. הוא

ש כותב תסריט, ומקווח יום אחד להותכו

תוה. אבל תוא בהחלט עשה משהו לאנשים.

נפעם האחרונה שחייתי בארץ, לפני שנה ומשהו,

לדיון יכולתי ללכת ברחוב בשקט. היום אני חולך

בוחוב וילדים צועקים לי 'גוטהו', 'גוטהו' ועוד

הקרט הכי טוב שיכול לחיות. אבל אתה לרוב

מונים כך לובי כל סרט שאתה עושה, אחרת אל

תעשה אותו. בלי נלישה לנוסטלגיה, זו היתה

ישולה נפלאה. חיינו חבורה של אנשים מוכשרים

ואווים שעבדו בצוות. לא חשבנו על כסף

רווחים. רצינו ליצור. אני זוכר שנטענו לטלוויזיה

והייו מוכנים לשלם לחם בסף – העיקר לעשות

"מה שיפה ב'מציצים' שזה סרט אופטימי.

קוש על חתיים שלנו. התגורדתי אז ליד אביגדור.

מווף שרתון, חייוו יושבים יחד, בחבורה, שעות

וימים, חגר׳ה צעירים עם הרבה תקווה בלב.

את 'לולי... היום כבר לא עובדים כך. רובל."

"כשעשינו את 'מציצים' היינו בטוחים שזה

משנטים מהסרט. והייתי מפורסם", הוא צוחק.

"מציצים": הוכה שנים לא ראיתי את חסרט

מה סור הקסם העכשווי של "מציצים"? איך ומתי פורקן רגעי אצל זונה קבועה.

מיוחר של תקופה קצרה שהיתה ואיננה עוד.

נולד ה"קאם־באק"? על כך אין לאיש תשוכה

אומר רגן: "מציצים' הוא סרטו הטוב ביותר של אורי, מפתח" שהקהל אוהב לצטט. כשהוא ניגיע בבוקר לפחות מבחינת דיאלוגים, הוא נותן לצופה להשתחרר יחד איתו. הגרולה של זוהר - ואיני יודעה אם זה cult movies. תופעה היסטרית. בעולם זו גם נעשה במודע או באופן אינטואיטיווי - היתה בכך פוחד. קופעה מוכרת. ככל שהשנים עוברות, הסרט זוכה שזהו סרט אירוטי מבלי שייכנס לפרטים הטכניים של המין. הקסם שלו טמון בעיסוק בשוליים. לכאורה, את שלו נובע מהדיאלוגים הנון־שלאנטים, ה"בילוכלבים"

לא מניא עימו ציוד אבל משתיק במהירות כל "יורם" של במאי". "מציצים" הוא אכן בעיקרו סרט תל־אביבי. "גיבוריו" הם שני כלומניקים, אריק איינשטיין ואורי זוהר, שחיים בתוך בועה משלהם. שני גכרים־ילדים, תקועים בעבר, נאיווים, מסרבים להתבגר, חושבים על זיונים, ים ושתיה. אורי זוהר הוא גוּטה, המציל שַל חוף "שרתון" הישן שגם מנהל מזנון. שיער פרוע, לא הוציאו אותם מהארון. השם "מציצים" נכהר כיוון מגולח, מכנסיים קצרים. חושב רק איך להנות מהחיים בלי לקחת הרבה סיכונים. רווק. פרפר חופשי שנדמה למקלחות של הנשים.

לו שהוא חי באושר. אבל גם לפרפר יש רגעי ברירות ועזוכה. את חיי הרגע שלו הוא חי כצריף על שפת הים, עם שני עוזריו המוקיונים. מדי פעם הוא מוצא

אנשים מוכשרים בלי אינטרסים. כשעבדנו, חיינו

קמים מוקדם מאוד בבוקר, ואתה יודע מה זה

בשביל אנשים כמונו לקום מוקדם... העיקר היה

ליצור. אנשים חשבו שאנחנו בטלנים. המשטרה

הציקה לנו, המימסד שנא אותנו. עשו אותנו

פושעים. אסילו הושיבן אותנו בכלא לעשרה ימים.

היה קשה. חתחלנו שם מכוח, אפילו רצינו להכריו

'מציצים' היו די מוגבלים. היו לנו בתפקה שתי

מכוניות. לאחת נגמר המצבר. כשהיינו צריכים

להביא שחקן לסט, לא היה איך, כי במצבר של

אוינשטיין, בועז דוויזון ואותי. עבדנו כמו חמורים.

אריק היה מופיע ארבע הוחעות בלילה. היינו

רצים כמו משוגעים ממקום למקום. מנתקים את

החשמל, סופרים את הכסף והום - נוסעים הלאה.

לדאות אותו בקולנוע, עם הקהל. יכול לחיות

נחמד. מה שכן, מכל החקרנות הרבות שלו אנתנו,

משום מה, לא רואים גרוש. צריך לבדוק למה:

לארוק בטוח מגיע כסף, ועד כמה שאני יודע, הוא

לא דואה מזה אגורה, יכול להיות שמישחו בכלל

מפיץ עותק שלא שלו. ככה גם חקרינו חקופה

ארוכה את תסרט 'שבלול', עד שבמקרח תמסנו

המכונית השנייה השתמשנו לצילום".

"החנאים המיננסים שלנו כשעשינו את

"בתחילת הדרך כללה החבורה את אריק

"אני מאוד שמח שחסרט מצליח, ואלך

על שביתת רעב."

אריק הוא אלי, נשוי למלי (סימה אליהוו. נגן כלהקת קצב. מרי פעם אוסף אליו נערות גרופיות ויכוחים, צעקות. חזרה למציאות שניננה הוא כדיכך

"מציצים" הוא למעשה קומדיה. הכוח העיקרי קואר, אכל במימדים לוקאליים. כ"רוקי" גם זרקו אורו מי זה צריך לעניין מה קורה עם שני בטלנים שבו. על בניית הדיאלוגים האלה עבדו אורי ואריק זכין תל־אביבים? אבל בסרט הכל נראה-טבעי. אין אנוטריפ רכ. היום כבר ברור שהם המציאו שפה. שטיקים קטנים, שרק בפרפסקטיווה של שנים אפשר לגקות את המטמון החבוי בתוכם. "גוטה גוטה", "או ייה", "מיקרוב", "הופה הופה", "גרר אותי, נגררנו" – מבחר ועיר. מאידך, אפשר גם למצוא שם שורות כמו "אתה יכול להכנס לי לתחת", "את יכולה לסבת לי על הזין", משפטים שאז עריין נחשכו טאבו. אורי ואריק שגיבורי הסרט מציצים זה לנשמתו של זה ככו גם

מימסר של תחילת שנות ה־70 לא כדיוה אהב ' אותם. חיפש אותם בכל הודמנות. מה שהחבורה ההיא עשתה לחברה הישראלית דאו מוכיר כמעט מה ש"האבנים המתגלגלות" עשו למימסד הבריטי המרובע. קראו להם כיטניקים, מסוממים, היפים, בטלנים. ניסו להקיא אותם ההוצה. שנה לפני שהסרט יצא לאקרנים נעצרה רוב החבורה שהיתה קשורה בעשייתו בגלל עישון השיש. הארץ

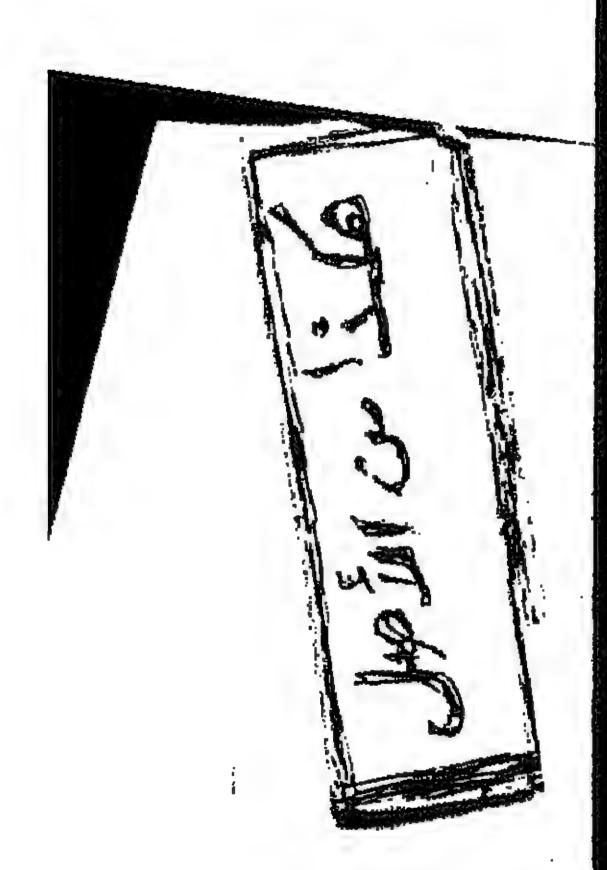
"בהתחלה עשו כלי התקשורת כותרות אדירות מהעניין הוה. אנשים דיברו על כך יום ולילה. אפשר לחשוב מה בכלל קרה. מצאו סיגריה עם חשיש. יצרו לכולם אימנ' של חשיכניקים. פושטקים. או היה יותר מכובר להיות זונה. בכרט לא רואים השיש. אם היו מנסים להראות בו דבר כוה, זה לא היה עובר בחיים. זה היה מגיע עד לכנסת" - אומר כשיא הרצינות שמוליק בורשנטיין ושמייליך), מי שהיה המפיק בפועל של "מציצים". דוגמה ליחס המימסד כלפיהם אפשר למצוא כ"שוט" של אהרון המציל. הוא נותן ספירות לאורי זוהר הבטלן. "תראה איך אתה נראה, כמו ביטניק: לא מגולח, לא מסורק: הכעייה שלך שלא

עשית כלום בחיים שלך: לא עושה, ולא תעשה...". כשהכרט יצא לאקרנים, בחורף 72', הוא לא זכה להצלחה קופתית. בורנשטיין: "לא כל־כך הכינו אותו. היה גם פיספום בתיומון. מסיכות טכניות הסרם יצא

בחורף, בעוד שלמעשה הוא סרטיקיין מוכהק". ברצמבר 72' שינח מכקר הקולנוע של "מערינ". אהרון דולב, את הצרדים הקולנועיים וטכניקת הצילום של זוהר, אכל מאירך כתב: "קומריה פאתטית, על סביבה ואנשיה, נהפכה למסיכה של שלאפרים. סיכום מרובו לשעה ומחצה, הנשמע בלקסיקון מעורבו לשפת : הביטויים הגסים של השכונה והרחוב. חויון אקטיביציוניסטי זה של חיסוף עצמי אינו מרנין כיותר. עניין אתר לגמרי הוא סרט באורף מלא, הניספר

יוהמשך בעמור זה:וו)

Bras Charle

על ילרים קשישים העוסקים לעינינו נוןיסטופ כחיטוט בפי הטבעת, ואשר הביטוי העצמי המוכהק ביותר שלהם הוא ההתעסקות הכפייתית כאברי ההפרשה. ביטוי עצמי וטבעי או פווה מכוערת – האמת העירומה היא שוה פשוט לא מענעין...".

והיום? דולב: "האמת שלא ראיתי את הסרט הרבה שגים. יש כמוכן סרטים שבעכר נרונו לאשפה ועם השנים נהפכו לקלאסיקה. אכל גם כיום, כשכולם מהללים את הסרט, חשוב לא להיסחף. אני בפירוש לא נגד מין. מין לא מפחיד אותי, אלימות מפחידה אותי". 'מציצים", כהקשר הזה, יכול להיות מעין מיסמך

היסטורי בתהליך התפתחות החברה הצעירה בישראל. 15 שנה אחרי, הרינסאנט של הסרט – גם בבתייהקולנוע נגם בחנויות הוידיאו – מצביע על הלך רוח שונה לגמרי. האמת היא שזוהר רק דיבר על מין, אבל לא צילם סצינות מין. הסרט עסק יותר בתגובות של אנשים על ענייני מין. הוא גם עסק, בצורה מקיפה, בחיי. אנשיישוליים בקצה השוליים. הסרט מצייר תל-אביב מכוערת, מלוכלכת, מורקנת, על סף הפאתטיות. המסר הצטבר בפינות. אבל לא כולם רצו להכיר בו. במסר הכללי של "מציצים" יש הרבה עצב. לחיי השוטטות והרגע אין עתיר. "אשה אחת אמרה לי אחרי שראתה את הסרט, 'אתה יודע, אורי, בכיתי כסוף הסרט. מפני שהצעירים האלו ימשיכו לחיות על החוף ואין להם שום תקווה כחיים" – אמר זוהר לפני שנים.

מכחינות רכות "מציצים" הוא גם סרט אוטוביוגרפי. לא אחר לאחר, אכל הוא בהחלט לא נעשה בחלל ריק, אורי ואריק היו יושבים שעות רבות ביום בחוף 'שרתון" הישן, כצריף של אכיגדור צברי או בקיוסק של יחיא, אחיו. שם הם כתבו את האלבום ברשא אצל אכיגדור".

חוף "שרתון" של היום הוא כבר עניין שונה לנמרי. המונון של יחיא צברי עריין קיים. יש עליו שלט - "קיוסק המציצים". וזה מביא לשם הרכה בני נוער שרוצים לדרוך על החול של "מציצים", לגעת בהיסטוריה. יחיא צברי, "בן 46 וחצי אבל מרגיש כן שלושיעשרה", לא מסיר מהעיניים את משקפי השמש האופנתיים. אולי כדי שלא יראו את העצב. על התקופה "ההיא" הוא עריין מרבר בהתרגשות. לפעמים נדמה לך שמשהו נצכט לו כגרון. יחיא, רווק, היה ה"אבטיפוס" עליו נבנתה דמותו של גוטה.

עות הייתי יושב שם, אל תוך הלילה, שותה, צולה רגים על האש. ככה היינו מעבירים את הלילות, היו יושבים בצריף או בקיוסק. אפילו הילדים של אורי ואריק היו באים לכאן. 'מציצים' הוא סרט מהחיים שלנו. סיפורים שממש התרחשו כאן. אצלנו גם נכתבו הרבח מהשירים של אריק שנהפכו ללהיטים גדולים, אפילו הקטע של 'סטלה המנמרת' מהסרט 'אסקימו לימוך' נלקח מכאן. וה סיפור על בחורה הונגריה שחבר שלנו, יורם, שכב

עליהם. אריק בכלל לא עישן איתם.

"עור שנתיים צ'יץ' מתכוון לעשות מהמקום הזה - שואל יחיא ונכנס לתוך הקיוסק.

"בשביל מה לך לראיין אותי? תלך למי שכתכ לדבר על הנושא. תכין, זה לא קל לי".

השכינה שורה עליו. הוא השתנה".

מה דעתך על זהו

אבל מה אותה ברגיש בקשר לתופעה הזוו

אתה זוכר את האווירה שבה גוצר השהטיו כר בשאתה עובד עם חברים:

איתה. פעם אחת, כשהם שכבו, קראנו לו שיבוא לשתות איתנו, אז היא צעקה לו 'חורם' (כמקום יורם), כי היתה הונגריה, 'אל חלך, אני מיגמרת'...".

"אני זוכר שיום אחר, בשנות ה־70', מישהו הפיץ שמועה שאריק יבוא לכאן, לחוף, ויופיע פה עם השיר פראג'. היו בקיוסק אולי 20 אלף איש. חשבנו יבואו זמש־מאות, אכל דבר כוה? איך שאהבו את אריק. גם היום אוהכים אותו. אני זוכר שעשינו את הסרט בהתנדבות. נתתי לאורי את הצריף בחינם לתקופת הצילומים. הוא היה כמו אח בשבילי. המשטרה חיפשה אותנו כל הזמן. היו עושים פה תצפיות. מתם עלי

משהר כמו טיילת. או נסגור סופית את 'מציצים'. חבל לדבר על הימים ההם. זה רק מכאיב. הין הימים הכי יפים כחיים שלי. אבל מה, אשב ואככה? זה יעוור לְייִי״

במעלה החוף עריין עומר הצריף של אכיגרור, הצריף המפורסם ביותר בישראל של שנות ה־70. הרשא המרובר ההוא נהפך לחצר גרוטאות. כסאותיים, צמיגים, ברולים. מקום מוזנח. אכיגדור קבע שניפגש שם בשש אבל משום מה לא פתח את הדלת. הצריף מתקלף לגמרי. קשה להאמין שזה היה המקרש של שבות ה־70". רק בטלפון, בקול חלוש, הסכים אביגדור לומר כמה משפטים.

את הסרט. מה שהיה – מת. זהו. אני יכול לחזור לימים ההם? לא יכול. מה שבטוח, אלה היו ימים הרבה יותר טובים מהימים של עכשיו. אני עדיין בקשר איתם. לפעמים אני נפגש עם אורי, כשאני עולה לירושלים. גם כשהוא יורד לתליאביב, פעם בארבעה חודשים, הוא בא לבקר. חברת 'הגר' שעשתה את הסרט, היתה שלי ושל שיסל. המשרד היה או בבית שלי ברתוב אבן־גבירול, וככה זה התחיל. שיסל גם היה שותף איתי בדיסקוטק. כשעצרו אותנו על חשיש, עשו לנו אות קין על המצח. איזה סיפור גדול עשו מדבר קטן כזה. היום אני עובר רק בכסאות של חוף הים. כבר לא ילד. בן 56. הצריף הזה היה מוסר. טוב, זה מה שיש לי

אכיגרור ויחיא צכרי עדיין שם. זכר לתקופה. האחרים פרשו כנפיים. אורי זוהר, הכשרון הגדול של הקולנוע והבירור הישראלי, נמצא בישיכת "אש תורה". גם עכשיו הוא לא מגולה, אלא שעכשיו מעטר את פניו זקן גדול. הוא מסרב לדבר על הסרט. בשיחת טלפון לכיתו השיב לי כנו, "מהעיתון? לא, הוא לא מעוניין לרבר. גם הומן שאני משוחה איתך זה יותר

"אני חושב שהכי טוב לו שם. זה המקום הכי מתאים לו", אומר יהיא צכרי. "פעם היה בעיניים שלו מין טירוף כוה. היום אתה רואה אותו – וכאילו

אריק. הרומן שלי עם סימה

יאני יודע. זה לא מעכשיו. זה בנד חמש

בבר עברתי את הגיל של אלה שמביעים

העשיוה של יימצוצים" היותה ביף: זה חמיד האנשים שאתה עומד איתם הם בדדר כלל

יוצא בכח. אבל חרבה פעמים יות מחוילי

תלמה אדמון.

תת יודע שהרבה צעירים אוהבים את מעבודה והחברות צומחת אחרייבן ב"מציצים" מציצים", יש כאלה שכבר יודעום בעליפה . עבדנו קבוצה של חברים, ובאופן טבעי זה היה שמח. אורי חביא חסריט וישכנו מיחד כמה

חודשים וכתבנן את הדיאלוגים. אחדייכן הצטרפה אלינו טימת והוסיפה רעינוות. זה היה ב'72. אני זוכר את חילדת מירב, ששיחקה את הבת שלנו. מעניין היה לראות אותה היום.

ושׁ לַךְ סַנטׁיִמֹנְטִים מִינְחַדְוֹם לִ"מִצִיצִים"ו הרי הופעת מאז בעוד סרטומו

מציצים" חיה הכיף הכי גדול. הוא גם חשרט הטוב ביותר שהשחתפתי בו. בשך הבל שיחקתי בשניים ורבע טרטים, "קלח שבתו", "נינני", "עיווים גדולורו" ו"לול", שלא בדיוק דיור שרט קולווע. "מציצום" זה משהו אחר אל תשבחי עם שבטת העבודה על חקרט חזה חברתי את סימה, התאחבתו בח ומאו און איתה:

שיסל מתגורר כיום בארה"ב, עובר שם כמפיק. לשיסל יש את אחר הקטעים החזקים בסרט, כשהוא שופט את אלטמן הקטן במשום שבו הירקון נשפך לים.

אלטמן הקטן של הסרט היה מוטי מזרחי, שעובד היום במכס, כלור. מונה זילברשטיין, רינה בסרט, שעליה אמר אריק "את פרח אמיתי", עברה הרבה תהפוכות בחייה. עכשיו היא שוב מנסה לחוור לעולם השפוי, הנקי מסמים. רדכי בן־זאב, אבא של דורי, מגלם בסרט את

רמותו של אלטמן האב. איש פשוט שמנסה לגרל את בנו בכבור. אריק ואורי נכנסים לחייו. אריק מנסה לשכנע אותו שיפתתו 'חריו דיסקוטק. "נביא תקליטים של הביטלס", אומר לו אריק. "מה זה?", שואל אלטמן. "זה לא מה זה, זה מי זה. הביטלס, החיפושיות. נביא תקליטים של ג'ון לנון, מתלהב אריק. "אהה בנון, בנון זה משהו אחר...", עונה אלטמן בטון של מבין.

יש בסצינה ההיא הרכה יותר מסתם דיאלוג מצחיק. הצצה לפער דורות שמתחיל להיות תהום של ממש. מרדכי בן ואב כותב עכשיו ספר אוטוביוגרפי. "לא ראיתי את הסרט כבר תקופה ארוכה. בסך הכל היתה לי בו סצינה אחת קטנה, בתור בעל מסערה. היחס של אורי אלי, כבמאי לשחקן, היה מעל ומעבר. אני הרי מכוגר מהם. לא הייתי שייך לחבורה. היו לו רעיונות נפלאים, דימיון עשיר. ממש חוויה. חוץ מוה, אורי – גם במצכיילחץ – הראה לנו את האדם שכה למרות העבודה הקשה הוא עזב את כולם והביא אותי בסוף יום הצילומים לתחנת הרכבת, כי היתה לי באותו ערב הצגה בתיאטרון חיפה".

"מאוד נהניתי לעבוד איתם. אורי רצה שאעשה איתו סרט שני, אכל לא יכולתי כי היתה לי התחייבות אחרת. לדעתי, עולם הקולנוע שלנו איכר כמאי וארם יוצא מהכלל. השיחה הזו מעלה כי את הרצון לראות את הסרט שוב. דורי אמר לי שהיום הסרט מאור מצליח, שעומרים שעות בתור כרי לצפות כו".

דב פרידמן, שכונה כומנו "התקווה היפה והמבטיחה של הקולנוע הישראלי"; הוא היום המו"ל של ירחון הרכב "טורבו". כסרט היה הצ'קצ'ח הכלוגרי שחיזר אחרי דינה, אשתו של אלי. הסצינה של פרידמן זכתה להכנס לפנתיאון הקולנוע הישראלי בוכות האינטונציות המוקצנות בהן השתמש. תאמרו למעריצי "מציצים": "תודה" ו"רמתיגן" (במילעיל), והם ככר

פרירמן: "למרתי אז שנה שנייה תיאטרון ב'בית־צבי'. הייתי כן 22. הגעתי לפגישה עם אורי זוהר שהיתה על תקן של 'אודישן'. הלכנו בלהיריר ידיים. לא ידעתי מה פתאום הוא רוצה סנוריד ידיים. הוא התאמץ, התחיל להתנפח, אכל לא הצליח. הוא שאל אותי: 'למה אתה לא מוריד אותי', ואמרתי: 'אני מפחר שלא תתן לי את התפקיר', אז הוא צעק: 'שיכל, תחתים אותו'... אפשר לחשוב איזה חוזה. בקושי 50 לירות. לא ידעתי מה יהיה התפקיר שלי. גם לא ידעתי שבסרט אחטוף ראסיה מאורים. אורי הלך שם הרבה על הפתעות. במכט לאחור נדמה כאילו כל הסרט צולם בשוט אחר. זה היה מרהים, אכל בטוח שכשעשינו את הסרט – לא חלמנו שאחרי חמשיעשרה שנה הוא ייהפר

לאורים ותומים של הקולנוע הישראלי. "הכאתי לתפקיר שלי אופי שכונתי, אכל אורי הקצין אותו. ער או צ'חצ'חים בקולנוע היו יכולים להיות רק בעלי מראה מזרחי. פתאום כא צ'חצ'ח עם שיער בלונדיני, עיניים כחולות, בחור יפה הפוך על הפוך. היום אני שומע שכולם מדקלמים את הרקות שלי בסרט כמו ב'מופע הקולנוע של דוקי, הבן שלי. בן 12, רואה את הסרט שוב ושוב עם החברים שלו. אז לא היינו בטוחים שהסרט בכלל יעכור.

"אורי החזיק הכל. הוא היה הכוח המניע. עבר על ה'סט' כאילו היה בעצמו עשרה אנשי מקצוע: תפריטאי, כותב דיאלוגים, במאי, מפיק, שחקן ראשי – אפילו מאפר. הוא שאיפר את השריטות המרשימות שחיו לי על הפנים". אבל פררימן אומר שהוא לא מתגעגע. אולי יקח הכיתה קלטת וידאו לחזור ולראות את ימיו הגדולים בקולנוע. אולי לא

אבי מורגושטרו

(המען מעמוד 9)

ואנ רנציג הוא מאלה שהמציאות החרשה הופכת שתם ממושבניקים לחוואים. כגילוי לב הוא אומר: להותי מכמה חבר'ה אדמות לא מעובדות, ושתלתי יה אנטיחים. אספתי איזה מאתים רונם. אני עוכד עם אצלים ערכים מהגליל ומהגדה. בעוד שלוש שנים זערנים יישבו כאן כמעט לכד. החבר'ה יעובו את הלפות שלהם. עוד שניים־שלושה יהודים כמוני יפחלטו על הארמות, ויביאו פועלים ערבים שיעבדו אתן. ישארו כאן רק משפחות יהודיות ספורות. לא מפניל וה השקיע עם ישראל 40 מיליון רולר נושתית יישובי הגולן. אלא שהרסו את המסגרות האירגוניות, ועכשיו כל אחר צריך להתמודר לבר. מה חיים יש ליז אני צריך להיות תקלאי, גזבר, גובה שנות. חיים לא שלווים. הלחצים הנפשיים גורמים לנעיות כבית. המצב קשה מאור. כשאני מסתוכב 'הליאניב, אני רואה שאף אחד שם לא מתעניין

כל השנים דירכן כטאון הישוכים "ארץ הגולן" המתיישבים לעבודה עצמית. באליעד קראו לאסיפה הכללית להחליט אם להפוך את שרות המתנה ולוותר עליהם, וכלכד שלא יזדקקו לעבורה עכירה. במושב אבני־איתן היתה החלטה לא להעסיק שעלים ערכים. גם הם נשברו. גדורים של פועלים ערנים עובדים הקיץ בשדות הגולן. עכשיו כבר מונרים שם על שותפויות סמויות. זאב דנציג טוען להוא עצמו לא עשה שותפות סמויה עם ערבי. חס האילה איש מהחקלאים לא מוכן להודות בקיומה של

אבל רורון אומר כצורה כוטה שהדילמה הואת פסוט לא מעניינת אותו היום. "על מה אתה מדבר זיתי, על איראולוגיה? המושב חייב כשוטף 300 אלף וולו ואני לא ישן כלילה. אם הכנקים יתכעו את מה סמגיע להם, נצטרך לסגור את המושב. אבל הם שתקים ולי נמאס להמתין. אני רוצה שהבנק יחליט לונר איתי – או שיכוא להרוג אותי. אם הבנק יבוא

להרוג - אני קם והולך מהגולן". נמלחמת יום הכיפורים הגיעו הטנקים הסורים לפאחי המושב, במקומו הזמני, והרסו את שני הבתים הקצונים. עכשיו מחכים שם לנושים. מההרעשה של הבנקים לא יושיע המכנה הסוכנותי המזריין וגם לא המקלט הצמוד לו.

מושב נאות־גולן הסמוך, 30 משפחות. לפני שנה היו שם 38. אלפיים דונם שלחין, אכל יותר ממחציתם אינם מעוכדים. 12 משפחות עובו את החקלאות ומעריפות להתפרנס שנוות שכירות בטבריה, עמק הירדן, חוף גולן. חלק שהברים שוקלים עזיבה. החוב של המושב – חמישה מיליון דולר. פתות מעשרים משפחות משתלטות היום 77 משפחות. אין לרשות כמאה משפחות. אין המסכיות. כנאות־גולן כבר הגיעו ל־40 משפחות. נימת ירדו מ-70 ל-60 משפחות. עול החובות מפחיר. פ היוחדוות במוסר התשלומים. אנשים שמים רוותים כמר למקום לשלם תובות. הכנקים שקטים. כשיחליטו פשל, יהיה סיפור קשה.

משה רודף שלום, מרכז המשק: "איקם משפחות ושתלטות על המערכות. זה כבר מתחיל לקרות, וזה עור מצב חמור. אם אחר יגדל על מאה דונם ויפסיד, ובמעם השנייה יצטרך לגיים כסף כדי לגדל שוב, הוא אלן לפנות לסוחר פרטי שייתן אשראי, בגלל שאין לנו הון חור. ככה מתחילה השותפות עם אדם מבחוץ. ככה הניעו תושבי מגדל־שאמס לשליטה בארמות פוצץ לעיירה, גם בדרום הרמה. הם כאים עם כסף ומנרים עסקים. לך תדע אם הכסף הוה לא כא מאש"ף. היום מסתובבים פה יותר מדי מרצדסים עם סוחרים שונים נכון, מצל דומה שורר בהרבה מערכות בארץ, אנל פה זה יותר קשה". הוא עצמו אומר שאין לו

פחפות עם סוחרים מבחוץ. ורעים "אנשים וורעים הרמה אומרו "אנשים וורעים ותלכים לעבוד בחוץ. מוכרים את היכול לפגי שהבשיל ונקטף, אפילו שוה עבירה על החוק. מאות וושים בנולן קשורים עכשיו בעסקות כאלה בין

מישראל והגדה. הערבים, כולם בעלי ממון,

מוצלים את קרוסת ארגוני הקניות, וכיום הם אלה

שמעניקים למעשה את האשראי למים ולגידולים

וכן מבצעים את העבודה בפדות. זהו תהליך שבו

השותף הערבי נוהג על פי חוק ומנצל את זכותו

להיות שותף ברווחים, בעל המשק היהודי נכנס

לשותפות תוך שחוא מועל באמונם של הגופים

חמיישבים, שהפקידו בידיו אדמות, מכסות מים

וויצור כדי לקיום התיישבות יחודית בגבול הסורי.

ורקמו בינתיום חמש. שותמויות כאלה. אולם

לתקלאי הגולן, שאיבדו את חעורף הכלכלי של

ארגוני הקניות (אשר סיפקו את האשראי לחקופה

שבין הגידול לשיווק התוצרת) ואת אמון הבנקים,

לא נותרה בעצם ברידה. די בכשלון אחד בתוצאה

ממוגיאויר גרוע, מחלה או מפולת בשוק, כדי

לאלץ את החקלאי לחפש עזרה מבחוץ כדי לשוב

ולנדל. הראיסים מהגליל והגרה מוכנים לשים את

אש"ף למימון נטיעות של דרוזים בצפון הרמה

ובהרחבת האחיזה הערבית פאיזור כולו. אש"ף

עלול לנצל את המצוקה בנולן כדי לצויד ערבים

תורום לסתף. החקלאים היתודים יפקירו את

אדמותוחם בידי חקלאים ערבים ויצאו

לעבודות חוץ. בינתים, החומעת בחיתולית, אולם

שבירת המסגרות החקלאיות המאורננות תופבת

את השתלטותם של ערבים על אדמות בגולן

יהודים־ערבים. אבל עריין חוששים לתת לערכים

בשבוע שעכר הוחלט כמושב רמות על פרוק

לזרוע, אם מישהו יתן – כאילו החכיר לו את השטח".

האגורה השיתופית. ישובים אחרים עומרים כתור. הם

מתחילים לקרום כמו מגדלי קלפים. חדלו לתפקד. מי

שלא מסוגל להחקיים – האגורה חרלה לסייע לו. זה

הפתח להשתלטות חקלאים אחרים על אמצעי היצור.

אפנרים מוררנים משתלטים על קרקעות הנולן, במקום

תמיד גם בפעילות החברתית שלה, אבל המצוקה

חיבלה קשות גם במירקם החברתי. שאלות על פעילות

חברתית ותרבותית נענות בחיוך מר. יתרבות? איזו

תרבות"ז - שואל המרכז בנאות גולן. מועדון החברים

נפתח שם בפעם האחרונה לפני המישה הורשים, לקיום

אסיפה לדיוות על המצב הכספי, כולם שם חולכים

עכשיו עם הראש בארמה.

יתרונה של ההתיישבות הכפרית הצעירה היה

בו חיתה אמורה להיות התיישבות יהודית מסיבית.

לכמעט בלחי ומועות

בבספים ולחגביר אחיותם בקרקע.

לפי מידע שהגיע למועצת רמת־העלן מסייע

שותפות מוצלחת של יהודים וערבים בגולן

זוהי תופעה חדשה ברמתיחגולן. ככל הידוע

אלף דונת מאדמות הגולן כלולים בשותפויות פועלים ערכים בשדות מושב אליעד: לא בשבילם סודיות של מתיישכים יהודים ושל ערבים

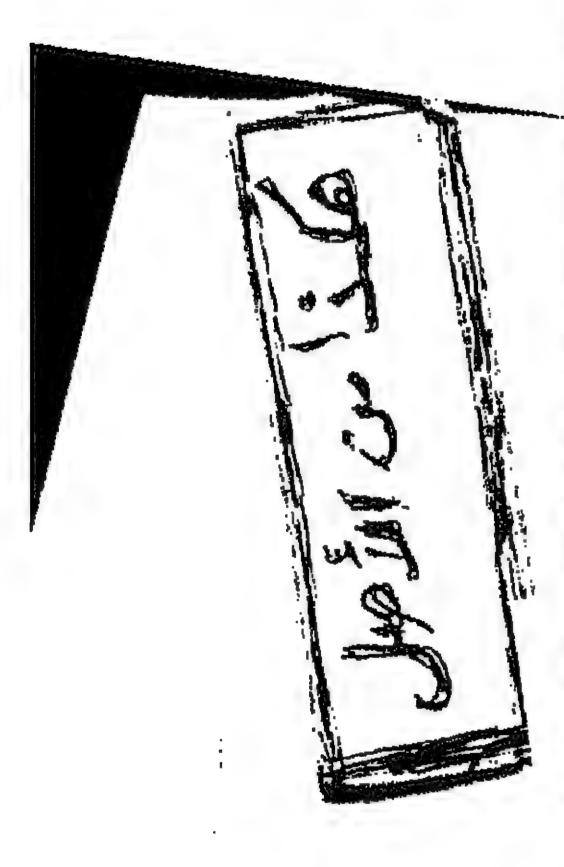
הושקעו 40 מיליון דולר בחשתית. יש הסבורים כי הישובים עברו את השלב הקריטי, ופרוק האגודות הוא תהליך בלתייהפיך. "אם במושבים יש לחברים תמונה על מצכם, הרי בקיבוצים לא הכל מורעים לכך. כשיכוא הכום לקיבוצים - הוא יהיה קשה עוד יותר", סבור איתן לים. את קיבוץ אפית עזבו כמעם כל חברי הגרעין הראשון. מרום־גולן, שמאה חברים עזבו אותו בשנה וחצי האחרונות, שרוי כמשבר קשה. מי שנשאר עובר הרכה יותר קשה. רמת החיים ירדה למינימום. אין נסיעות לחו"ל או יציאה ללימודים. כין הנשארים מתפחח מתח חברתי.

מכואיחמה שבררום הגולן אומר רוני לוטן, מנהל אתר 'חמת'גדר": 'אי'אפשר לצאת מהמשבר בשום חשבון. לא פיורנו כספים. לא עשינו פה שום דכר ראוותני. כעשרים שנה השקענו אולי במכבסה. אנשים לא נטעו לחו"ל ואנחנו שוטפים כלים בידיים. אין רכב לחבר ולא נופש -רברים שהם כיום אל'ף־בי"ת בכל מספחה ישראלית. אכל גם אם נעכור 23 שעות ביממה לא נצא מהמשבר. עלינו לתוב של עשרה מיליון דולר שצמח מהריבית, ואם לא ישמטו את החוב, פשוט לא תהיה תקווה. היום כבר מדכרים אצלנו ברצינות על פירוק הקיבוץ, אם לא יתפרק מעצמו. זה סאין בינתים עזיבה, לא אומר שלא תהיה עויבה בעור חורשיים. בינחיים, החברים לא כדיוק יודעים מה מצכם. יש אצלנו כ־400 נפש. אני מעריך שגם אם הקיבוץ יתפרק, 20-15 משפחות לא יעובו, אפילו אם לא יהיה כאן מה לאכול. באנו להתיישב כגולן, שתינו מים משלוליות. אם לא חהיה כרירה, נתחיל הכל מההתחלה".

ובאתר הנופש "חוף גולן" אומר המנהל אמיר וולטש, מהגרעין המייסד של מושב אלעד שקם ב־1971: "קרה פה דבר חמור במיוחד מבחינה פסיכולוגית. יש המון הבטחות וסיכומים ממשלתיים שלא קויימו. כגלל המשבר הכלכלי וההחלטה לבלום את האינפלציה ככל מחיר, אברו סררי העדיפות. להקלאות כנולן אין שום יתרון יחסי כמו לחקלאות בערבה, היינו חייבים להשקיע כמסעלי תעשיייה ותיירות. בסךיהפל ביקשנו ליצור מקורות פרנטה. ביום שבו יגיעו אלינו הנושים, 50 אואו פרמתייטבים כבר לא יהיו כאן. האחרים יעברו בשיטות של פושטי דגל, רק בשכיל להתקיים. כבר שנה שמחיישנים חדשים לא באים. הדבה חבריים יושבים על המווורות. חלקם יעוכו את הגולן אם יציעו להם מקום מגורים ועבורה

יצחק בן חורין

55 **मान्या**क

הררוסקופ

אריה הוא, ללא ספק, הגדיב והאכירי שבמזלות. יש נו טוב ואהכה וחמימות עוטפת ומלטפת. הלויאליות היא קו מנחה בחייו והוא תמיר משחדל להיות הנגן. נדיבותו היא שם דבר. כשהוא נותן - הוא נותן מלוא ההופניים ובכמויות סיטונאיות.

האריה המצוי לא יגיש לך סתם פרח: הוא יגיש לך חמישה זרים כבת־אחת; הוא לא יתן לך חפיסה אחת של שוקולד: הוא יכיא ערימה של דברי מתיקה, כשיוציא אותך לבילוי - יהיה זה הכילוי של חייך. כולל הצגות ומסעדות ועוגות עם קצפת – או פיסטוקים - ע"פ אפשרויותיו הכספיות, כמובן. הכל

אך עניין המלוכה מכיא אותנו לקוץ שבאליה. בעייה אחת לו, לאריה: הוא סובל מתסמונת "אני המלך אני הגבר אני הכל יכול": (אצל הלכיאה התופעה מרוככת כהרכה: היא אינה צריכה להפגין גבריות). הוא רואה עצמו כמרכז העולם... ואת כולנו כשלוחותיו. ומכיוון שהוא הסמכות הבלתי־מעורערת היחידה כסביבה, הוא מצפה מאיתנו שנחשוב עליפי דרכו, שנרגיש כמוהו ונפעל על פי חכתיביו... לטובתנו. מי שאינו עושה זאת הוא, במקרה הטוב, "מסכן מבולבל" שיש להרריכו ולהבהיר לו את טעותו; ובמקרה הגרוע – "סוטה להכעים" הראוי לעונש

אין פלא, איפוא, שלמרות טובו השופע, נקלע האריה לעיתים לקשיים במערכות יחסיו הבין־אישיות. נוכיר כאן כמה תכניות־התנהגות אופיניות שמקורן כתסמונת "אני המלך", המאיימות לסככו מכחינה

אריות רכים (כעיקר גברים) נוטים לפתח תרשות סלקטיבית לרכרי הזולת, כיחוד דברי מי שמקורכ אליהם. הסיכה פשוטה: אם אמרת רבר העולה כקנה אחר עם רעותיו, הרי לא חירשת לו דכר: ואם אמרת משהו הנוגד את דעותיו – ממילא אין דבריך ראויים להישמע. על כן, כמקום לכוכז את זמנו על הקשבה לרכדי סרק, הוא מעדיף להסביר לך כל מה שרצית לדעת על עצמך ולא העזת לשאול, כמו למשל

גם מוכן להשקיע מאמץ כדי לעשות בעבורך את כל אותם הרברים שאינך רוצה לעשות בעצמך. אם אתה מחליט ללכת בדרך השגוייה, כניגוד לעצתו של האריה, הוא יעלם וינתק מגע, או ינחית עליך קיטון של עלבונות והאשמות: אתה טיפש, אתה סורר, אתה פושעי אתה הורט את עצמך, אותו, את המשפחה והמדינה: אתה אידיוטו!! עם שוך הטערה, שנ

המניעים שלך, הלך-המחשכה שלך, המערכת הרגשית

אם בכל־זאת ברצונך לרתק את תשומת לכו של הלניא - השיטה הכרוקה ביותר היא לדבר עליו או לפחות להחמיא לו. אין צורך "למרוח" את המחמאות בהגזמה. בדרך־כלל די כהעלאת הכעת־פנים מתפעלת לשמע מעללי גכורתו היוצאים מפיו ובהשמעת צלילים אוהרים נוסח "כל הככור!" או "אתה באמת חכם:". הוא לא רק יאמין לך, אלא גם יאהב אותך על לדעתו – האריה השואג בהפך במקרה הטוב לחתלתול

> אך לא תמיד קל לשמור על רמת התפעלות גבוהה, ביתוד לאור העוברה שהאריה נותן לנו לעתים תחושה שלעומתו – אנו אזרחים סוג ב': שכן ה"מלך" עסוק בעניינים חשובים: פרנסה, כתיבת שירה, ניתוח ההתפתחויות הפוליטיות במזרה הרחוק וכו'. את הסידורים הקטנים, הטפלים והמשעממים, הוא משאיר

עליפי תפיסתו הכסיסית אין האריה יכול לעשות רע. אם שכר כוס – אשם הילד שכביכול נגע כו כאותו רגע, אשמה אשתו שמלכתחילה הניחה את הכוס כמקום הלא נכון, אשמים היצרנים שלא עשו את הכוס כהלכה ואשמה הזכוכית – שהיא שכירה. הוא, האריה, בסה"כ קורכן של נסיבות.

יחר עם זאת, האריה בדרך־כלל רוצה כטוכתך. -אי־לכך יהיה תמיר מוכן להקריש זמן ומאמצים לניהול חייך. הוא יגיד לך מה לאכול, באיזו תוכנית טלוויזיה לצפות, כיצד לבובז את כספך והיכן לבלות את תופשתך. לוכותו ייאמר שהוא לא רק משופע בעצות טובות אותן הוא מחלק בהתלהבות ראויה לשמה; הוא

רות אלי

האריה להיות חביב כהרגלו. הוא קובל מרה על הקרירות שלך: הוא את שלו אמר: לגכיו הפרשה הסתיימה; אז איזה טענות יש לךז

כאשר האריה מכקר ומעליב אותך – הוא עושה: זאת בגדול. אכל זו דרכו: הכל הוא עושה בגדול. החיים אפורים וקטנים עליו. צריך להוסיף להם צבע ודראמה. הוא אוהב מרחכים, טכע, ובכית - חררים גדולים. הוא מרכר גכוה וזקוק לקהל מאזינים גדול: וכשם שהוא מעליב בגרול, כך הוא גם עושה ג'סטות גדולות. ב"ג'ונגל" החברתי הוא המלך.

יגאל לב

הירייה

כת אחת נהפך הרחוב השליו להמולה

ומיכו הקניות, מכית־הקפה שכשעות הערב יורדים

אליו האנשים להימלט מהרירות הלוהטות, לשתות

כשהו צונו, לפטפט לפני שהם חוזרים אל הכלוכים

להם התלויים זה על גכי זה, קומה מעל קומה. נפץ

הייה ריסק את השלווה המרומה של הרחוב כאילו.

ויתה קריסטל רגיש שכל רעש הופך אותו לאלפי

לים חחם, שגליו נושאים לחישות, שאלות, תמיהות.

פי וה היה: מה קרה? הרגו בחורה!! מישהו רצח אותה!

"אני ראיתי הכל – הייתי לירם" – אמר גבר בעל

מיאה עכנרי, שניכר היה כו שהוא גאה בהזדמנות

פנפלה לידיו להיות ולו לרגע במרכז תשומת הלב.

היג בחויקה את האקרת כתוך התיק שלה. היה לה

נים לכן כוה, של נשים. היא צעקה לו. הוא ניגש

איה האתי שהוא מרים יר. היא הוציאה מהתיק הלכן

והוא חטף אותו ממנה. הוא לא התכוון.

דורסנית, לפקעת של צעקות. ככת אחת נה־

א השני במאמץ נואש להציל את חייהם.

פימת מתרסקות בקול צילצול רועם.

כשהחברה נשמעת לו, עושה רת דברו, מעריכה ומעריצה אותו – האריה מתגלה במיטבו: הוא מקרין עוצמה וכריזמה; הוא תופש פיקור וחסות על "צאן מרעיתו" ומעניק להם חמימות, אהבה והגנה. אך כשהחברה מסרבת לקבל את מרותו ונוהגת בניגור נכוך ונעלב, ובמקרה הגרוע הוא נעשה ממורמר, נוקם

המעניין הוא שהאריה יכול גם אחרת: כין זרים וסתם מכרים הוא עשוי לגלות מידה מפתיעה של רגישות. אולי משום כך יצא לו שם של שחקן מוכשר המשנה את התנהגותו כהתאם לחכרה כה הוא נמצא. אך קניעה זו אינה לגמרי הוגנת. בדרך כלל אין הוא מתכוון לאחז עיניים. הוא פועל אינסטנקטיבית לכיבוש מקום ככוד אצל מי שעדיין אינו מכיר אותו. משמקומו במרכז מובטח – הוא חוזר להתנהגותו הטבעית: המלך הפורש חסות על נתיניו... לטובתם.

יש אריות שבזכות גורמים נוספים במפות לירתם ניחנו ברגישות לצרכי הזולת. אלה הם ה'מלכים" האמיתיים של גלגל המזלות. הצירוף הנדיר של כושר ניהול ופיקוד מחר, וטוב־לב ונדיבות מאידך, כתוספת ענוותנות הנובעת מכיבוד אישיותו הייחורית של הזולת – יוצרים אישיות מעניינת וחיובית כמיוחר. לאנשים אלה מובטחת האהרה וההערכה החברתית שהיא משאת נפשם של כל כני מול אריה.

תחזית לשבוע שבין 23 ל־30 ביולי

(23 ביולי עד 22 באוגוסט בימים אלח יחיה עליכם להיוהר מפני אייהבנות שנגרמו בגלל שיחות טלפון או מכתכים. עם זאת, בעבודה העניינים ית־ והלו על הצד הטוב ביותר. מחושה חד-שה של בטחון עצמי פוחחת לפניכם דל-

(23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) אם כי זה לא הזמו הנכון לארח בבית, " בהחלט כדאי לקבל הזמנות לבקר אצל אנשים ולצאת לאירועים חברתיים. צפו השבוע לערב מהנת בחברת מישהו קרוב, אך הישמרו מפני דימיונות־שווא בתחום

בספטמבר עד 22 באוקטובר) 23, את המגע האישי. פיסות הפטיפס מתחוי לות עתה להתובש, ומוכלו לקבל תמונה ברורה יותר על המצב. זה זמן טוב לשיי לוב עסקים עם בילויים. אל תחמיצו הו: ממת ליציאה,

Biaeala 56

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) בכל זאת זמן מוצלה ביותר לנסיעה, במין-חד בסוף השבוע. בשעות הערב מומלץ להתמקד כרומנטיקה ובהתרגעות במקום

(בדצמבר עד 21 בדצמבר 22) השבוע תצטרכו לחיוהר בשימוש בכרי טים אשראי, שאתם נוטים להפרין בו. כדאי עכשיו להימוע מוטילת טיכונים מיותרים ומעשיית מעשים בחופות. חמ-שיכה המינית שלכם חזקה, וחיי־החברה

אייתכנה כלשהי. לסובבים אחכם איכפת ממה שקורה לכם, יותר מכני שאתם מתארים לעצמכם. בימים אלה שימו דגש על הרומוטיקה. אחדים עשויים למצוא

(20 בפברואר עד 20 במארט)

קיות. כדאי להניח לפי שעה את ענייני טיים. אתם נוטים לחפריו עכשיו בהוצי

(20 בינואר עד 18 בפברואר)

רים יפה עם שותפים,

(21 ביוני עד 22 ביולי) צפונים עלולים לעדער קצת את שיווי־ על חגיורה. נסו לא לחנית לעצכנות או המשקל שלכם, תוכנית אן פנישה שחיכיי לציפיה הקשורה בעניינים רומנטיים לחפ" ריע ליעילות שלכם בעבודת. המשיכה שלכם בעיני בני המין השני נמצאת עכי

(20 באפריל עד 20 במאי) חסרעות כלשהן עלולות לשבש את קצב בימים אלח תחקשו להגיע להסכם כלש" העכודה שלכם עכשיו, אך למרות ואת, הו בתחום הפינוסי, וכל מיני דברים עשוי ענייני עסקים מעתלבים השבוע יפה עם יים לקרות ברגע האחרון. הקסם שלכם בילויים. החצלחה הגדולה ביותר שלכם ישמש אתכם חיטב בערבים; זה זמן טוב צפוייה דווקא בשעות חערב. אתם מסתד־ להביע רגשות, אתם נוטים עכשיו למצ" כיירוח משתנים.

. (21 במאי עד 20 ביוני) למרות ההוצאות הכלתייצפויות, לא תיי דתעו עכשיו מרכישת משהו שבאמת מו' חקריירה וליחנות מכילוי ומרגעים רומני צא חן בעיניכם. חשבוע תדעו להחייחס בסלחנות למצבייתרוח המשתנים של תבר אות. אחדים יתחילו בתוכנית של כושר או שוחף. שימו דגש על טיולים ועל יציר:

מן השקם כו ישבה גליה קשה היה לראות את וכתרהם. גם היא שמעה את הגפץ. ראתה את ההמון

למו בכהלה ואתרי כן חוזר ומציף את המקום שסכיכו הקרל סקרו בקיץ הרמיון משתלהב. הקיץ נוהם טומ ועין אנשים מכקשים לחרוג למרחבים רחוקים,

מהם. אפילו אמרה לאח שלה שהיא בהריון. אמרה קרירים, צוננים. אתה יוצא אל כית־הקפה כמו אדם שהיא תעשה מה שהיא רוצה. אין לה כבוד, לבחורה ההולך להצגה. הרחוב חייב לך את ההצגה הזו. הרווחת הואת. ואו הוא ירה כה. ראיתי את זה כמו עיני". אמר את הזכות לחזות בה בעצם העוברה שאתה מצפה לה, איש הפריסקופ בכטחון שאין לערער עליו. ולא יעלה על הרעת שהרחוב יאכזב איתך.

ערב קיץ נושא כתוכו הבטחות, כמו רוח צוננת העולה מן הים. לפעמים הוא נושא הפתעה, צרורה בנייר. משהו שמתרחש כרחוב. התנגשות כין שתי מכוניות. אנשים רבים. משהו שאפשר להיאחו בו. משהו שיעקור אותך מהשיגרה המשעממת ויתן לך הרגשה שיש חיים מרתקים מחוץ למעגל הצר והמזיע שאתה נירון לחיות כו כמו אסיר.

היריית היתה אותו משהו. היא חררה ללכו של כל אחד במין כפילות של בהלה ורצון להציל את עצמו, ומצד שני היתה הסקרנות שמשכה אותם כמו פרפרים אל האש. מכאן תנועת הקהל הוו המזכירה זגב דרקון, התנועה ממוקד הירייה החוצה – וחזרה.

גליה יכלה רק להאזין לקולות שעלו ממוקר גאווה של מי ש"היה שם".

"אני אומר לך שאני מכיר את הכחורה הואת. נערה אחת צרחה, לפתה כשתי יריה את חזה, מנווצת כולה, כאילו איזה חוט נעלם כרת את ראשה היא צונתת ארצה. האנשים שסכיכה החלו לרמוס אחר

פך ההמון הפרוזאי לעדר אנשים היסטרי האירוע כמו בשידור ישיר בטלוויזיה. הקריין דוחף את וגבר בחליפת ספארי כחולה ונעליים תואניות. הנערה המיקרופון מול פניהם הנכהלות של עדי הראייה, והם המנקש לברות, לשרוד. הירייה הידהדה פולטים לתוכו את שראו באותה שכיעות רצון של מליל חר, כמו נפץ אקרח המוניק ליד מסלול ארם שרגע אחר שופו אותו אורות הזרקורים, בתחושת ישיווצים, והחיה המכוהלת ששמה המון. החלה

> איזו זנזונת מהשכונה. היא תמיר עוברת כאן. אני חושב שהיא עוברת באיזה מכון מסאו'. הגבר הזה היה לקוח. היא איימה עליו. ניסתה לסחוט ממנו. שמעתי.

כמעט בעליכורחה שמעה גליה את השיחה שהתנהלה ביניהם. הנערה הנרגשת אמרה: "אני כל

על כך שתשחה, אמר כשקט - וגליה רק בקושי הצליחה לשמוע את המלים - "איזו משוגעת את". ואז

הקהל התפזר, כאילו ירד המסך על ההצגה ושוב אין לו למה לצפות. לגליה נרמה שהקהל התפזר באחת. לפתע פתאום הרחכה שמול בית הקפה, שרגע לפנייכן היתה פקק של אנשים, כלי רכב צופרים. המולה והתלחשויות - התרוקנה. עוד רגע וגליה

בקושי יכלה להאמין שהיתה ערה לפרשה מסעירה כל כך בערב ליל קיץ תל־אכיבי חם. ירייה. רצח. החרגשות שיש להזין בה סיפורים שיספיקו לפחות לשבוע ימים. אכל האמת היתה שהקהל התפור לאט, כחוסר חשק, אנשים גוררים את רגליתם הכיתה ומתעכבים

בדרך, מתססים לשוב לעסקי היומיום האפורים שלהם. סמוך לנליה התישב זוג. נערה בשמלה פרהונית היתה נרגשת. הגבר נהג כה כאריכות מופללת. הזמין בשבילה בקבוק מיץ, והיא שתתה אותו ככת אחת. לוגמת כאילו תכולתו היתה תרופה. על פניה ריחפה אימה, כאילו התמונה שראתה ברחוב הקפיאה את הבעתה בעווית של חררה והיא טרם הצליחה להתשחרר ממסכת הכרול הזו.

הגבר שמוג לה מכקכוק המיץ באכירות. ועמד

הייתי קרוב אליהם. היא אמרה לו - 'אם אתה חושב מתכיישת... לא ידעתי... אפילו לא חלמתי שזה יהיה שתוכל להתחכם איתי, תרע לך שאני אטלפן אליך כך. כששמעתי את הירייה הרגשתי כאילו משהו פוגע הביתה". כעל האינפורמציה היה שכע רצון מהעוכרה בי. צרחתי. אתר כך, כשהכנתי שוה... רציתי להסתלק. שהאנשים בקהל העבירו את רכריו מאחר לשני, שורה .. אבל האנשים סגרו עלי מסביב... הם צעקו... ואני הרגשתי שאני מתעלפת..."

אבל לא בדיוק כך היו העניינים, לפחות לא לפי טיפורו של גבר גבה קומה שכלי ספק יכול היה לראות את חדברים ממרומי שני המטרים שהתנשא אליהם. הוא נהג כאנשים כאילו הוא פריסקום המתרומם מעל הוסיף בקול כטוח של צעיר ישראלי שעבר מלחמות:

לגלים ומעניק להם את הוכות הנדירה להציץ מבעדו "את כנראה לעולם לא תהיי מסוגלת להכדיל כין אל הרברים שנשקפים למטה, הרחק מהישג עיניהם. ירייה של אקרח לבין פיצוץ של מפלט אומנוע."

"איש הפריסקופ" דאה בריוק מה קרה "זה עניין של ככוון המשפחה הנערה התעסקה עם כל מיני טיפוסים פגעה בכבור המשפחה שלה. חאת שלה הזהיך אותה הם לא יכלו לשאת את החרפה. והיא צחקה

Wan

57 Hipeoid

עכשיו המיטליה במבצע רק 1,650 שייהי

מט, בגוונים בזי/לבן, או מעץ אלון, אשה המערכת כוללת: 1. מיטה זוגיתי

אפשרות

ל-10 תשלומים

"קאפירנח". עיצוב לוחט, איכות

יקאפירנחיי, שם דבר בריחוט איטלקי.

ב־"או־קיי רחיטים". שווח לנו אלף מילים.

באולם חתצוגח תמצאי מבחר דגמים

בסגנון מודרני ובציפוי שלייף־לק, מבריק או

ללא פשרות והעיקר נוחות מירבית.

מה יש לדבר, ביקור אחד

2. 2 שידות (ארונית מגרות) .3/ + מראה

יחיטים בעים או.קיי. יבוא ושיווק רהיטים. ת'א. דוו' היסוד 4 (כיד בנין מרכזים). מכ. 188831

為数

תמיו פלא נהברים שאשתו מארחת בצורה נפלאה".

אנל נקהיליה הרתית היה מי שטען שלשפירא יש יותר הררת כבוד לתעשיינים משר לואשי ישיכות. שהוא נהנה כשהחרדים משחרים לפיתחו, אכל מתבייש כהם ואי הניין התעשיינים. הראיה, לרברי אותו מקור, שכשהגיע נכדו למצוות, עשה משנות נפרדות לדתיים ולחילוניים. "מתחת לכבודי להתייחס לדברים", אומר מורג, את כל השמחות של ילדי עשיתי תמיר יחד, חילוניים ורתיים. פשוט הפעם רוטו שלו".

ם נקוב מתנגדיו אי אפשר למצוא מישהו שלא התפעל מיחסו של שפירא לעונדיו במפעל "שטיחי כרמל". כשעובר בכיר לקה בהתקף לב ונוטרל לחקופה ממושכת, הוא המשיך לקבל את משכורתו כולל כל ההטבות האושריות, גם אלה שאינן מגיעות לארם בחופשת מחלה. שפירא גם דאג להשאין נידי העובר חלק מסמכויות ההחלטה שלו, כרי שלא יחוש מיותר על מיטת תלוו. "יש לו צוות מנהלים גדול ביותר. הוא לא מסוגל לפטר", מספר מנהל לשעבר. "אלי מפום שהוא לא אוהב שלא אוהבים אותו".

ואכן, שפירא משתדל שלא יהיה סביבו קהל לא אוהר. כשח"כ רן כהן נפצע פדי מרדים בירושלים, טרת שפירא בעקשנות רבה לשכנע אותו שהתוקפים לא היו אפיו. מערכת יחסים מיוחדת התפתחה גם כין שפירא ליוסי שריד. הם הכירו כימיו ל ספיר, ידידם המשותף. שריד: "ספיר הלך לעולמו, נהייתי חבר־כנסת, ולימים גם מידא. כמה פעמים נשכעתי ונדרתי שלא יהיה לי שיח ושיג איתו. שאני מנתק איתו מע". אחת הפעמים, נזכר שריד, היתה אחרי שנורע לו שבמסגרת הלוכי הדתי ומסת אמר שפירא שאם יש צורך, אינו בוחל גם בשותפות עם מאיר כהנא למטרות ל הקיקה דחית. "הודעתי לאחר מכן שמי שאינו בוחל בשותפות עם כהנא, בוראי מול נשתפות שלי, ואני משחרר אותו ממנה. ואז קרה מה שקורה עם שפירא בדרך מל. הוא נא ונשבע לי שלא היו דברים מעולם, שלא הבינו אותו, שהוציאו דברים מקשרם. כפעם אחרת, כשהופיע לפני המשמרת הצעירה של מפלגת העכורה, הוא ז או שהיה רוצה שהם ילמרו סניגוריה על המפלגות הדתיות, כמו שיוסי שריד מלמד מטריה על אש"ף. אז קצה נפשי בו". אכל כסופו של רבר שריר סלח לו גם הפעם. נשוט יותר קל היה לי לסלות מאשר לקבל את תריסרי השליחים שטרח לשלוח

מחזור של 70 מיליון דולר בשנה, זהו היקף המכירות של התעשיין אברהם ' שירא. מתוכם כ-35 מיליון דולר יצוא. מפעליו ממוקמים בנצרת, בבת־ים, ' נוחיבות, נאור־עקיבא וככני־ברק. מייצרים שטיחים מקיר לקיר, כדי ריפוד, זענועים, שטיחים אוריינטליים ופרווה מלאכותית. 1,600 עוברים מועסקים מפעלוו. דתיים? אף פעם, חלילה, לא שאלתי עובר אם הוא רתי או לא. זה תלוי מה מקבלים מלשכת העכודה. סביר להניח שרובם אינם דתיים". שפירא אינו מתמצא למשכורות של העוכרים. מה שחשוב, הוא אומר, זה היחסים בין העוברים להנהלה. וכש שהוא לא חוקר את עובדיו לאמונתם כך, לדבריו, גם לא כורק את היחוס סלת. כששאלתי אותו אם נכון שבמפעליו הועסקו רורון פלד, בנו של מנכ"ל המכס לשנר, ואלפנדרי, מי שהיה סמנכ"ל המכס, הוא השיב: "מתחת לכבודי להתייחס לה. עוברים אצלי אנשים שמתאימים לתפקיד". ואריה פרנקל מוסיף: "שפירא אף

מש לא כורק מי האב ומי האם". אתה לא רואה התנגשות כין תפקידך כיו"ר וערת הכספים להיותך איש עסקים

שפירא: "אין שום סתירה, על פי החוק, אסור לשר להיות איש עסקים. הוא צריך לחנחק לגמרי מעימוקיו. החוק הזה לא מתייחס לחברי־כנסת. למרות זאת, בפועל אי כמעט לא פעיל בעסקים. חוץ מזה, כל מה שווערת הכספים עושה, זה לאשר נקשות של משרדים ממשלתיים. זה לא יכול לעזור לעסקים שלי". אכל הטענות שו מצניעות על המיסוי הגבוה המוטל על שטיחים מיובאים, כאילו דאג למיכסי

שטירא אין עלילה יותר שפלה מזו. לפני שהגעתי לכנסת, המס על שטיחים ההעוד יותר גבוה, מאו שאני בכנסת ובווערת הכספים, המס יורד כל חומן. נשאר וק שם קניה. מכם כמעט לא קיים, למרות שענף השטיחים הוא ג'ונגל גדול ואפשר לואה נפרסום כעתונות שיש יבוא מתחרה פרוע. אני מייצר גם צעצועים - למה על האין תנהה אני מייצר גם פרונה מלאכותית, וגם על זה אין הגנה. אולי אפסית. אני ימל להוכיח שיש ענפים, למשל ענף הקוסמטיקה, שיש בהם העלאות מס לאחרונה.

ומלקי חילוף למכוניות. קרמיקה. הרבה מוצרים, דווקא בשטיחים המס ירד". נרוח זו הוא מגיב גם על הטענה שבעקבות הרליקה במפעל השטיחים שלו לנתינות, הוא קיבל רישיון לייבא שטיחים מקיר לקיר כאילו היו חומרי גלם. התנה הניאה הכל מחוק, מותאם למכט בישראל, כפי שהוא היה אז. הכל היה כתוק וכרין לפו חוקי ישראל", טוען שפירא אגב שעור ארוך בדייני המכס.

השאלה אני אומרת לו את זה.

יתשאלי, תשאלי", הוא דוחק כטוב לב. אני שואלת איך הוא מסכיר את העובדה שהאיש המחזיק את ידו על אחר הנחים הושובים של ישראל, ומי שכינויו "מנכ"ל המדינה", הוא נציג של תנועה לא

אנלנו נקראת חיבת הארץ, חיבת תורתנו הקרושה ואהבת ישראל, את יכולה לדבר מנים, עם הנשק הוה הוא מתכוון לכבוש את מקומו גם בכנסת הבאה. ש כל הקשת הפוליטית, מערך, ליכוד, מפים, הץ, ותשמעו שבכל הנושאים ששנאים נפני ועדת הכספים, הקשורים בכנית הארץ, בקיבוצים, במשק הכלכלי.

בתעשייה ובמלונאות, אני, כיו"ר הוועדה, לוחם עכורם מלחמת קורש. כמו שאני פחנשו משום שיש לו ספרי קורש בכית. הוא אוהב מאר אנשים. הכית עושה עכשיו בענין המושכים. אני רואה את זה כבעייה לאומית ממדרגה ראשונה. כן. ואני מניף את רגל ישראל כיום העצמאות. הכנים שלי שרתו כצכא. כולם? לא. שניים מהם. אחר קיבל שחרור מסיכה כריאותית, ואחר לומר תורה".

ומה ברבר הטענה הנשמעת כין החרדים שהוא דואג לעסקיו יותר מאשר לישיכות שכביכול מקבלות היום פחות ממה שקיכלו בתקופה של קודמו, שלמה

שפירא: "אני אראה לך מכתכ שקיכלתי ממשרד הרתות, שבו הם כותבים הוג נעיה שהמון אנשים הוזמנו, וחשכנו שכל אחר ירגיש עצמו טוב יותר בקרב שאינם יכולים שלא להביע את תורתם העמוקה לפועלי בענין הישיבות. אני לקחתי רואה־חשכון מוסמך לענין הזה. שילמתי לו אישית כרי שיברוק מהי השחיקה האמיתית של הישיבות. בעקבות הכדיקה הואת הם קיבלו תוספת שחיקה. ולא כתוצאה ממשא ומתן פוליטי, שהיה נחשב כסחיטה. כל נושא הכספים של הישיבות עכשיו יותר מסורר. מקבלים בכבוד, וכלי כותרות בעיתונים על סחיטה. כי אם יש משהו שלקחתי על עצמי בקרנציה הנוכחית, זה לשמור על הישיבות. על מוסרות החינוך. על תלמודי תורה ועל החינוך העצמאי. ואני עוקב אחריהם כל הזמן. אני כל

"אנחנו אגודת ישראל, הציונים האמיתים. אני מניף את דגל ישראל ביום העצמאות. הבנים שלי שרתו בצבא. כולם? לא. שניים מהם. אחד קיכל שחרור מסיבה בריאותית, ואחד לומד תורה".

האם הוא יכול להצביע על חוק שהצליח להעביר בתקופת היותו חבר כנכת? שפירא: "אני הצלחתי לסגור את הנושא של טיסות אל-על בשכת. אני גאה על כך שהצלחתי לסגור את החברה ובכל זאת מרוויחה הרבה יותר". איך הוא מסכיר את זהז "פשוט", אומר שפירא, "אנשים רתיים התחילו לטוס באל־על יותר, מסום שאינה

שפירא לא עונה.

פני שנכחרת לכנסת (בראיון ל"הארץ" ב־ו8') הבטחת לפעול לכניית דירות להשכרה על קרקע ממשלתית שמחירה לא ייהשב בעלות הבניה. מה

שפירא: "ניהלתי מלחמה של שנים, יום־יום, כרי להשיג דירות להשכרה לאו דווקא לציבור הרתי. לכולם. כגלל הפעילות המיוחדת שעשיתי, יש מלחמות על זה עם משרד השיכון. זה קיים אפילו בהסכם הקואליציוני. כתוצאה מהלחצים שלי הוקמה וערה על-ירי שר האוצר, והוחלט שנותנים הנהות מיוחדות ממסים למי שיבנה דירות להשכרה. יש לנו אפילו קבוצת יהידים שהולכת לבנות פרוייקט נסיוני כזה".

"אני לוחם על צמיחה, על פיתות של אזורי פיתוח, על הורדת הריבית כמשק".

אני שואלת מה דעתו על ממשלת האחדות. שפירא: "כשריברתי נגר ממשלת אחרות, חשבו כולם שזה מתוך אינטרס אישי. אבל עכשיו הוכח שצדקתי. שהממשלה לא מסוגלת לקתת החלכה. כפה זמן לקת עד שהחליטו על מכקר המרינה. על שגריר כארה"ב. כל ההחלטות נעשו אחרי הומן". אני אומרת לו שבעצם הוא לא אמר שום רכר שהוא הד משמעי, חדשני, או

"תשאלי," הוא אומר לי, "עם מי אני אלך בכחירות חרשות. עם הליכוד או עם

שסירא: "אני אלך עם אלה שמסוגלים לא רק להכטיה, אלא גם לקיים. אני חייב להגיד שיש לנו היום בעייה רצינית שהליכוד לא מסוגל לספק את מה שהוא הבטיח. לא רק כנושא של תוקים, גם כעניינים ארמיניסטרטיביים שתלויים ועומרים במשרדים של הליכוד. מה מחזיק אותנו עם הליכור? בעיקר "חרות", שמתייחסת בהבנה לדת. וזה בגלל שכגין התייחס בכבור לדת. בגין אמר לי פעם – אתם צריכים להיות בשביל לדרוש, ואני צריך לראות כיצר לספק את הדרישות שלכם. במערך, בתקופת כן־גוריון, היתה נטיה לתת לרחיים. אכל לצערי הרב יש היום במערך יותר מדי אנשים שנוטים שמאלה. במערך, כבר בדיבורים הראשוניים הם הורגים את

הנושא". אז עם מי תלך בכל זאת? שפירא: "אני אלך עם זה שאהיה מסוכנע שהוא מכטיח ומקיים. אם אהיה לשוו חשובות ארוכות יש לו, שפירא. לפעמים מספיק ארוכות כדי שתשכה את מאוניים, לא אותום על שום הסכם בלי שיהיו לי ערבויות פראש על קיומן. אנחנו, אגורת ישראל, כקרנציה הקורמת והנוכחית, ניכווינו חוק. זה שהתנהגנו כג'נטלמנים, ולא עובנו אותם, זה כדי להוכיח לציבור הלא דתי שאטרת ישראל לא מאיימת, או

שאתה נותן או שאני הולור. שפירא מרכר כאילו כנו הבטיח לעצמו את הקרנציה השלישית. התגור שלו חמש ברוב קסם והן אישיים. הוא מצלית לככוש אותך בעיניו המלאות ואם ואהבת שפיראו "אני חושב שאנחנו, אגודת ישראל, הציונים האמיתיים. כי ציונות הבריות, בהומור ובחירודי הלשון, כתשובות הארוכות והמשתמעות לעתים לשני

סימה קדמון

59 សភេឌជាម

בעמוד זה מבחר מהיריעות והמודעות שפורסמו ב"מעריב" .24.7.52 – 17.7.52 שבין הנוסח המקורי נשמר. ליקט: גבריאל שטרסמן.

מארעות דרמטיים נתחוללו הלילה במצרים. בגלל האיפול שהוטל על המתננות יריעות החדשה של הילאלי פחת. מרא-תאלמנטים חפרו-וואפריים מה- | סולק מתפקידו. מפקד תרש, גנ-וד ומהקצונה המאריים. שידור של רדיו קאהיד חברי לעם ולקצונה על מידור בצבא. פיקור ומהקצונה המצריים.

בתליאביב יחולו בקרוב.

הקווים מס. 6 ומט. 2 יתמוגר כון בצפון דרך רחוב דיונגות, מלך ג'ורג', ככר מגן דוד, נחלת בנימין ער רת' פלורנטין: בררכו צפונה יעכור חקו החרק את רחוב הרצל, כרח' אחר העם יפנה שמאלה לרח' השתר, גדוונברגן נחלת בנימין, שיינקין, יותנן חסי נרלון עכורה המלך ג'ורג' וויוני

נורדוי, דחוב סוקולוב לכל ארבו ארם הכהן, ריינס, הנכיאים ומכרי

לתחנה הקודמת של מס. 13 כבר אוסף החבילות יוצא ממסברת

השבוע לפני 35 שנה

חיא וומכשול העיקרי ברוך למתן

סיוע צבאי לישראל - בצד

חעובדה שערב בחירות לנשיאות

כל 14 חברי נבחרת הסיוף

האולימפית האמריקאית הם יהו־

בנכחרת ארה"ב לאולימטיארה

הצבור, כי כיווע אנו מקבי

הגוכחית עוסקים במקצועות הסי

ער"ד צ. ברנזון, המנהל

על אף כשלונות העבר מוסי פים עריין חוגי הצבא בוואשיבג של משרר הכריאות, שהגיש את של אמנת הגנה למורח היכון ומך . התפטרותו לפני זמן ונתבקש להמשיך בתפקירו עד אשר יימי

צא ממלא מקום, ממשיך בלחצו על שר הבריאות לשחררו מתפ-

המדינה, הוא המועמר לתסקיר המנהל הכללי של משרד המשם: מש מנהל כללי של המשרר.

והסתדרות החליטה לאסור על השומר הבעיר" לאסוף הכילות בארה"ב ולחלקן בקרב יושבי הכר

נציגי מפא"י בוערה מענו, כי אן ער לחתנת המרכוית, לפי כן הסעולה הנברלת של השומר הצי ו זה ברתוב שלמה המלך, במי תית בארהיב. הם הזהירו שאם

פלמחאים - מחלקת אילת השחר מטבה לפלמתאים שתיו במחלטת אילת השחר לתקופת שייקה, צביקת, צחיק חתקיים בימים הקרובים, אנשי המחלקה יוריעו מיד כתבוחיהם למרלכי ישקובוניץ, מתח-תקוה, שכון עירוני פניה פני (הומנות תשלחנה לפי הכחבות).

דעת דיג למכירה ג'רף רוחב 7 מ' אורך 200 מ' ו־300 מ' חבלים 16 מ'מ לפנות : קיוםק "חמניון", צוורי

סארוק ועבואללה נפגשו ב־1948 לריון בחלוקת חשלל של גצחונט- על ישראל. בינחיים האחר סולק בכדור והשני הסר חלק, כדי להינצל מהכרור.

מחומות הדמים במהראן, אח מומחד ריזת מחלוני ייאלץ שהבריחו את גאוואם מולטאנה בנראה לנמוש את כם המלוכה.

ירדן הגישה חלונה לועדו

לדתפטר וחעלו מתורש את חזית | חלק מחמשקיםים פוענים, כי קשה גם במעמרו של השאח. ואחרים אומרים שאחיו של

אחדים, שנשלונו לרכא את חבר

תמרון חקיין של צ.ח.ל. חוול

ניום חיילי חמילואים לחמרון לא געשה חשנה לפי צווי חירום: לשרות מיוחד. תקופת התמרונים תיכלל בתקופת המילואים השני

שביתת הנשק, כי מטוסים ישראי ליים טסו בשמי קלקיליה כן ות לוננו כי בוחות צבא ישראליום חדרו לתוך הכסר אל אומיווו, ול לימו יריות עם אנשו המשמר הל אוטי אשר אילץ את הישראלים לסגת – מוריע יפלשתיו

כן, הקטשופ שהילדים כל כך אוהבים עומד מעכשיו על הראש! אז... צריך פשוט ללחוץ ולדעת לדרוש, קטשופ אמיתי אסם שעומד על הראש, רק להרים את הפקק-וזה יוצא צ'יק צ'ק מהלחיצה הראשונה - עד הטיפה האחרונה!

> לבחירתכם: קטשופ אמיתי וקטשופ אמיתי חריף בבקבוק המשפחתי של 750 גר'.

> > זה טוב זה

מה, קטשופ עומד על הראש?

שרות ללקוחות המשביר לצרכן-קניה באשראי עד12תשלומים באמצעות יציל

אוגוסט 78' 智慧中国第一世界的**第**章 Bland of the second ואותנוה TW1

